

لیکوال: محمد غازی نوری

د ليکوال خبرې

کله چې مې "د موبایل یارانۀ ناول" ولیکه، نو ما دا تصور نه کاوه چې دا به دومره محبوبیت ومومي. خو کله چې خلکو ولوست، خپل نظرونه یې راکړل، او له ناول سره یې تړاو پیدا کړ، نو ما پرېکړه وکړه چې د دې کیسې دوهم پړاو هم ولیکم.

"د موبایل یارانۀ - دوهم پړاو" د مینې، امید، او د ژوند لوړو ژورو نوی داستان دی. دا ځل کیسه د واده وروسته مرحله ښيي، چېرې چې مینه له نویو ازموینو سره مخامخ کېږي.

خو دلته یوه بله خبره هم ده چې یادول یې مهم ګڼم. ځینې کسانو دا ناول زما له اجازې پرته، بلکې په خپل نوم، په ویب ساینونو کې پورته کړی. د لیکوال لپاره تر ټولو لویه ناهیلې دا ده چې د هغه هڅې بل څوک د ځان وګڼي. زه ټولو لوستونکو ته خواست کوم چې اصلي لیکوال ته درناوی ولري او د کتاب حقوق مراعات کړي.

"د موبایل یارانۀ" زما له زړه راوتلې کیسه ده، که دې ولوسته، که دې احساس کړه، نو دا د لیکوال لپاره تر ټولو ستر افتخار دی.

—محمد غازي نوري

د روژې مازیګرو، د ژمي یخه هوا چلېده. لگیا وم خپل کالي مې پرېمنځل، چې د موبایل د پیغام غږ شو. موبایل مې خلاص کړ او لارېم د پیغام پانې ته. چې گورم، یو نا آشنا نمبر دی.

لیکلې یې وو: "ډېره بښنه غواړم، موبایل مې کور کې په بیک کې پاتې وو او بیک په کوټېند کې ځوړند وو".

ما ورته په پیغام کې ولیکل: "ورور یې که خور؟ نمبر دې غلط کړی".

بېرته یې ځواب راکړ: "ته څه کاره یې چې هرڅوک یم؟"

غصه مې راغله. د وړو موبایلو پیغام مینو کې یو آپشن دی د "چټ" په نوم. هغې کې مې ورته نمبر ولیکه او کوټه مې په بتن کېښود. دېرش، دوه دېرش خالي پیغامونه مې ورته ولیږل.

په دې دوران کې یې یو پیغام راغی: "بښنه غواړم، نمبر مې غلط کړی".

او بل پیغام یې راولیږه: "دا څه کوي دومره ډېر پیغامونه؟"

ما ورته ولیکل: "سمه ده چې نمبر دې غلط کړی، بیا پیغام مه کوه. لگیا یم کالي پرېمنځم او روژه ماتې به هم تیاروم".

زه نو په دې وخت کې په یوه ځای کې مسافر وم. وظیفه مې وه، چې هر څه مې خپله ځانته کول.

بل پیغام یې وکړ: "گرانې، ستا لاسونه به څومره درد کوي. زه درسره کومک شم".

ما زړه کې وویل: "رازه! لک تنگ یې کړه. کېدای شي دا کوم هلک وي." ازار ورکړه.

ما ورته ولیکل: "نه گرانه، مننه. نور پیغامونه مه کوه. که ورونه مې راغلل، بیا راپسې غصه کېږي".

کالي مې خلاص کړل.

دیک مې شروع کړ. بیا یې پیغام وکړ: "گرانې څه کوي؟"

ما وویل: "دیک کوم".

هغې بیا وویل: "څه پخوي؟"

ما ورته وویل: "گرانه، که نږدې وای، ستا سر مې پخو، اوس لپروگان بینډي پخوم".

هغې وویل: "گرانې، ستا د لاس کتغ به څومره خوند کوي".

ما وويل: "تور بس كه، چې دا روژه ماتى تيار كم، بيا پيغام درته كوم".

شپه شوه، او يولس بجې شوي وې. زما د پهرې يا چوكېدارۍ يو ساعت پاتې وو .

ما ورته وويل: "گرانه، ويده شه، نور پيغامونه سبا كوو".

هغې ويل: "خوښه دې نه ده چې په خوا كې دي، راته ځاى جوړ كې".

ما وويل: "زما خواكې خو ځاى نشته، كه زما د پلار په خواكې يې درته جوړ كم، څنگه به وي؟"

خدا يې وليږله او خداى پاماني مو وكړه.

سحر شو او بيا يې پيغامونه پيل كړل. دا ورځ هم تيره شوه، همداسې زموږ د پيغامونو يوه هفته وخت ونيو. نه هغې زنگ ووهلو او نه ما. يوه هفته وروسته مې غصه راغله، چې دا څه دى؟ مانه خو يې سمه انجلۍ جوړه كړې، د خبرو لاندې هم گراني، او د خبرو باندې هم گراني.

په موبایل كې مې د هغې نمبر راوړو او زنگ مې ووهلو. د "اوکي" کولو سره يې په کړس کړس وځانډل، او ما چې پرې غبر وکړ، تليفون يې بند کړ. دا خدا نه وه، بلکې د بريښنا شغلي وې چې زما په زړه کې دننه شول، او زه په يو ناليدلي مخ مينين شوم.

خدا يې ډېره ښايسته وه. لږه شيبه تيره نه وه چې هغې زنگ ووهلو. ما خپله ټوله غصه خوړلې وه. د ملگرو نه لري شوم، خواکي پټې ته لاړم، موبایل مې "اوکي" کړ.

سلام گرانه، څنگه يې؟

جلۍ بيا په خدا شروع کړه او څه په کړس کړس يې وځانډل. ما ورته وويل، گرانه د خدا علت څه دى؟ هغې وويل، ستا د دې دومره تمثيل علت څه و؟ تا ولې ماسره دومره غټه ډرامه وکړه؟

ما ورته وويل، ما وي رازه كوم هلك به وي، ازار وركړه، زه څه خبر وم چې ته يې. خو دا راته اوس ته ووايه چې تا ولې داسې كار وكړ.

ويلې يې، همدا ستا خبره زما هم ده. ما ويل كه كومه جلى ده، ازار به وركم هغه ته وي.

ډيرې خبرې مو وكړې او خداگاني مو وكړې، خو په آخر كې مې ورته وويل، ستا نوم مبارك څه دى؟

بغير له ځنډه يې وويل، نازنين. او بيا يې زما د نوم پوښتنه وكړه، ستا نوم څه دى؟

ما ورته وويل، وفا.

په خندا شوه او ویل یې، دا خو تخلص دی، نوم دې څه دی؟

ما وځاندل او ورته مې وویل، ته څه پوهه شوې چې دا تخلص دی؟

ویلې یې، دا دومره مکتب او اوس پوهنتون مې ستا سر لپاره ویلي. زه پوهنتون کې یم او د پښتو ادبیاتو په پوهنځي کې یم.

ما ورته وځاندل، هههههه.

ویلې یې، ځاندې ولې؟

ما ویل، کال یا بل کال ته، لڅیره ادبیاتو نه خلاصیږي.

جلې زما په خبره پوهه شوه، هغې هم وځاندل او وی ویل، وه قرآن دی، تا ونه وهي، دا څنگه خبرې کوي؟
ما ویل، خو رښتیا وایم، کنه.

څه خبره یې کوله چې موبایل یې بند شو. ما ورته دستي زنگ ووهلو. زړه مې کله صبر کو، ایله راسره په اول ځل جلې په موبایل کې خبرې کړي وې او بل ځواني هم وه. نو څنگه یې چې موبایل وکی کړو، راته یې وویل، نوري جان، زما موبایل کې روپي خلاصی شوي، زه درته نیم ساعت وروسته زنگ ووم، موبایل کارت ته مې ځواب لیرلي، ته موبایل بند کړه.

ما وویل، زه چې ترڅو کارت راوړي، په دې به خبرې وکړو.

ویلې یې، سمه ده، خو اول دې تعریف وکړه، نوم، ولایت، دنده.

ما ویل، نوم مې سرفراز دي تخلص مې وفا دی، ولایت مې ننگرهار دی، او په فلانکي شرکت کې دنده لرم.
په کپس کپس یې بیا وځاندل، ویل یې، اوس خو مې پیدا کړي، نور زه کارتونه نه اچوم، ته به یې راته اچوې.
بیا یې وویل، دستي ساعت څه کوي؟

ما ویل، په یو نالیدلي مخ الله مټین کړم، او اوس لگیا یم ورسره خبرې کوم.

جلې بیا وځاندل.

ما ویل، لک صبر، د هغې خبرو ځواب اوسي نه درکم.

ویلې یې، وایه.

ما وويل، زه خپله د غريبی نه په نهاره ویده کړم، کله راته د کارت ونه وايي .

جلی یو ځل بیا غر وهل په خندا شوه

او زموږ د موبایل اړیکه په مینه بدله شوه. اوس نو نه زه بغیر د هغې د غر اوریدلو صبریدم او نه هغه. دواړه د یو بل لیوني شوي وو. زنگ به یې ووهلو او په ساعتونو ساعتونو خبرې به یې کولې. هغه وخت یوه دقیقه خبرې لس افغانۍ وې او پیغامونه مفت وو. یوازې په پیغام مو گوزاره نه کوله، ترڅو به مو چې د یو بل غر نه و اوریدلی.

وخت تیریده، یوه ورځ یې زنگ وواهه او راته یې وویل چې آیا زه تا کابل ته دعوت کړم رابه شي؟ ما وویل، خامخا، زه هم غواړم چې یو بل د نږدې وگورو، خو څنگه به مې دعوت کوي؟ جلی غلی شوه، څه ساعت وروسته یې وویل، زما د ورور کوژده ده، هغې ته به دې دعوت کړم. ما وویل، سمه ده، که هغه نه وي پوهنتون ته به دې درشم.

جلی وخنډل او ویې ویل، "زه هم غواړم چې یو ځل دې د نږدې وگورم. نه پوهیږم چې څه راباندې شوي او څه جادو دې راباندې کړي ده. زما په ذهن او خیالونو کې دې خپل سوری غږولي دي. هره شېبه ستا فکر کوم او هره شېبه په خیالونو کې ستا تصویر جوړوم. وایم، داسې به وي، بیا هغه وران کړم، چې نه داسې به وي، نه داسې به وي." به وي.

په همدې سوچونو کې راباندې شېبه تېره شي. د پوهنتون درسونو ته مې هم زړه نه لږیري، سوچه لیوني شوی یم. د نازنینې خبرې نور هم زما زړه هغې ته ورنږدې کړ. ټوله شېبه به مې ورسره په میسجونو کې تېره کړه، او چې هغه به ویده شوه نو د خیال ښاپیری به راباندې راغله او غزل لیکل به مې شروع کړل.

ما ورته وویل، "گوره، کابلۍ تصویر جوړول خیر دی، خو چې غلط انځور دې ذهن کې جوړ نکړي. زه دومره پاک انسان یم چې په لمنه مې مونځ کیږي، خیر دی که کلیوال یم."

وی وخنډل او ویې ویل، "د مشرقۍ خلک ډېر وران دي."

ما وویل، "وران نه دي، ساده دي. د یوه خبرې خلک دي، خو تاسو کابلیان بیا وران یاست."

وی وویل، "وبه دې گورم چې دعوت درکم، او په خپله خبره وفا وکړي."

ما وویل، "راتگ خو غم مه کوه، خو گوره، زه کله کابل ته نه یم راغلی، هسې نه چې د شادگل غونديورک شم".

وی و خندل، "مړه مشرقیواله، مخي ته به دې درشم."

ما وویل، "دا دي لا روغه خبره وکړه. ستا له برکته یا کابل وگورم او یا به ورک شم

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه. ما قلم او کتابچه واخیسته او دا غزل مې ولیکه:

دا زه چې ورځ په ورځ زړېږم، ژاړم

جانانه، تا پسې کېږم، ژاړم

که د سحره تر ماښام درگورم

زه په دیدن دې نه مړېږم، ژاړم

چې اراده زه د راتلو وکړم

په ټوله لاره کې غورزېږم، ژاړم

خلک په د لیوني کمان کې

زه چې د ځان سره بغېږم، ژاړم

هغه ورځ هم راغله. درې ورځې مخکې یې راته وویل، "روانه پنجشنبه مې د ورور کوژده ده په فلاني هوټل کې. گوره راشه او پاتې نه شي."

ما وویل، "هلهته خو کارت پکاريږي. د کارت سره څه وکړم؟"

وی وویل، "ما به په دروازه کې ستا په نوم کارت گارد ته ورکړي وي، چې راغلي پښتنه یې وکړه."

زه هم لاړم ښار ته، په ادل خیاط مې گلدوزي غاړي واله کالي وکړل، تور واسکت او بوتان مې هم واخیستل، یو دستمال مې د غاړې هم واخیست. ځان مې برابر کړو.

د پنجشنبې په ورځ مې ملگرو ته وویل، "زه تر کابل پورې ځم او سبا به بیرته راځم."

یولس بجې مې حرکت وکړ، لاړم کابل ته. ښار کې مې چکري ووهل او بیا د خپل منزل په لور روان شوم. چې مازدیگر ناوخته هوټل ته ورسیدم، نو د هوټل مخي ته ناست گارد راته وویل، "کارت راکه."

ما وويل، "دلته چا زما په نوم کارت درکړی؟"

وی وويل، "هو، لاړ شه."

هوټل ته چې دننه شوم، د سړيو سالون ته لاړم. لوبه گرمه وه، موسيقي چالانه وه، او گډاگانې شروع شوې وې. ما چې له خپل ځايه حرکت وکړ، نو ما ورته زنگ وهلې وو. ان تر هوټله راسره وخت ناوخت په اړيکه کې وه. کله چې هوټل ته دننه شوم، نوراته يې وويل، "موبايل ته دې فکر وي، چې زه موقع پيدا کوم، درته زنگ وهم." زه لاړم او يوې چوکي ته کيناستم. درز غوبل جوړ وو، قتنغي سازونه لگيا وو، هلکانو گډاگانې کولې، او ما خپل موبايل څارلو.

ډوډۍ راغله، ومو خوړله. زه بهر کانتين ته لاړم او يو بير مې ځانته واخيست. يخ هم وو، ساړه مې هم کيدل. بير مې وڅښل، ځواکي مې يو دوه ځوانان ولاړ وو، سکريټي يې لگولي وو. ورته مې وويل، "يو دوه کښه ماته هم راکړئ." سکريټي مې ووهو، ځان مې سم سور کې کړو، بيرته لاړم سالون ته دننه شوم.

په دې وخت کې هنرمند دا سندره شروع کړه:

"راشه پښتنه وکړه زما د غر او سينه

سړی د کوم ځای وينه، بس د لغمان به وينه."

زه هم ښه سور کې شوی وم، پاسيدم او په گډا شوم.

په گډا کې راته زنگ راغی، اوکې مې کړه، غبر مې کړ: "هلو، هغه وويل وويل چيرته يې؟" ما ويل لگيا يم، گډا کوم."

ويل يې لک صبر وکړه، چيرته پرده کې ولاړه وه او زما د گډا سيل يې کو."

د دې سندري سره مې ښه ډېره گډا وکړه.

بيا لاړم، هنرمند ته مې وويل: "دا سندره ووايه چې وايي:

'د يوې ورځې مېلمه راته جوړه کړه، غويمه.'"

هنرمند دا سندره شروع کړه او ما گډا ته دوام ورکړ.

ټول خلک راته حيران وو چې دا څوک دی، ښه گډا مې وکړه، په ځان نه پوهيدم.

سندره خلاصه شوه، راغلم بیرته پخپل ځای کیناستم.

چې کتل مې، نازنین بیا زنگ ووهه. موبایل مې اوکې کړ او د سالون نه بهر ووتم.

نازنین راته وویل: "د ښځو د سالون د دروازې چپ اړخ، د دېوال شاته ودرېږه، زه درځم."

دې خبرې سره مې په زړه لږه راغله، یو رقم رپ راباندې ولگید، ټول وجود مې لږژبده، یخ راباندې راغې.

منډه مې کړه، کانتین ته، سگریټ مې واخیست، څښه مې. ورو ورو روان شوم، هغه ځای ته لاړم.

هلته ولاړ وم او ریډم، چې د پښو اواز مې واورید

زه هلته ولاړ وم چې د پښو اواز شو. چې مې وکتل، جلې راغله، لاس یې راکړ. سلام فرازه، ډاډه شوم چې دا نازنین ده.

لاس را کولو سره مې غاښونه په کړچیدو شول او لږزه مې زیاته شوه.

نازنین ته مې چې وکتل، جیگه ونه، سپین رخسار، ښایسته بدن، داسې ښکاریده لکه کومه وکیله یا څارنواله.

هغې وخنډل: "دا په تا څه شوي فرازه؟ ولې داسې ریږې؟"

ما وویل: "تور نه پوهیږم، چې تا راته وویل دلته راشه، نو زه لږزې ونیولم."

هغې وویل: "ټوکې مه کوه، یخ دې کیږي."

زما ټوله نشه ختمه شوې وه. ما وویل: "یخ نه دی، ته اوس لاړه شه، لږ وروسته راشه، زما حالات به سم شوي وي."

هغې وویل: "سمه ده. ته هم لاړ شه سالون ته، زه بیا درته زنگ وهم."

دواړه روان شو. نازنین همداسې ماته کتل. ما سر تیت اچولی و.

هغې تاوه شوه خپل سالون ته، خو په دروازه کې ودریده او بیا یې ماته وکتل.

زه ترې لاړم

سالون ته دننه شوم، کیناستم، ښه شیبه وروسته مې حالات سم شول. سیل مې کاوه چې نازنین بیا زنگ ووهه.

هغې وویل: "هلو، فرازه، اوس دې حالات څنگه دي؟"

ما وويل: "ښه يم، هر څه سم دي."

هغې وويل: "هماغه ځای ته راشه." او اړيکه يې بنده کړه.

لاړم هلته، يوه شيبه کيناستم چې کتل مې، نازنين بيا راغله.

سلام مې وکړ، لاس مې ور اوږد کړ. د جوړ پخیر نه وروسته يې وويل: "فرازه، مخکې داسې معلوميدلې لکه نشه چې وې، او په گډا کې هم همداسې ښکاريده."

ما وويل: "د مخکې خبرې راته مه کوه، کنه قسم دې، اوس مې بيا لږزه نيسي او بيا به مې په لس برستو هم گرم نه کړې."

نازنين زما په دې خبره وخنډل او په مټ کې يې لږ ځکنډلم.

ما وويل: "دا گپ گوره، نه لرو، کنه بيا دې زه هم ځکنډم."

هغې بيا په خندا شوه.

ما نازنين ته وويل: "زه به نور لاړ شم، هم مې ته وليدې، هم مې تا سره کړی وعده پوره کړه."

نازنين وويل: "چيرته ځي؟ څوک خپلوان لري؟"

ما وويل: "هو، په دې څلورم سړک کې مې خپلوان دي، خو هلته نه ځم، غواړم بيرته حرکت وکړم او لاړ شم جلال اباد ته."

هغې په حيراني سره وويل: "جلال اباد ته؟ هغه هم په دې توره شپه؟"

زه هېڅ کله اجازه نه درکوم، لاړ شه سالون کې کينه، چې پروگرام خلاص شي، زه به خپل ورور ته وایم چې تا له ځانه سره يوسي."

ما وويل: "ښه، ته به خپل ورور ته څه وايې، چې دا څوک دی؟"

نازنين وويل: "ورته وایم، دا زما د صنفی ورور دی."

ما وويل: "ته کيږي نازنين، زه ځان رسوم."

نازنين غوصه شوه، ويې ويل: "ما درته وويل، کنه، چې دا وخت تک جلال اباد ته ښه نه دی، هېڅ چيرته به نه ځي. کنه زه خپله درځم، لاس نيولی دې وړم!"

ما وويل: "سمه ده، خير. دلته به خپلوانو کره لار شم، خو تاسره نه خم، ځکه نه ما څوک پېژني او نه زه پېژنم. د خلکو خولو ته به څه گورم؟"

ويل يې: "سمه ده، خو وعده وکړه چې جلال اباد ته به نه ځي."

ما وويل: "سهي ده، نه خم."

يوه شيبه مې ورته ښه وکتل.

نازنین وويل: "څنگه دې، راکي سترگې دې خښې کړې، خير خو دی؟"

ما وويل: "نازنین، ته خو داسې نه ښکاري چې د فلانکي ولايت اوسېدونکې يې. نه دې ژبه د هغوي په شان ده، نه دې خبرې."

او نه د کابلانو په شان پښتو کوي. ستا ژبه او پښتو ډېره سوچه ده، لکه د ننگرهار د خلکو په شان. او په ښايست کې داسې يې لکه د نورستان د پېغلو په شان."

هغې وويل: "فرازه، بيا دررله ټوله کيسه کوم؟ اوس به لاره شم، هلته به ټول ما لټوي."

په همدې خبرو سره مو خدای پاماني وکړه، خو په تلو کې يې کلک په غېږ کې ونيولم او د مخ نه يې ښکل کړم. همدې سره راباندې لږه راغله، ما هم ترې لاسونه تاو کړل، ښکل مې کړه.

دواړو يو بل ته کتل او کلکي غيږي مو ورکړي وو.

ما چې ورته ويل چې بيا به کله گورو نو همدا خبره نازنین هم غبرگه کړه، دواړو وخاندل.

ما ورته وويل نازنین تر اوسه خو د تليفون يارانه وه ليدلي مې نه وي خو اوس د ليدو نه وروسته به راته ژوند ډير سخت شي د حجران دا شپې ورځې تيږول به راته کړاو شي.

نازنین وويل: هو فرازه زه هم همدا فکر کوم چې تراوسه خو مو ليدلي نه وو اوس به دي جدايي ما نوره هم ليونۍ کړي يو څه وکړه

ما ويل بلکل ناکام دي چې د باران پسي پټې وگرزوم

نازنین وخاندل، هغه څنگه؟

ما ويل مجبور یم چې کابل کې کار ځانته پيدا کړم ستا د ديدن په خاطر چې هروخت دي گورمه

نازنین وویل داسي به چيرته وکړي او چرته به داسي شي
په نازنین هم نري نري لږزه راغله ريږده لکه چې سړو یخ نیولي وي
ما وویل الله به دا هرڅه سم کړي اوس ماته اجازه راکړه چې ناوخته کيږي او تابه هم کورنۍ دي لتوي
مونږ دواړو یو بل خه کلک غیږه کې ونيول نازنین مې ښکل کړه او ترینه روان شوم
نازنین د سالون په دروازه کې ولاړه وه تر هغې یې کتل چې زه د هوټل نه بیرون او پناه شوم
تيکسي مې ونيوله زما یو کنډي ملگرې وو د هغې کور ته لاړم شپه مې وکړه او سهار وختي مې حرکت وکړو
زه لا هلې ته نه وم رسيدلي چې نازنین میسج وکړو
سلام فرازه سهار دي پخیر چیرته یې
ما جواب ورکړو ستا دي هم سهار پخیر وي گراني اوس هلې ته روان یم
چې کتل مې زنگ یې ووهو اوکي مې کړو
نازنین چې د موټر اواز واوریدو نو یقیني شوه چې رښتیا وایي
ویل یې سم موټر کې کینه د لوچگانو سره لاړ نه شي چې خدای مکړه موټر ټکر نکړي
ما ویل سمه ده سم موټر کې ځم
پخیر لاړ شي چې ورسیدي بیا راته احوال راکړه
سمه ده احوال درکوم په همدې سره مو اړیکه پري کړه
هلې ته له رسیدو سره، په موټر کې کیناستم، سوارلي ورو ورو پوره شوه، او موټر حرکت وکړ. زړه مې ډیر
خوشاله و؛ د تېرې شپې خواږه یادگارونه مې په ذهن کې گرځېدل، د نازنین سره هغه لومړۍ مخامخ لېدنه چې
اوردي خبرې مو پکې وکړې او راتلونکي ته مو لوړې هیلې جوړې کړې وې. دا هر څه مې په ذهن کې
پرله پسې راتېرېدل. د هغې مسکا، نرمه لهجه، او د خبرو هغه انداز مې هر لحظه په زړه کې تازه و.
زما یو عادت دې چې کله به موټر کې کینم نو ډیر فکر مې د موټر ټکر او چپه کیدوته وي په همدې خاطر په
موټر کې امله او چمتو ناست اوسم

زما فکر یو ځل بیا هغو شیبو ته لارو چې د نازنینې سره د لیدلو لپاره لېرې نیولی وم، ټول بدن مې له شرمه رپېده. هېڅ کله مې داسې حالت نه و تجربه کړی. هر څه مې گډ وډ ښکارېدل، خبرې مې نه جوړېدلې، او زما وارخطايي په مخ کې ښکاریدله.

دې وخت کې د سروبي نه تیر شوي وو مخامخ مې کتل یو موټر ډیر تیز راروان دي ناڅاپه، یو سخت گرس شو. موټر په یو خوا تېل وهل شو، ما ژر په مخکیني سیت لاسونه تاو کړل، پښې مې ټینګې کړې. بدن مې په زوره ټکان وخوړ، موټر یو بل زورور ملاق وخوړ، او بیا په درېیم ځل کله چې موټر چپه شو، ناڅاپه هر څه ودرېدل. شاوخوا حالت چوپ و، خو د خلکو چیغې او نعرې مې اوریدلې.

ما شاوخوا وکتل؛ زه ښه وم، خو نورو مسافرو ته چې مې نظر شو، زما په زړه کې دروند احساس جوړ شو. خلک زخمیان وو. د چا سر زخمي و، د چا لاسونه او پښې ماتې وې، او د چا له پوزې وینې بهېدې. زخمونه یې ډېره صدمه راکړه. ما چې خپل ځان ته وکتل، ټول بدن مې روغ وو، او د الله شکر مې وکړ چې زه له دې وحشت څخه روغ وتلی يم.

په لږ وخت کې خلک راورسېدل. موږ یې په احتیاط له موټر څخه بهر راوویستلو. یو کس زما د پر مخ اوبه وشیندلې. سترگې مې نیم‌بازې وې او شاوخوا مې تورتم و. زړګی مې په ویره او حیرانۍ کې وو. په دې وخت کې مې موبایل ته زنگ راغلې وو یو کس پري خبري کولي او بیا یې وویل فراز څوک دې؟.

ما په کمزوري غږ ورته اشاره وکړه چې زه يم. هغه موبایل راکړ. ما وویل هلو، او د هغې خوانه مې یوه ژړغونې چیغه واورېده: "فرازه! ژوندی یې؟" غږ د نازنین و. دا هغه غږ و چې تل یې زما په وجود کې د ژوند او خوښۍ احساس خپراوه. هغې د خپل زړه درد په یوه چیغه کې څرګند کړ.

ما په کمزوري خو ډاډمنه لهجه وویل: "هو، ژوندی يم. ښه يم." هغې په یوه دم کې ساه واخیسته او په ژړغونې غږ یې وویل: "شکر دی، ما درته وویل چې په سم موټر کې سفر وکړه!" هغې دا جملې په بې صبری سره او له پاملرنې ډکې کړې.

ما ورته په خدا وویل: "مه خفه کېږه، زه ټپي شوی نه يم، خو نور خلک ټپي شوي دي. زه به وروسته درسره خبرې وکړم." هغې بیا هم د اندېښنې څو خبرې وکړې، خو ما ژر موبایل بند کړ، ځکه پوهېدم چې نوره بې صبره شوې ده.

په دې وخت کې امبولانس راورسېدل. ټول زخمیان یې راواخیستل، او زه هم د امبولانس په یوه کونج کې ناست وم. نږدې کلینک ته لارو ډاکټرانو زما معاینه وکړه. زه په حیرانتیا کې وم چې څنګه له دې هر څه څخه په روغ

وتلی یم. ، ډاکټرانو راته د درد یوه ستن او گولې راکړې. ما ځان ته یو ځل بیا وکتل، او ځان ته مې وویل: "فرازه، خوش قسمت یې چې ژوندی پاتې شوې."

وروسته مې ملگرو ته زنگ وواکه، ورته مې وویل چې ما ټکر کړې ټپي شوی نه یم، خو نن وظیفې ته نه درځم. سبا به بیا درشم. ما کورته زنگ وهلې وو چې ما داسې حادثه کړي خو ښه یم

کله چې کور ته ورسیدم، زړه مې ډک شو. د دروازې په خلاصېدو سره مې په مور سترگې وگیدلې، پرته له دې چې یو څه ووايم، منډه مې کړه او د هغې غبر کې مې ځان واچاوه. مور مې په غبر کې ټینگه ونيولم، او په هغې شیه کې مې ټول دردونه او اندېښنې د هغې د مینې په غبره کې ورکې شوې.

خدایه شکر، زویه، ته روغ یې؟" هغې په یو ډک زړه دا جمله وکړه، او ما یوازې دومره وویل: "هو، مورې، روغ یم." هغې مې په سر لاس تیر کړ او په پټه ساه یې د الله شکر ویست. هغه احساس چې یوازې د مور په غبر کې پیدا کېږي، د نړۍ په هیڅ څه کې نه پیدا کېږي

کله چې زه د مور په غبر کې پریوتم او د آرامۍ سا مې واخیسته، مور مې راته په وېښتو کې لاسونه وهل. زه همداسې خوب وړی وم. یو خو ناخوبي وه، بل یې د ټکر وروسته د آرام گولۍ راکړې وې، نو سترگې مې پټې شوې وې.

یو وخت مې مور سر ښکل کړ او راته یې وویل: "فرازه زویه، پورته شه، د ماسپینین لمانځه وخت درنه تیر شو، مازیگر شو."

ما چې سترگې خلاصې کړې، سر مې هماغسې د مور په زنگانه ایښی و. ما وویل: "موري، ته لا تر اوسه ناسته یې؟"

هغې وویل: "هو، ناسته یم."

ما وویل: "که سر دې ښکته کم او پاڅېرم، بیا نه وي چې وینښ شي او نارامه شي. دوا دې هم خوړلې وه."

مور مې وویل: "تا پوره آرام وکړه، اوس پورته شه، اول لمونځ وکړه، بیا به ډوډۍ تیاره کړم."

پاسیدم، مور مې له تندې مچي کړه. هغې هم زه د دواړه مخونه ښکل کړم.

ویې ویل: "شکر دی چې الله روغ راوستلې."

ما وویل: "موري، چې ستا دعا راسره وي، په ما هېڅ نه کېږي."

دی وخت کې مې موبایل ته پام شو، له جېبه مې راویست، هماغه وخت ورته پیغام راغلی و. نازنین ۲۳ زنگونه او دولس پیغامونه رالیرلي وو.

د پیغامونو په لوستلو مې پیل وکړ:

سلام فرازه، اوس څنگه یې؟ کور ته ورسیدې؟

سلام فرازه، زنگ او میسج ته مې ولې ځواب نه راکوی؟

سلام فرازه، یو میسج راته وکړه چې زړه مې په قراره شي.

سلام فرازه، لیونی کبیرم، نور مې ساه وځي، خیر دی، یو ځواب راکړه.

سلام فرازه، د الله روی وکړ، ځواب راکړه."

سلام، زما نوم نازنین دی، که دا موبایل د هر چا سره وي، ماته یو زنگ ووهي او د فراز معلومات راکړي، کنه نوره له غمه مړه کبیرم."

دا یې آخري پیغام و.

ما ورته ولیکل: "سلام، گراني، زه شکر روغ یم، خو ډېره بېښنه غواړم چې تاته مې د کور ته د رسېدو خبر در نه کړ."

کله مې چې نازنین راته زنگ وواهه، له کوره بهر ووتم او موبایل مې وکي کړه.

ما وویل: "سلام، گراني."

نازنین په غوصه او ژړغوني غږ کې وویل: "مرگ، گراني؟ درد، گراني؟ الله دې دا گرانه واخلي چې ستا له غمه خلاصه شم! څوک داسې کوي لکه تا چې ما سره وکړل؟ ولې؟ آخر ولې؟"

هغې ادامه ورکړه: "تا ماته یو زنگ هم نه شو وهلی چې ووايې رسېدلی یم. زما خو له غمه زړه وچاود، همدا اوس سیرمونه راته لگېدلي دي، فشار مې لوړ دی. ته وپوکی یې چې داسې چلن کوي؟"

له هماغه وخت راهیسې مې څو زنگونه او پیغامونه در ته استولي دي، خو تا هېڅ ځواب رانکړ. ما فکر کاوه، خدای مکړه، څه چل نه وي پرې شوی. نه دي کور راته معلوم و چې راغلې وای، او نه د کوم بل چا شمېره راسره وه چې پوښتنه مې ترې کړې وای. ولې، فرازه؟"

ما ورته وویل: "گراني، ما خبرې ته پرېږده، چې زه درته هر څه تشریح کړم. بیا که هر څه غواړې، ووايه."

هغې وويل: "خبرې مه كوه، كنه فشار مې نور هم لوړېږي. ته پوهېږې چې له سهاره راپدېخوا په ما څه تېر شوي دي؟ ليونۍ شوې يم! خوشالي مو په غم بدله شوه. كور كې ټول زما سر ته ناست وو، او دا ټول ستا د لاسه. آخر ولې داسې كوي؟"

ما ورته وويل: "گراني، زما خبرې يو ځل واوړه، بيا نور قضاوت ستا په لاس."

ويل يې: "وايه."

ما ورته وويل: "كله چې مې تاسره خبرې پاى ته ورسولې، امبولانس راغى او موږ يې كLINIC ته يوړو. زما د موبایل غږ بند شوى و. هلته ډاكټرانو راته د درد ستنې او گولۍ راكړې. چې كور ته راغلم، موږ او نور كورنۍ مې چې وليده. زړه مې راډك شو او په ژړا شوم او د موږ په غېږه كې پريوتم. نور په ځان نه يم پوه شوى. اوس چې پاڅېدم، موبایل ته مې پام شو، او ستا زنگونه او پيغامونه مې ولوستل. زه ډېر خفه شوم. بايد درته مې ډاډ دركړى واى، خو په ځان نه وم پوه شوى."

نازنین راته وويل: "فرازه، ته به ډېر ژر ما ليونۍ كړې په دې كارونو، خير دې، داسې مه كوه."

ما وويل: "سمه ده، نور به پام كوم، خو اوس بېننه راته وكړه."

هغې وويل: "سمه ده، خو بل ځل دې پام وي، وگوره، روغه جوړه وم، ستا له لاسه مې د فشار تكليف پيدا شو."

ما وويل: "سمه ده، نازنین، خو اوس راته اجازه راکه چې د مازديگر لمونځ قضا نشي. دا لمونځ وكړم، بيا به د شپې خبرې كوو."

هغې وويل: "سمه ده، په ځان پام كوه."

ما وويل: "ته هم په ځان پام كوه." همدې سره مو خداى پاماني وكړه او اړيكه مې پرې كړه.

كور ته لاړم، اودس مې وكړ او لمونځ مې ادا كړ. خور مې ډوډۍ راوپړه او زه ډوډۍ ته كښېنستم. خور مې راته وويل:

"وروره، كابل كې دي څه كول؟ چې تلى وې او كه اوس درباندي څه شوي واى، موږ به څه كول؟" دې سره يې ژړا پيل كړه.

ما وويل: "ليونې، ستاسو دعاگانې راسره دي، الله به په ما تود باد هم ونه لگوي. وگوره، څنگه روغ او جوړ راگرځېدلى يم."

هغې وويل: "کله چې خبره شوم، نو الله ته په سجده شوم چې شکر دی، په ورور مې څه نه دي شوي. خو ته ولې تللی وي؟"

مور مې زمونږ خبرو ته غوږ نیولی و. د خور د اوبنکو سره مې د مور له سترگو هم اوبنکې وبهېدې. هغې خپلې اوبنکې پاکې کړې او راغله، وپې ويل:

"ته ولې تللی وي؟"

ما وويل: "موري، د يو ملگري کوژدن وه، هغې ته تللی وم."

مور مې وويل: "ولې دې مور ته خبر رانکړ؟ داسې ډېر خپل سړی شوی يې. اوس دې مشر ورور راځي، ورته وایم چې سم دي برابر کړي چې په راتلونکې کې داسې کار ونکړي."

ما وويل: "موري، خیر دی، ورور ته څه مه وایئ، نور به داسې کار نه کوم."

مور مې وويل: "ښه، که ستا د ټکر نه خبر شي؟"

ما وويل: "ورته وایم چې کور ته په رخصتي روان وم، موټر ټکر وکړ."

د خور اوبنکې مې پاکې کړې، ډوډۍ مې وخوړه او له کوره بهر ووتم. د ملگرو خواته لاړم، خو د پخوا په شان د ملگرو مجلس راته خوند نه راکاوه. فکر او ذهن مې ټول د نازنین سره و. د تېرې شپې ملاقات مې په ذهن کې گرځېده، چې نازنین رانه لاسونه تاو کړي وو او ښکل يې کړم.

بيا د هغې زنگ او په تليفون کې د هغې غوسه مې یاد ته راغله.

د ملگرو له مجلسه همداسې پاسيدم

د روانېدو په وخت کې احمد راته غږ وکړ: "فرازه، نن ډېر غمجن او دردمند ښکاري. او ژر روان شوې، الله دې خیر کړي، څه خبره خو به نه وي؟"

ما وويل: "نه یاره، نن سهار مې ټکر وکړ، لږ خوړ شوی يم، نور څه خبره نشته."

اشرف پاڅېد او وپې ويل: "دا څه وايي، فرازه؟ بيا دې مور ته ولې نه ويل؟ مونږ ته خو دې ویلي وای."

هغه اکرام ته غږ وکړ: "اکرامه، ته ورشه د سلام کاکا له دوکان نه يو غټ جوس راوړه."

ما وويل: "نه، مننه، جوس ته ضرورت نشته."

هغوی بیا کښېنولم او احمد وویل: "فرازه، موږ خو ملگري یو او ملگري لکه وروڼه وي، نو تا ولې دومره غټه خبره پټه کړه؟ دا چیرته دې ټکر کړی دی؟"

ما وویل: "د یو ملگري کوژدن ته تللی وم کابل ته، له هغې خوا راتلم چې ټکر مو وکړ."

اکرام جوس راوړو، جوس مو اوڅښه. ما ترې اجازه واخیسته او کور ته لاړم.

مانېام لمونځ مې وکړ او ناست وم د کورنۍ سره. ورور مې راته وویل: "هلکه، دا رنگ دې څنگه داسې گډوډ دی؟"

خور مې چغه کړه: "لالا، ورور مې کور ته راتلو، موټر یې ټکر کړی!"

ورور مې ژر راغی، خواته نږدې شو او ویې ویل: "ته ځان ښکاره که، کوم ځای خو دې ژوبل نه دی؟"

ما وویل: "ظاهراً خو ژوبل نه یم، په موټر کې په سیتونو لگېدلی یم، نو له هغې سره لږ خور شوی یم."

ورور مې وویل: "خو ماته به دې زنگ وهلې وای چې در پسې درغلی وم."

ما وویل: "که تاته مې زنگ وهلې وای، نو ته به غوصه شوی وې، ځکه مې ونه ویل."

ډوډۍ مې وخوړه او خپلې کوټې ته لاړم. نهه بجې وې چې نازنین ته مې پیغام وکړ: "سلام، گراني."

هغې سمدستي زنگ وواهه، خو غږ یې ژړغونی و.

ما وویل: "څه خبره ده چې ژاړې؟"

هغې وویل: "فرازه..."

نازنین ژړل او یوه یوه سلگۍ یې هم وهله لکه د مخکې نه یې چې په ژړا څه زړه تش کړی وي

راته یې وویل فرازه زړه مې درد کوي

زړه مې داسې دي لکه چاچې په سیخانو کې ټومبلي وي او د اور پسر یې نیولي وي

فرازه نن له سهاره چې پاسیدلې یم هیڅ ارام مې نیشته هري خواته چې گورم نو ستا تصویر مې سترگو ته کیږي

کور کې راته ټول وایي چې په تا څه وشول هغوي هم ټول راته خفه دي

زه د سهاره خپلي کوټه کې پرته یم او په سلگو سلگو ژاړم هیڅ مې نه هیریري

سهار چې ستا له ټکړه خبره شوم ترڅو چې مې تاسره خبرې کولي نو په ما مرگ تیر شوي وو
خیر دي یو څه وکه زه نوره بې له ستا دیدنه نه شم صبریدلي
ما ورته وویل نازنین نن شپه زه سوچ او پلان جوړوم چې څنگه کابل ته خپله وظیفه تبدیله کم
زه هم نور بغیر له ستا د دیدنه وخت نه شم تیرولي که وظیفه مې ونه شوه نو ستا د پوهنتون په ځواکي به یو
دوکان جوړ کم ترڅو هره ورځ تا وگورم
نازنین زما په دي خبره خوشاله شوه او ارامه شوه
ویل یې چې هرڅه کوي ژر یې وکه زه نور بغیر له ستا د لیدلو وخت نه شم تیرولي
ما ویل سمه ده یوه خفته وخت راکه چې زه خپل پلان جوړ کم دا مې تاسره وعده ده چې زه به خامخا درزم
کابل ته
خه دا خبرې پرېږده کابلي اوس دي حالات څنگه دي
ویل یې اوس چې تا دا خبره وکړه خه شوم فکر مې ارامه شو زه خو داسي وم ما ویل که مړه کیرم
او رښتیا ته ووايه چې ستا کورني څنگه ده خه به درله خفه وي
ما ویل هو مور او خور مې راته ژپل او شکرونه یې ویستل چې خه دي الله بچ کړي یې
نازنین وویل هو کنه په ما چې داسي مرگ تیر شو نو په هغوي خو به خامخا تیر شوي وي او وي نویل چې کابل
کې دي څه کول
ما ورله ټوله کیسه وکړه خندل یې چې ځان دي په دروغو خلاص کړي
نازنین ویل ته د کور شمیره دي راکړه چې زه دي مورجاني ته ووايم چې دا کابل ته زما دیدن ته راغلي وو
ما ویل خه په غم مې واړوه دستي به مې ورور وژلي اوسم چې ته کابل ته بغیر له اجازي تللي یې
نازنین وځاندل ته په دي عمر کې د ورور نه ویریري
ما ویل هغې مې مشر ورور نه بلکي پلار دې ډیر واړه وو چې پلار موش ه د شو همدې ورور مونږ تر دي ځایه
رسولي یو
په انډیوالې کې ملگرې دي او په غلط کار نو بیا نه مخ گوري نه ست

وي خاندل رب مو همداسې لره

ما ورته وويل نازنين ما د درد گولۍ تيري كړي لك ارام به وكم ته هم ویده شه ناروغه يې بيا به سبا خبري وكړو

ويل يې د غم زويه ماته خوب نه رازي

ما وويل سورت اخلاص ووايه او سترگي پتي كړه بيا وگوره چې څنگه درله خوب درزي

په همدې خبري سره مو خدای پاماني وكړه تلفون مې قطي كړو او ویده شوم

سحر چې پاسيدم د كورنۍ نه مې اجازه واخيسته چې ځم وظيفي ته مور مې وويل نن هم پاتي شه چې سم خه شي بيا سبا لاړ شه هلته به تاته داسي خوراك څوك تيار كړي

ما ويل نه موري لاړ شم ملگري به مې هم كورونو ته په روخستي ځي ماته به په طمعه وي

اجازه مې واخيسته او لاړم وظيفي ته

هلته چې ورسيدم نو ملگري مې ټول شول پښتنه يې راته وكړه او وي ويل

دفتر نه ځواب راغلي كه تاسو كې څوك كابل ته ځان بدلوي هلته يو كس ته ضرورت دي

ما ژر وويل زه غواړم ځان تبديل كم

ټول حيران شول چې ستا كور خو دلته دي هلته ولي ځان بدلوي

ما ويل بس غواړم كابل كې د وظيفي سره څه نوري زده كړي هم وكم نو ځكه ځان بدلوم

دفتر ته مې زنگ ووهو ورته مې وويل كابل كې كوم كس ته ضرورت دي زه غواړم چې ځان تبديل كم خو كه كيدای شي په فلانكي ځای دفتر كې راته دنده راکړي

هغوي هم راسره ومنله ويل يې مونږ تاته خبر دركو منتظر اوسه

ماته به نازنين هر وخت ويل چې كار دي څنگه كه ولي نه رازي

ما به ورته ويل دغه دوه ورځې صبر وكړه چې دفتر راته احوال راکړي نو بيا درته وايم

بل اخير دفتر نه زنگ راغې چې سباه دي امله گي ونيسه او لاړ شه كابل ته

ما ورته وويل اول به نن لاړ شم كور ته چې خپل وسايل واخلم سبا به حرکت وكړم

دلته مې د ملگرو نه رخصت او خ ای پامني واخيسته او کورته لارم

کور کې مې مور ته وویل چې زما وظیفه کابل ته تبدیله شوه سبا ځم کابل ته

مور خو مې وویل بلکل وظیفه مه کوه کور کې کینه کابل ته مه زه مور مې او کورنۍ مې رازي کړه سبا مې

خپلي جامي او ضروري شيان مې واخيستل او سیده مخ په کابل مې حرکت وکړو

ما نازنین ته د ورتک نه وو ویلي هغې لا هم پوښتنه کوله چې دلته د راتک کار دي څنگه شو

کابل ته ورسیدم هغه ورځ مې دفتر کې تیره کړه دښپي مې نازنین ته میسج وکړو سلام گراني څنگه یې او سبا

پوهنتون ته ځې کنه اوس هم ناروغه یې

ویل یې ډیري ورځې وشوي سبا ته ځم دښپي تر ناوخته مو خبري وکړي او بیا مو خدای یاماني وکړه

د نازنین پوهنتون او زموږ دفتر سره نږدي وو

سهار په وخت پاسیدم ځان مې جوړ که او د پوهنتو په لور مې حرکت وکړو

پوهنتون ته لا د محصلینو راتک نه وو شروع شوي زه مخکي نه لارم چې هسي نه نازنین رانه بي دیدنه پوهنتون ته

دنده شي

د پوهنتون سره د یو دوکان ډډي ته ولاړ وم چې د محصلینو راتک شروع شو

ما هره محصله د نظر د سکین نه تیروله چې دي وخت کې مې لري نه نازنین په سترگو ښکاره شوه د خپلو

همزولو په مینځ کې داسي ښکاریده لکه په ستورو کې چې سپوږمي روانه وي

ساره هم وو چېتري یې د سيني سره کلکي نیولي وي

ما ورته میسج وکړو سلام گراني نن خو داسي ښایسته ښکاري لکه هوره کاش دي چېترو په حای زه واي او

داسي کلک دي په غیره کې نیوالي وي

میسج مې ورته وکه هغې دستي موبایل ته وکتل میسج یې خلاص کړو وي لوستو په حای ودریده گرده تاوه شوه

ټول ماحول یې له نظره تیر کړه ما ورته شا اړولي وه چې ومي نه پیژني

چې کتل مې زنگ یې ووهو اوکي مې که سلام فرازه ته چیرته یې ژر ووايه کنه اوس به راباندې څه چل وشي

ما ورته وویل هم ستا شاوخوا کې یم

ویل یې ووايه کنه اوس چغې وهم

ما وویل دغې دکان خواته وگوره

چې وي کتل منډه یې کړه

زه ژر د دوکان بغل ته شوم چې چاته ښکاره نه شم

دا په منډه کې راغله او زمانه یې کلکه غاړه تاوه کړه او په دواړو مخ یې ښکل کړم

ما هم ترینه لاسونه تاو کړل غیره کې مې ونيوله چې کتل مې له سترگو یې اوبښکي رواني شوي

ما یې اوبښکي پاكي کړي لیوني ژاړي ولي

ویل یې فرازه پریرده چې خه وژاړم دا د خوشالي اوبښکي دي

دي وخت کې مې چې کتل یوه بله جلی راغله غږ یې وکړو نازني

نازنین منډه کړه راغله او زما د غاړې نه یې غبرک لاسونه تاو کړل زه یې په دواړو مخو ښکل کړم او کلک یې له

غیروي سره ونيولم

ویل یې شکر چې بیا مې ژوندې او روغ ولیدلې خدایه شکر چې فراز دي یوځل بیا زما په غیره کې راکړو

ما هم ترینه لاسونه تاوکړل او ښکل مې کړه

راته یې ویل ته کله راغلې یې فرازه

ما ویل پرون غرمه

ویل یې ولي دي نو بیا ماته نه ویل چې زه راغلې یم څوک داسي کوي زه ټوله شپه څومره خفه ومه

ما ویل د هغه انگریزانو خبره سرفرايز مې درکو ځکه مې ونه ویل

ویل یې نن چې هسي پوهنتون ته نږدي شوم نو د خوشالي احساس مې کاوو او ستا د غیروي بوي راباندې لږیده

په همدې خبرو کې وو چې یوه ډیره ښایسته جلی راغله زمونږ ټول مجلس یې په یو غږ سره ختم کړو

دا جلی زرغونه نومیده د نازنین د ماما لور وه د نازنین سره په پوهنتون کې محصله وه

ما ژر نازنین له ځانه جدا کړه

زرغونه راغله اول يې سلام وکړو او بيا يې نازنين ته وويل

نازنين دا هلک څوک دي؟

نازنين ورته وويل زرغوني اوس چې دي وليدو درته وایم خو گوره چې څوک خبر درنه نه شي

دا فراز نوميري اصل کې د ننگرهار دي او زه ورسره مينه لرم زرغوني وويل نازنين ته پوهيري چې ته څه وايي که کور کې درباندي څوک خبر شول نو وبه دي وژني ته خو ليونۍ شوي نه يې دا ته په کومه لاره سر شوی

نازنين وويل هو زه ليوني شوي يم او هغه هم د فراز د مينې مړه مې دي کړي زه يې په کيسه کې نه يم خو ته چاته مه وايه

ما ورله وويل زرغوني مونږ د يو بل سره مينه لرو ما د نازنين لپاره خپل ولايت کور کلي پرېښود دلته راغلم زه غواړم نازنين خپله کړم ترسو چې د کور خلک يې پوهيري له هغې مخکې زه ورپسي مرکه ليرم

نازنين وويل فرازه دا کار امکان نه لري مونږ په پردو خلکو کې خپلولي نه کړي نه يې کو مه خپل ژوند تباہ کوه او مه د نازنين ته په دي هرڅه خبر نه يې لار شه بيرته دي خپل کور کلي ته وگرزه

ما وويل زرغوني ولي زه انسان نه يم کوم کمې دي راکي يا مينه کفر ده چې مونږ دواړه يې کوو

زرغوني وويل نه فرازه ستا کې د هيڅ کمي نشته او نه مينه کفر ده خو دا زمونږ رواج دي

زرغوني نازنين ته وويل رازۀ چې درس شروع کيږي زو

نازنين په تلو کې راته لاس راکو او وي ويل فرازه څه دي کړي چې راغلې يې بيا ليدل او خبري کوو هغوي روان شول او مخه څه مو سره وکړه

زه هم خپل دفتر ته لاړم او پخپل کار کې مصروف شوم

يو وخت يولس بجې وي چې نازنين پرله پسي اته ميسجي کړي وي ما بغير د ميسج له جوابه هغې ته دستي زنگ ووهو

نازنين موبايل اوکي کړو او د اوبښي غوندي غږمبيده

فرازه دا په تا څه شوي ته ولي زما ميسج ته په وخت ځواب نه راکوي ته وگوره څو ميسجونه مې کړي

د زرغونې په مخکې دي زما پوزه پري کړه

ما ورله وويل ډيره بښنه غواړم كار كې دومره مصروف وم چې هيڅ مي موبایل ته پام نه دي شوي
نازنین وويل همدا اوس حرکت وكړه مونږ د فلانكې هوټل مخي ته ولاړ يو ژر راشه
ما هم حرکت وكړو لاپم هغوي دواړه د هوټل مخي ته ولاړ وو سلام مې وكړو ويل بې مخكي شه
زه مخكي هغوي راپسي هوټل ته دننه شولو
په هوټل كې كيناستو ما نازنین او زرغوني ته وويل تاسو څه خوري
هغوي وويل ته څه خوري ما ويل زه قورمه او پلو
دوي هم وويل چې مونږ هم همدا خورو
ما هوټلي ته وويل يو ټبل خوراكه قورمه او پلو راوپه او يو خوراك سابه راوپه خو د سبو مالگه كمه وي
ډوډۍ راوپه ما زرغوني ته وويل
زه او ته به يو ځای كينو دا پلو او قورمه به وخورو او نازنین به دا سابه وخوري ځكه ددي فشار جيگيري ديته نه
پلو څه دي نه قورمه
ما سابه د نازنین مخي ته وړاندې كړل
هغه په غوصه شوه فرازه ته په ما رشخند وهي
ما وويل نه تا اوس ناروغې تيره كړي د صحت خيال دي سابه دا پلو او قورمه هميشه وي خو صحت هميشه نه
وي
ما زرغونې ته وويل ته بسم الله كړه كه دا سابه خوري ودي خوري كنه يځني به ورته وغواړم
نازنین ويل هيڅ هم نه خورم تاسو يې وخوري چې ماږه شي
ما ويل سمه ده چې كورته لاړي هلته به يې وخوري
ما او زرغوني ډوډۍ خوړل شروع كړه
كله كله به مې د نازنین له قصده زرغونې ته قورمه يا غوښه مخته كړه چې ها دا وخوره دا ډير خوند كوي نو په
نازنین به ډير بد لږيدله د سترگو لاندې به يې مونږ ته كتل

زرغونه هم شرمیده زړور خوراک یې نه شو کولي نو ما به ورته ویل
ښه زړور خوراک کوه بیل یې هسي هم نازنین ورکوي ځان موږ که خپل د کور سوچ ورته وکړه
نازنین به غږ کو خاوري به زه بیل ورکم زهر مو شه څنگه په څلورو لگیا هستي
ما به بیا زرغونې ته قورمه مخ ته کړه او نازنین به د غوصې نه تکه سره شوه
ډوډۍ مو وخوړه ما ورله وویل نازنین ما او زرغونه به لاړ شو ته نور دا بیل ورکه
هغې وویل والکه ستاسو پلاران هم په ما بیا ورکړي ما څه خاوري خوړلي
ما او زرغونې ورپوري وځانډل هغه نوره هم غوصه شوه او پاسیده
رازه زرغونې چې څو
ما زرغونې ته اشاره وکړه او بیا مې ورته وویل زرغونې نازنین ته به ټیکسي ونیسو دابه کورته ولیږو چې ناروغه ده
زه او ته به لاړ شو قرغي ته
زرغونه په خندا شوه او د سر په تاید یې ماته ځواب راکړو
نازنین وویل ته ورسره لاړه شه مور او پلار ته دي وایم چې دا دغسي هلک سره قرغي ته په چکر لاړه
ما ناونین د لاسه ونیوله ورته مې وویل لیونۍ ته په ټوکو هم نه پوهیږي ته کینه تاته جوس غواړم
نازنین وویل تاسو دواړه یې وخوري چې ماږه شي
ما ویل ښه تایا زه د څه لپاره دلته غوښتلم چې اوس غوصه هم یې او خبرې هم نه کوي
نازنین وویل ما بد کړي چې ته مې غوشتي یې ټول فکر دي راته خراب کړو
ما ویل زه سمه ده اوس خبره خو وکه څه خبره وه
نازنین روانه شوه مونږ هم ورپسي شولو د هوټل بیل مې ورکړو د هوټله ووتلو زرغونې وویل
فرازه نن تاسره ډوډۍ خوړلو راته ډیر خوند راکو ددي هرڅه نه مننه
ما ویل تاته به خوراک خوند درکړي وي خو زما له ستوني نه تیریده
ویل یې ولي

ما ويل څکه چې نازنين ته څه نه وو او بل ماسره د هوټل د بيل سوچ وو

دريواړو وځاندل

نازنين وويل فرازه تاخو راسره چل اوکړو خو خير زه به دي هم خوښه شم

تيکسي راغله هغوي خداى پاماني وکړه او لاپل زه هم دفتر ته روان شوم په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنگ راغې

تيکسي راغله، هغوي خداى پاماني وکړه او لاپل. زه هم دفتر ته روان شوم. په لاره کې وم چې موبایل ته مې زنگ راغې. نمبر نا اشنا و. اوکې مې کړ. د هغې له خوا نه غږ راغى: "سلام فرازه."

ما چې غږ واورېد، زرغونه وه. "وعلیکم سلام!" مې ورته وويل. "څنگه يې، زرغونې؟ الله دې خير کړي، په نازنين خو به څه نه وي شوي؟"

زرغونې وويل: "نه، په هغې هيڅ بلا نه ده لگېدلې. د دې لپاره مې درته زنگ ووايه چې مننه وکړم د نن غرمې ډوډۍ او قدردانۍ له امله."

ما وويل: "بيا بيا يې مه راته يادوه، زړه مې خفه کېږي. تاوان مې شوى."

په خوا کې يې نازنين وځنډل. موبایل يې ترې کش کړ او وې ويل: "اورې فرازه؟"

ما وويل: "هو، اورم. څه، کونځو نه يم." دواړو وځنډل.

نازنين وويل: "د تاوان خبرې مه کوه. بيا به مې د ماما لور پيغورونه راکوي."

ما وويل: "دي کې د پيغور څه خبره ده، خو رښتيا وایم. په تاوان ان فرعون هم خفه کېده، زه خو لا شکر دى مسلمان يم."

هغوى بيا وځنډل. نازنين وويل: "سمه ده، مونږ کور ته نږدې يو، بيا وروسته به خبرې وکړو."

ما وويل: "سمه ده، خو دا شمېره د چا ده؟"

نازنين وويل: "دا د تيکسي د ډرايور ده."

ما وويل: "سمه ده، زه به هم نور دې ډرايور ته زنگ وهم او خبرې به کوم."

زرغونې ژر غږ کړ: "دا دروغ وايي، دا زما شمېره ده."

نازنین وویل: "پام کوه، نور دې شمیري ته زنگ ونه وهي، که نه زرغونه به په غم ککړه شي!"

ما وویل: "سمه ده، ټوکه مې وکړه." په همدې سره مو اړیکه پرې کړه.

سیده دفتر ته لارم، پاتې کارونه مې خلاص کړل. مازیگر شو، جامې مې بدلې کړې او ورو ورو پول خشتي خواته روان شوم. هلته مې یوه دوه پولاني وخوړله، او د هغې ځای نه په چکر چکر روان شوم عبدالحق څلور لارې خواته. مازیگری و، ډېره ښکلې هوا چلېده، او د خلکو گڼې گونې ډېرې وې. ډېر محصلین له پوهنتونونو کورونو ته روان وو. ددې هر څه لیدلو راته یو خوند راکول.

د څلور لارې په منځ کې کیناستم او د موټرو ننداره مې کوله چې نازنین مېسج وکړو: "سلام فراهه، څنگه یې؟ او چیرته یې؟"

ما ورته وویل: "عبدالحق څلور لارې کې."

هغې وخنډل: "هلته څه کوې؟"

ما ورته ولیکل: "موټري شمارم."

هغې بیا مېسج وکړ: "سبا جمعه ده، زه پغمان ته چکر ته ځم، ته هم راشه."

ما وویل: "سمه ده، خو زه به څه کوم؟ تا سره به دې فامیل وي."

هغې وویل: "خیر دی، د لرې نه خو به دې وگورم."

ما وویل: "د لرې نه مې ولې گورې؟ غواړم چې له نږدې دې وگورم."

هغې وویل: "هغه څنگه؟"

ما وویل: "زرغونه له ځانه سره که، بیا تا او زرغونه دې له فامیلیو څخه اجازه واخلي، چې موږ چکر ووهو. په دې بهانه به سره وویڼو."

هغې وخنډل: "دا څه خوږې چې دومره هوښیار یې؟"

ما وویل: "پلو او قورمه."

چې کتل مې نازنین زنگ یې ووهو

د موټرو گڼه گڼه ډېره وه ورو ورو میکرویان کهنه په سرک روان شوم موبایل مې اوکي کو

نازنین سلام وکړو او شروع یې وکړه

فرازه زه په تا هوټل کې غوصه شوم ستا او د زرغونې یوځای ډوډۍ غوراک راته سخت زور راکو نه مې شو
زغملې د هغې بښنه راته وکړه خو اوس چې سوچ کوم ستا دي کار زه تاته نوره هم نږدې کړم او ستا مینه مې زړه
کې نوره هم زیاته شوه

ته پوهیږي فرازه له هماغې وخته چې راغلي یو کور ته نو زرغونې راته ستا صفتونه شروع کړي او ستا دا کار او
ستا د جرت ستاینه کوي

ما وځاندل او ورته مې وویل خه دا تاسو یادولم په پړینجو مو زما سټه ویستله

نازنین وځاندل نو ته خه فکر کوي چې مور دي یادولي

دواړو وځاندل

ما وویل نازنین هغه صحنه ما لپاره ډیره سخته وه ما په ژوند کې د کومې جلی سره خوراک نه دي کړي خو دا
هرڅه مې ستا لپاره وکړل چې سبا درله زما کومه نیمگړتیا ونه وایي او خوشاله اوسي

نازنین ددې هرڅه مننه وکړه

په دي وخت کې د دروازي د ټک ټک اواز شو نازنین وویل فرازه خبرې مه کوه او بیا یې غږ که څوک یې راز
د زرغونې خبرې مې واوریدي راغله نازنین ته یې ویل لکه د فراز سره دي خبرې کولي هغې وویل نه ارام مې
کولو

ما غږ وکړو نه زرغونې ماسره یې خبرې کولي

زرغونې نازنین ته وویل دي بالخت لاندې نه د غږ اواز رازي

نازنین وویل هو هما د غم زوي دي خوله یې نه بندیږي ما ورته وویل چې خبرې مه کوه خو چاته وایي

زرغونې وځاندل ویل یې خه زه به لاړه شم

نازنین موبایل واخیست او زرغونې ته یې وویل چې اوس راغلي یې نو کینه

ما پري غږ وکړو نه لاړه شه بیا دا خبرې نه شي کولي

زرغونې ترینه موبایل واخیست سلام یې وکړو او بیا یې وویل فرازه دا څه کار نه کوي نازنین دي مونږ نه جدا کړي یو ساعت هم مونږ سره نه کینې دا ده او کوټه ده او ته یې لک لک خو یې زمونږ خواته هم لږه ما ورته وویل ټوله تاسو سره ده اوجدځ خو روځ زما سره ده

وي خاندل او وي ويل نو تش کال بوت به څه کړو چې نه مونږ سره کينې نه خبري کوي

ما ورته وویل زرغونې سبا د نازنین سره ته هم پغمان ته راشه زما او د نازنین ریباري وکړه

زرغونې وخاندل او وي ويل زما څه کار دي هسي ولي زه په غم ځان ککړ کم نه رازم

ما وویل خیر دي زما په خاطر که ته رانه شي نوزه د نازنین سره دیدن او لیدل نه شم کولي ستا د لاري مونږ کولي شو یو بل وگورو

زرغونې ومنل ويل يې سمه ده دا مرگ به ستاسو د دواړو لپاره په ځان قبول کم

ما وویل ته وگوره ته څومره ښه یې او نازنین دي راته څومره غیبت وکړو

نازنین موبایل واخیست فرازه ما کله غیب کړي دا دروغ ولي وايي

ما وخاندل ورته مې ويل ما ځکه دا خبره وکړه چې تا ځان ورک کړي وو غلې ناسته وي يو خو ته سمه د مرچو بار يې دستي غوصه کيږي

زرغونې وخاندل نازنین وویل خود غوصه کیږم اوس رانه په زوره زرغونه خفه کوي

ما ويل زرغونه پوهيږي چې زه ټوکي کوم او تا زوروم

هغې ويل سمه ده بس که نور څه وایه سبا به ته رازي

ما ويل ته به مې غواړي او زه به نه درزم خو چې زرغونه درنه پاتي نه شي

زرغونې اواز وکړو سمه ده درځم غم مه کوه

ما وویل سمه ده اوس به زه هم ورو ورو روان شم دفتر په لور ماښام نږدي دي چې ځان ورسوم

په همدې خبره مې خدای پاماني واخیسته خو په تلو کې زرغونې غږ کړو دفتر کې څه کوي شپې ته راشه د لیلا خواته دي

نازنین ورته په ارامه غږ وویل غلې شه بیشرمې په چا مو وژني

نوره مې اړیکه قطي کړه او دفتر ته روان شوم شپه شوه تر ډیره ما او نازنین یو بل سره میسجونه وکړل

یو وخت مې کتل زرغونې میسج وکړو لیکلي وو سلام فرازه نازنین لکه تنگه که

ما ولیکل څنگه

ویل یې ورته ولیکه چې ستا ابې جامې په غاړه دي او د کوتي په دغه ځای کې پرته یې زه د اشداري لاندې ولاړ
یم تا گورم

ما نازنین ته همداسې ولیکل

زرغونه ژر له خپل ځایه پورته شوه اشداري کې یې وکتل میسج یې راته وکړو ته چیرته یې

زرغونې د میسج د لاري ټول معلومات راکړل

ما وویل اشداري کې مه گوره زه تا گورم چې اشداره دي خلاصه کړه

جلی یو دم زنگ ووهو

فرازه ته دروغ وایي که رښتیا چیرته یې

اوس مې لکه په کورنۍ وژني

زرغونې بیا راته معلومات راکړل

ما ورته وویل کله دروازي ته زی او کله اشداري ته غلي پخپل ځای کینه زه لارم

جلی حیرانه شوه فرازه ستا دي زما پسر قسم وي ووايه ته چیرته یې کنه اوس له کوتي نه اوزم

ما ویل دادي لارم په دروازه ووتم

زرغونې خر وځانډل

جلی نوره هم حیرانه شوه

ما ویل نه یم راغلې زرغونې راته وویل چې دا تنگه که ارامه شه

جلی یو اوږده سا واخیسته وي ویل څوک داسې ټوکی کوي اوس به مې سا وتلي وه

ما ویل سمه ده اوس ویده شه ناوخته دي سبا به گورو

خدای پاماني مو وکړه

سهار مې جامي بدلي کړي چای مې اوڅښلو نهه بجې وي چې نازنین میسج وکو مونږ روان شولو

ما ورته جواب ورکو سمه ده ما هم ځان تیار کړي درځم

د ښار نه موټر کې کیناسم او روان شوم

قصر پغمان ته مې ځان ورسولو نازنین څو میسجونه راته وکړل چې څنگه دي ناوخته کړو

کله چې اورسیدم نو میسج مې ورته وکړو چې زه ورسیدم په فلانکي ځای کې ولاړ یم

چې کتل مې نازنین او زرغونه دوږه راغلل

زرغونې وویل تاسو مو خپلي خبرې وکړي زه به شاو خوا څارم چې څوک رانه شي هغه لاپه زه او نازنین یې یوازي پریښودو

زرغونه لاپه پټه کښېناسته، څارنه یې کوله چې څوک رانه شي ما او نازنین ونه گوري.*

نازنین راغله، کلکه غاړه یې راکړه او ویې ویل: "د غم زویه، هیڅ موقعه نه پیدا کېده چې تا غېږه کې ونیسم."

ما ورته وویل: "دا څه کوې، نازنین، زرغونه مو گوري، پرېږده."

ویل یې: "ودي گوري، زه نوره د دنیا په کیسه کې نه یمه. که مرگ وي یا ژوند، نو تاسره به وي."

ما له ځانه جلا کړه، د لاسه مې ونیوله او یو بغل ته کښېناستو، خبرې مو شروع کړې.

ما ترېنه د زرغونې په اړه پوښتنه وکړه.

ویل یې: "دا مې د ماما لور ده. کور یې کلي کې دی، دلته زموږ سره ژوند کوي د پوهنتون په خاطر."

ما وویل: "ولې ستاسو په ولایت کې پوهنتون نشته؟"

نازنین وویل: "شته، خو سم پوهنتونونه نشته. بل، دلته مې ملگري هم ده."

ما وویل: "پلار او وروڼه دې څه کار کوي؟"

ویل یې: "دوه وږنه مې په امریکا کې دي، یو کوچنی ورور مې دلته دی. پلار مې مخکې ډگروال و، اوس تقاعد شوی او کور کې ناست وي."

مونږ پنځه خویندې یو، دوه واده شوې دي، او دوه له ما نه وړې دي، هغوي مکتب وايي او زه پوهنتون.

ما وویل: "ولې خپل ولایت کې ژوند نه کوئ؟"

ویل یې: "پلار مې له ډېر پخوا دلته کابل ته راغلی، زموږ پیدایښت دلته شوی. تروڼه او ماماگان مې ټول په خپل کلي کې ژوند کوي."

ما وویل: "نازنین، زرغونې چې د پوهنتون مخکې کومې خبرې کولې، چې مونږ پردو خلکو کې خپلولي نه کوو، دا رښتیا دي؟"

نازنین وویل: "هو، دا رښتیا دي. خو زما پلار یو روشنفکره سړی دی، هغه دغو خبرو پسې نه گرځي. دا زارې خبرې دي."

ما وویل: "کور مو کوم ځای کې دی؟"

هغې د کور مکمل ادرس راکړ.

ما وویل: "که دې خوشه وي، زه به خپل مشران په جرگه در ولېرم، چې پلار دې څه وايي."

نازنین وویل: "صبر وکړه، دا مې د پوهنتون اخيري کال دی. پوهنتون نه فارغه شم، بیا به دا خبرې وکړو."

ما وویل: "ته ته خپل پوهنتون سر ته ورسوه، خو یو ځل به دې پلار وگورو چې څه وايي. که یې ښه وکړه، نو کوژده به وکړو او واده به د فراغت نه وروسته وکړو."

په دې وخت کې زرغونې میسج وکړ، چې "د کورنۍ غړي دېخوا در روان دي."

نازنین ژر پاڅېده، ماته یې وویل: "په ځان پام کوه"، او روانه شوه.

ما هم په قصر پغمان کې یو څو عکسونو د کیمري والا باندې واخیستل او روان شوم.

دفتر ته راغلم، کور ته مې زنگ وواژه، د کورنۍ پوښتنه مې وکړه. مور مې وویل: "زویه، کله راځې؟"

ما وویل: "وگورم نو، چې کله راغلم. دغسې خطرناکې لارې دي، ژر تک راتک ښه نه دی." مور مې هم ومنله.

بیا مې خور تلفون واخیست. ویل یې: "وروره، چې راتلې، د کابل نه ځان سره روټ او کلچې راوړه."

ما وویل: "انجونې کالې غواړې، بنگرې غواړې، ته دا شيان."

ویل یې: "ته، وروره، ته چې څه یادوې، دا دلته هم شته. او ما چې څه یاد کړي، دا مې دادي لپاره غوښتي."

ما وويل: "سمه ده، خوري، چې راتلم، راوړم يې."

اړيکه مې پرې کړه.

يو ساعت وروسته، نازنين مېسج وکړ: "سلام، فرازه، مونږ هم حرکت وکړ، راځو کور ته."

ما وويل: "ولې؟ تا خو ويل چې مونږ تر ناوخته پاتې کېږو."

ويل يې: "د پلار مې څه کار پيدا شو، ويل يې چې څو کور ته."

ما وويل: "په خير سره راشئ."

شپه شوه. اته بجې د يو نا اشنا نمبر نه زنگ راغی. وکي مې که، سلام مې وکړ.

هغې راته وويل: "وعليکم سلام. ته فراز يې؟"

ما وويل: "هو، زه فراز یم. تاسو څوک ياست؟"

ويل يې: "زه د نازنين پلار خبرې کوم."

ما وويل: "سلام، کاکا، څنگه ياست؟"

ويل يې: "ښه یم، بچیه، غواړم تا له نږدې وگورم او خبرې درسره وکړم."

ما وويل: "په سترگو، کاکا. چيرته او څه وخت؟"

ويل يې: "اوس خو ناوخته دی، سبا نهه بجې زمونږ کور ته راتلې شې؟"

ما وويل: "که غواړې اوس درځم. کور مو چيرته دی؟"

کور خو يې راته نازنين مخکې ويلي و، خو ځان مې نانگارې کړ.

ادرس يې راکړ. ويل يې: "زه به ستا په طمعه یم."

ما وويل: "سمه ده، کاکا، حتماً درځم."

خدای پاماني مې وکړه او موبایل مې بند کړ.

ما دستي نازنين ته ميسج وکړ، چې ورته ووايم څه خبره ده چې پلار دې زنگ وهلی و.

خو نازنين ځواب رانکړ.

سودا مې شوه. زرغونې ته مې ميسج وکړ، هغې هم ځواب رانکړ.

په همدې سوچونو کې اوختم رااوختم. لس بجې شوې، چې کتل مې نازنين ميسج وکړ.

ما دستي زنگ وواهه.

ما وويل: "هلو، نازنين، غږ مې اورې؟"

نازنين په قراره او غلي غږ وويل: "هو، اورم، څنگه يې؟"

ما ورته د پلار يې ټوله کيسه تيره کړه، چې زه سبا درځم ستاسو کور ته.

ويل يې: "هو، پلار مې زه او ته دواړه ليدلي وو چې هلته ناست وو. اوله کې مې انکار وکړ، خو نه يې منله. بيا مې ټوله کيسه ورته وکړه او ستا نمبر يې رانه واخيست."

خو بيا يې وويل: "ته مه راځه."

ما وويل: "ولې نه راځم؟ څه خبره ده؟"

ويل يې: "بس، مه راځه."

ما وويل: "نازنين، مونږ کوم جرم نه دی کړی. مينه کوو. که درنه شم، تاته به وايي چې ودي کتل، پټ شو او رانغی. زه درځم که هر څنگه وي."

نازنين وويل: "زه ډارېرم چې کوم څه ونه شي."

ما وويل: "نازنين، چې تراوسه څه نه دي شوي، اوس به هم نه کېږي. بل، ما ستا د پلار خبرې واورېدې، هغه داسې کوم څه نه کوي. کنه، ما ورته وويل چې اوس درځم، خو پلار دې وويل چې سبا راشه."

نازنين وويل: "فرازه، اوس په ځان هم ډارېرم چې دا شپه به څنگه تېرېږي."

ما وويل: "مه ډارېږه. دروازه بنده کړه او زرغونه ځان سره ځملوه."

ويل يې: "سمه ده، خو ډېره ډارېرم."

ما وويل: "هيڅ خبره نشته، کليمه ووايه او ويده شه. دا ستا وهم دی."

اړيکه مې پرې کړه، خو هيڅ خوب نه راتله.

زرغونې مېسج وکړ. هغې هم ټوله خبره راته وکړه.

ما وويل: "زرغونې، بيداره اوسه او په نازنين پام کوه. زه سبا درځم او د نازنين پلار سره خبرې کوم."

زرغونې هم راته د نه راتلو مشوره راکړه، خو ما هغه پوهه کړه او خدای پامانې مې ورسره وکړه.

ويده شوم، او سهار چې پاڅېدم، چای مې وخښه. کشر ورور ته مې زنگ وواهه، ورته مې وويل: "يو دوه کسان واخله او په رنجر کې راشه، چيرته ځم، کار مې دی."

ورور مې وويل: "که څه لانجه دې کړې وي، چې رنجر د سرتېرو نه ډک راوړم؟"

ما وويل: "نه، دوه کسه بس دي. لانجه مې نه ده کړې، صرف د يو چا ليدلو ته ځم."

ورور مې وويل: "سمه ده، زه درغلم."

ما هم ځان تيار کړ. اته نيمې بجې وې، چې ورور مې راغی.

ورسره د رنجر په مخکي سيټ کې کېناستم، او د نازنين د کور مخې ته لاړو.

ما د نازنين پلار ته زنگ وواهه، چې "زه بيرون د دروازې مخې ته ولاړ يم."

هغه راووت، مونږ ټولو سره ستړي شي وکړه، او بيا يې د حجري ته د تللو بلنه راکړه.

ورور مې وويل: "مونږ به همدلته ودروېږو."

خو د نازنين پلار کلک شو.

ورور مې يو عسکر په رنجر کې پرېښودو، او مونږ درېواړه لاړو حجري ته.

هلته يې د چايو او شربت د راوړلو وويل. چای او شربت راغلل، هغه مو وخښل. بيا د نازنين پلار وويل: "که ستاسو اجازه وي، زه د فراز سره يو څو خبرې وکړم."

ورور مې وويل: "دا سرتېری به بيرون لاړ شي، زه به پاتې شم."

ما وويل: "نه، وروره، ته هم لاړ شه."

نازنين پلار وويل: "دا دی ورور دی؟"

ما وویل: "هو، دا مې کشر ورور دی، په وزارت دفاع کې قومندان دی."

ویل یې: "سمه ده، دا دی هم پاتې شي."

عسکر ووت: د نازنین پلار خبرې شروع کړې:

"فرازه، بچیه، ته ډېر غیرتې او پښتون ځوان یې. د اخلاقو نه معلومیږي چې د ډېرې ښه کورنۍ نه یې. ښه ځواني لري، خو بچیه، زما د لور نه لاس واخله. زاري درته کوم، زما دې سپینو ډکو ته وگوره. په پښو درته پرېوزم، ما مه شرموه. زه قام لرم، قبيله لرم، توربور لرم. د الله روی وکړه، د دې کارونو نه تېر شه."

په دې سره یې له سترگو اوښکې راغلې.

زما په سر کې یو کپس شو، لکه چې په مرمۍ ولگېږم. د زړه نه مې د درد یوه خړیکه پورته شوه.

په یو لاس مې خپل زړه کلک ونيوه. یوه شیبه غلې او خاموش وم. زړه مې لږ ښه شو. ما وویل: "کاکا، زه به ټوله کیسه تر نن شپې پورې درته وکړم، او بیا به له تاسو نه لار شم."

ما هغه ته د زما او د نازنین د اولې ورځې نه نیولې تر نن شپې پورې ټوله کیسه وکړه، چې دا هر څه یو تصادف سره پېښ شول، او زموږ مینه وشوه.

په دې خبرو سره مې ورور وپاڅېد. له سترگو یې اوښکې روانې شوې.

وویل کاکا: "د دې له خوا زه ښه غواړم."

بیا یې ماته وویل: "وروره، ته زما نه مشر یې، هیڅ نه شم ویلی. خو دومره درته وایم چې کور کې خپلو خویندو ته نظر وکړه، او بیا داسې کارونه کوه. ما په تا ډېر حساب کاوه، مگر تا نن یو سپینږیری پلار وژړاوه. تا یو سپینږیری دومره مجبور کړ، چې د خپل عزت په خاطر ستا پښو ته ټیټ شو. ما هېڅ فکر نه کاوه، ان ذهن ته مې هم نه راتلل، چې زه به داسې حال له تا گورم."

همداسې د کوتې نه ووت، او رنجر یې چالان کړ، او لاړ.

ما ورته وویل: "ډگروال صاحب، که غواړې، زه به خپل مشران درولېږم. که مو زه خوښ نه یم، نو صرف د یو زنگ وهلو اجازه راکړه، چې زه له نازنین سره د ټول عمر لپاره خدای پامانې وکړم. ما وښه."

هغه وویل: "بچیه، ودرېږه. مه ځه، زما خبره لا خلاصه نه ده."

زه بیرته تاو شوم. ما وویل: "وايه، ډگروال صاحب."

هغه وويل: "بچیه، خبره د خوښۍ نه ده. ښایسته ځوان یې، او نازنین درسره مینه هم لري. زه د قام او دستور له رواج نه هم درته تېرېدم، خو خبره داسې ده چې ما نازنین په ماشومتوب کې د هغې تره زوی ته ورکړې. دا چې پوهنتون خلاص کړي، کوژده یې کوو."

زما په زړه کې د درد بله څرېکه راغله. کېناستم، زړه مې کلک ونيولو. اوبه مې وڅښلې، او ورته مې وويل: "کاکا، قسم دی که له دې هر څه خبر وم. او نه نازنین دا خبره راته کړې وه. ماته نور اجازه راکړه. زه درسره وعده کوم چې زه به له نازنین نه د خپل ژوند په بیه لرې لاړ شم. بیا به نه ما وگوري او نه به مې غږ واوري."

همداسې شرمنده له کوره ووتم.

په ټوله لاره مې ژړل، او سلگۍ مې وهلې، چې: "نازنین، تا ولې ماسره داسې وکړل؟ تا مانه ولې دومره لویه خبره پټه کړه؟ تا ولې زما د زړه سره دومره لوبي وکړې؟"

لاړم دفتر ته. خپلې جامې مې واخیستې. همکارانو ته مې وويل: "زه نور نه راځم."

استعفاء مې هم ونه لیکله. له دفتره ووتلم. نیغ لاړم تر هلې، په موټر کې کېناستم او حرکت مې وکړ.

چې کتل مې، د نازنین زنگ راغې.

هله کې موټر کې کېناستم. له سترگو مې اوبښکې همداسې روانې وې. موټر حرکت وکړ. په همدې وخت کې د نازنین زنگ راغی. د موبایل په سکرین مې چې د نازنین نوم ولیدو، په زړه کې مې سلگې شوې. ځواکې ناست نفر راته وويل، "وروره، خیر خو به وي؟ څه بده پېښه شوې؟"

ما وويل، "هو، بده پېښه شوې." نور مې څه ونه ويل.

د نازنین اړیکه مې پرې کړه. نمبر مې تور لیست کې واچاوه. ډېره سخته وه، هغه څوک چې به مې په موبایل څارلو، شپې به مې په خبرو سبا کولې، نن مې د هغې نمبر تور لیست کې واچو چې بیا اړیکه ونه نیسي. کتل مې، پیغام یې رالیرلی و. پرته له لوستلو مې پیغام هم تور لیست ته واچو. ژړا مې نه دریدله.

یو وخت سروبې ته ورسیدو. ډریور ته مې وويل، "استاده، یو دوکان ته ودیږه، لږې اوبه اخلم." موټر ودرید، ټولې سوارلۍ کوزې شوې. زه سیند غاړې ته ښکته شوم، مخ او لاس ته مې اوبه واچولې، راغلم دوکان ته، اوبه مې واخیستې او حرکت مو وکړ.

کتل مې، زرغونې پیغام رالیرلی و: "سلام فراهه، ښه یې او چیرته یې؟"

ما ځواب ورکړ: "زرغونې، تا او نازنین ماسره ښه ونه کړل. تاسو زما د زړه سره لوبې وکړې. الله دې تاسې ته سزا درکړي. نازنین ته ووايه چې نور به نه د فراز شکل ويني او نه به يې غږ اوري."

زرغونې راته وويل، "فرازه، څه خبره شوې ده چې ته داسې وايې؟"

ما ځواب ورکړ، "زرغونې، اوس خبرې نه شم کولی. وروسته به درته وایم."

نور مې هغې ته ځواب ور نه کړ. تر جلال آباډه مې له سترگو اوبښکې روانې وې. مازیگر کلی ته ورسیدم. کور ته لاړم، ټول رانه تاو شول او سترې مه شي يې راته وکړه. زه لاړم، کوټه کې پریوتلم.

کتل مې، مور مې راغله، وې ويل، "فرازه زويه، څه خبره ده چې داسې بې وخته پریوتی یې؟"

ما وويل، "هيڅ، سترې يم، ما يوازې پرېږده."

مور مې لاړه، زه بيا سلگو ونيولم، ښه مې زړه تش کړ.

کتل مې، خور مې راغله، وې ويل، "وروره، اوبه درته تیارې کم. ولامبه، سا او صورت به دې په ځای شي

زه پاسیدم او غوصه شوم ما ونه ويل چې ما په ارامه پریردي فکر مې گډوډ وو خو رمي ونيوله او يو څلور خپیري مې په مخ وخله هغه کیناسته په ژړا شوه

لاس نه مې ونيوله پورته مې کړه غاړه مې ترینه تاوه کړه سلگو ونيولم څه ډیر مې وژړل

خور مې راته وويل وروره څه شوي څه خبره ده ماته ووايه

ما وويل خوري ما وښه چې په تا مې گوزار وکړو هيڅ نه ديي شوي

خور مې وويل نه وروره څه خبره ضرور شوي ته خو ما کله په داسي حالت کې نه يې لیدلي ووايه خير دي کنه اوس ادي ته غږ کوم

ما وويل هيڅ نشته يوځل مې وويل کنه نوره غلې شه

دي وخت کې مې په زړه درد راغې کیناستم ما ويل هله اوبه راوړه

چې کتل مې مور مې هم راغله اوبه يې راکړي ويل بې

فرازه څه خبره ده دا خور دي ولي داسي ورخطا ده او تاسو ولي ژړلي

ما مې مور نه غاړه تاوه کړه چې موري زړه مې درد کوي هيڅ نه پوهیږم

مور مې غېره کې کلک ونيولم ويل يې څه خبره ده ووايه

زما بيا ماغذه خرابه شول او له كوره ووتم

لاړم لري وياله وه هلته كيناستم او په ژړا شوم چې وه خدايه دا دي په څه عذاب ككړ كړم ما داسي كومه كناه

كړي وه چې تا ماته دومره سخته سزا راكړه

تا ولي زه د نازنين په مينه كې داسي گير كړم

هغه يې رښتيا ويلي

چې خداى رسول چاته په قهر شي

نصيب يې خوار شي په ورکړي مين شينه

نازنين تا ماته له اوله دا خبره ولي نه كوله

بل خوا زرغونې زنگونه او ميسجونه كول چې يوځل خبري وكړه نازنين څه نه ده مونږ په شفخانه كې يو

زنگ يې راغې ما همداسي ژړل وكې مې كه هغې چې زما غږ واوريډو نو زرغونه هم په ژړا شوه

ما ويل زرغونې كه هغې رانه دا خبره پته كړي وه نو تا خوبه ويلي وو تا راته ولي نه ويل چې نازنين كوژده شوي

يايي بل چاته ورکړي اخير ولي نازنين ولي يا الله ماته مرگ راكې نه يم خوشاله په دي ژوند

نور په ځان پوه شوي نه يم

يو وخت چې مې كتل په صحت عامه كې ومه ټوله كورنۍ مې سر ته ولاړه وه

ما ويل څه وخت دي په ما څه شوي

كشر ورور مې هم له كابلې راغلې وو ويل يې ته پروڼ بي هوشه شوي وي صحت عامي ته مو راوړي يې

ما جيب ته لاس كه چې تليفون مې وگورم په جيب كې مه نه وو زه پاسيدم چې روان شم خو د تلو توان راكي نه

وو ومې ويل زما تليفون راكي

ورور مې وويل هغه كور كې پاتي دي

بيا مې د پاسيدو اراده وكړه ورور مې وويل ته اوس له كومانه راوتلي يې تاته د ارام ضرورت دي

ما وويل اوس خه یم زو کور ته او په دي سره مې د کورته تلو ضد وکړو

ډاکترانو وويل اوس له خطري نه بهر دي خو خفگان ورله خه نه دي تاسو کولي شي دا کور ته يو سي

حکت مو وکړو کورته راغلو د راتک سره مې خور ته وويل زما موبایل راوپه خور مې موبایل راوپه دوه سوه

زنگونه او میسجونه د څو نمبرو نه راغلې وو

خور مې وويل وروره د زرغونې په نوم يوي جلی درته ټوله شپه او ورځ زنگونه وهل ستا پوښتنه يې کوله او ويل

يې چې نازنین اوس خه ده

خو ډیر يې ژړل وروره دا څوک ده او ولې يې تاته ژړل او نازنین څوک ده او څه ناروغه وه

مامې خور طرفه ته په غوسه سترگې واړول هغه پوهه شوه او غلي شوه

دي وخت کې د زرغونې زنگ بيا راغې

ما غوښتل چې له کوره بهر خبري وکړم خو چا اجازه رانکړه ما وويل خير ما يوازي پریردي هغوي لاپل ما د

زرغونې موبایل اوکي کړه سلام يې واچو

اوس څنگه يې فراهه

ما ويل خه یم اوس له شفخاني نه راغلو

خا ډاکترانو څه وويل

ما ويل خبر نه یم خو ورور مې ويل کوماته تللي وي

ويل يې د نازنین پوښتنه نه کوي

زما زړه بيا راډک شو په ژړا شوم ويل مې شکر چې خه شوي

خبري ورسره کوي

زرغوني غلې شه نوره ولي غواړي چې تکليف کې شم اوس خو د هغې نوم په اوریدو مې زړه ټوټه ټوټه کيږي

که غږ يې واورم مې به شم زه به هغه هيڅ کله هم ونه ښم هغې زما په زړه لوبي وکړي

دا دی ستاسو متن مې اصلاح کړی دی:

ما وويل، "خه وخت دی؟ په ما څه شوي؟"

کشر ورور مې چې له کابله راغلی و، وویل، "ته پروڼ بې هوشه شوې وې، صحت عامه ته مو راوړی وې."

ما جیب ته لاس کړ چې تلیفون مې وگورم، خو په جیب کې مې نه و. پاڅېدم چې روان شم، خو د تلو توان راکې نه و. ومې ویل، "زما تلیفون راکړئ."

ورور مې وویل، "هغه کور کې پاتې دی."

بیا مې د پاڅېدو اراده وکړه، ورور مې وویل، "ته اوس له کوما نه راوتلی یې، تاته د آرام ضرورت دی."

ما وویل، "اوس ښه یم، ځم کور ته." په دې سره مې د کور ته تلو ضد وکړ.

ډاکټرانو وویل، "اوس له خطري نه بهر دی، خو خفگان ورته ښه نه دی. تاسو کولی شئ دا کور ته یوسی."

حرکت مو وکړ او کور ته راغلو. د راتگ سره مې خور ته وویل، "زما موبایل راوړه!" خور مې موبایل راوړو. دوه سوه زنگونه او پیغامونه د څو نمبرو څخه راغلي وو.

خور مې وویل، "وروره، د زرغونې په نوم یوې جلی ټوله شپه او ورځ زنگونه وهل. ستا پوښتنه یې کوله او ویل یې چې نازنین اوس ښه ده. خو ډېره یې ژړل، وروره. دا څوک ده او ولې یې تاته ژړل؟ نازنین څوک ده او څه ناروغه وه؟"

ما خپلې خور ته په غوسه سترگې واړولې. هغه پوه شوه او غلې شوه.

په دې وخت کې د زرغونې زنگ بیا راغی. ما غوښتل چې له کوره بهر خبرې وکړم، خو چا اجازه رانکړه. ما وویل، "خیر، ما یوازې پرېږدئ." هغوي لاپل، ما د زرغونې موبایل ته اوکی کړه. زرغونې سلام وچو.

"اوس څنگه یې، فراهه؟"

ما وویل، "ښه یم، اوس له شفاخانې راغلم."

ډاکټرانو څه وویل؟

ما وویل، "خبر نه یم، خو ورور مې ویل چې کوما ته تللی وې."

زرغونې وویل، "د نازنین پوښتنه نه کوي؟"

زما زړه بیا ډاک شو، په ژړا شوم، ومې ویل، "شکر چې ښه شوې."

زرغونې وویل، "خبرې ورسره وکړه!"

ما وویل، "زرغونې، غلې شه، نوره ولې غواړې چې تکلیف مې راکړې؟ اوس خو د هغې نوم په اورېدو مې زړه ټوټه ټوټه کېږي. که غږ یې واورم، مړ به شم. زه به هغه هیڅکله هم ونه ښم. هغې زما په زړه لوبې وکړي،

"فرازه، د نازنین پلار هم غواړي چې ته د نازنین سره لږ څه موده خبرې جاري وساتې، کنه هغه به مړه شي. د هغې درمل او ډاکتران اوس یوازې ته یې."

ما وویل، "پرېږده چې مړه شي! نه غواړم نور د هغې غږ واورم."

زرغونې وویل، "فراز، نور به اړیکه پرې کوم، خو په نازنین پام کوه."

تلیفون مې پرې بند کړ.

بل خوا نازنین ته د تره زوی له امریکا زنگ وهلی و. هغه د نازنین د ناروغۍ نه خبر شوی و. نازنین ورته ویلي وو، "سباون، یوه خبره، یو سوال درته کوم. منې یې؟"

سباون ویلي وو، "هو، هره خبره دي منم."

نازنین د قسم نه تېر کړی و او بیا یې ورته ویلي وو، "سباون، که غواړي چې زه ژوندۍ پاتې شم، نو ته د دې رشتې نه تېر شه، کومه چې زما او ستا ده. په تا کې هېڅ نیمګړتیا نشته، ښایسته یې، د کاکا زوی یې، تعلیم یافته یې، ډاکتر یې، خو زه..."

سباون وویل، "ته څه؟ ته څه غواړې؟"

نازنین وویل، "زه له یو بل چا سره مینه لرم، په هغه مینه شوې یم. نن چې مې کوم حالت دی، دا هم د هغه د لاسه دی. خیر دی، زما خبره ومنه او د دې رشتې نه تېر شه."

سباون وویل، "نازنین، چې تاراته حقیقت وویل، نو زه هم درته حقیقت وایم. زه هم په یوې جلی مین شوی یم، دلته له ماسره ډاکتره ده، خو ستا په خاطر ما ورته څه نه دي ویلي."

نازنین وویل، "سباون، ته دې خپل فامیل پوه کړه او د دې رشتې نه تېر شه. له هماغې جلی سره واده وکړه، زما په خاطر. ته به په ما څه بوخت شې چې وجود مې تاسره وي او زړه مې د بل سره."

سباون خپله هم مجبور و، د خپلې مینې په خاطر. او همدا موقع یې لټوله. نازنین هم مجبور کړه چې د دې رشتې نه انکار وکړي. سباون ورته وویل، "تر ما ښامه وخت راکه. زه به درته جواب درکوم. اول له مور او پلار سره خبرې کوم، بیا درته وایم."

زرغونه هر ساعت وروسته ماته زنگ وهلو. هغه نازنین ته ویل، "فراز زما نمبر او پیغامونه بند کړي دي، ته ورسره خبرې کوه، پوښتنه یې کوه."

یو میسج یې وکو چې دا ټپه یې لیکلي وه

ستا به زما نه گلیه کیږي

زه د رواج په زولنو تږي یمه

ما چې زرغونې ته وویل، "د هغه نوم راته مه اخله"، نو ما د هغې ژړا واورېده، ځکه زرغونه د نازنین په څنگ کې ناسته وه.

د زرغونې نه مې چې خبرې بس کړل، پاسیدم د کوتې ووتم. مور مې وویل:

"زویه، لري لار نه شي چې تاته گرزیدل څه نه دي."

ما ویل:

"سمه ده، موري، هیڅ چیرته نه ځم، د کور مخي پتو کې کینم."

بهر ووتلم. د پټې په پوله کیناستم. مازیگري وو. طبیعت خپل رنگونه ټولو. آسمان د زرد او نارنج رنگونو په رنگین پرده پوښل شوی و، چې د لمر وروستی شعاعوې د غره په سرونو کې لگیدلي او هر څه ته یې یوه نرمه روښانتیا ورکوله. د مرغانو او مرغیو اوازونه وو، ډلې ډلې، جوړه جوړه په هوا کې روان وو او خپلو کورونو ته یې د تگ تیاري نیوله. د باد نرمې څپې د ونو ترمنځ تېرېدې، چې د طبیعت د زړه دهر ټکن ته ورته وې.

ټولې فضا د شرایطو په رنگینو رنگونو کې د آرامتیا او خوشالۍ احساس ورکاوه. د ورځې د وروستیو شپږو هوا د یادونو او احساساتو د سفر لاره پرانستله، او ما ته یې د نازنین یادونه بېرته را تازه یا fresh کړه،

په دې وخت کې مې کتل زما څلور کلیوال ملگري راغلل. سترې مشي مو وکړه، هغوی هم کیناستل. وصال راته وویل:

"فرازه، خبر شوی یې چې ناروغ شوی وې؟ الله دې خیر کړي، وروره! دا څه پېښه وه؟ د شپې مور مې کور کې راته وویل چې په تا څه چل شوی او شفاخانه ته یې وړی وي."

"ډېر ناوخته وو، کنه درته راتلم."

شېرعلي وویل، "هو واللہ، موږ چې ماښام کور ته راغلو، خو کور کې دې ورڼه نه وو چې پوښتنه مو کړې وای."

قدوس وويل، "اوس دې حالات څنگه دي؟"

ما له ټولو نه مننه وکړه، ورته مې وويل: "شکر دی، اوس ښه يم. بس داسې راباندې يو چکر راغی، نور نه پوهېږم چې څه شوي وو."

په دې وخت کې عباس، چې زموږ د محفلونو مالگه به مو ورته ويل، او الله تعالی ورته ډېر خوږ غږ ورکړی و، ټپه يې پورته کړه:

په ژوندانه به خوار و زار وي

تل به په غم کې را ايسار وي

بس گيله من به له خپل يار وي

که څوک روغ زړگی په کار وي

زما دې واورې، يارانه دې نه کوي نه."

دې ټپې ډېر خوند وکړ. ما او ملگرو ورته وويل: "ادامه ورکړه!"

هغه بيا ټپه شروع کړه:

که مې ژړا که واويلا ده

تا ته مې تل په خوله دعا ده

دا ليونۍ برخه زما ده

تا په ما کړې څه بلا ده

په مخ مې غبرگې اوښکې ځي، خوله درکومه."

په دې ټپه سره مې يو ځل بيا نازنين مخې ته ودرېده، او د هغې يادونه مې د زړه په تل کې بيا ژوندۍ شوه.

قدوس بيا ټپه شروع کړه:

"ورځ به ماښام شي، بيا به شپه شي

شپه به له کاله پرې اوږده شي

ورته به گرانه گذاره شي

جانان چې ځي، په مخ دې ښه شي

زړه يې زما په زلفو بند دی، رابه شينه."

ما پرې غږ وکړ: "ملگرو، نور دا تپې بندې کړئ."

وصال وويل: "فرازه، خير خو به وي؟ ولې نن تپو ته بې چورته يې؟ ستا خو داسې بنډارونه ډېر خوښ وو، نن څنگه خفه يې؟"

ما وويل: "خير دی، بس نن مې زړه يو څه خفه دي

تر ناوخته د پتې په پوله ناست وو. ماښام اذانونه پيل شول. ما ملگرو ته وويل، "راځئ، ماښام ماسره لاړ شي."

هغوی وويل، "نه، کورونو ته ځو. که کولای شې، د شپې د غفور کاکا حجرې ته راشه. گپ به هم ولگو او ساعت به دې تېر شي."

ما وويل، "سمه ده. که کور کې يې اجازه راکړه، درځم." په همدې سره مو خدای پاماني وکړه او روان شوم کور ته.

کله چې کور ته لاړم، نو پوه شوم چې زما کشر ورور زما ټول حال مشر ورور، مور او کورنۍ ته ويلي و. ورته ويلي يې و چې: "د هلك زړه مات شوی، گذاره ورسره کوئ، چې په ځان څه ونه کړي."

د شپې ډوډۍ مو وخوړه. مشر ورور مې راپسې غوسه شو، ويې ويل:

"سپيه رزيله! تا کابل ته ځان د دې لپاره بدلوه چې هلته داسې دله توبونه وکړې؟ دومره پخپل سر شوی يې چې اوس دا کارونه کوې؟ موږ ته دې ولې دروغ وويل؟"

همدې خبرو سره راولاړ شو چې راپسې راشي. کشر ورور مې مخې ته ودرید او ويې ويل:

لالا، کښه. هر څه چې وو، هغه وشول. اوس يې غلی پرېږده. دا هم پښېمانه دی."

مشر ورور مې بېرته کيناست. مور ته مې وويل: "سبا لاړه شه، د جبار کاکا لور ورته وغواړه، چې دا ټولې ستونزې پای ته ورسې او هر څه يې هېر شي."

ما وويل، "نه وروره! زه ښځه نه کوم. غواړم خارج ته لاړ شم. روپۍ راسره شته، نور مې دا وطن په سترگو ښه نه ښکاري."

ورور مې بيا په دې خبره غوسه شو او پاڅېد. ويې ويل: "ته دومره پخپل سر شوی يې چې خارج ته ځې؟ ها! ته صبر شه چې دا پښې درباندي ماتې کړم، چې د کور د دروازي نه هم بهر تللي ونه شي!"

کشر ورور مې بيا هغه کښنولو او ويې ويل: "لالا، خير دی. ته څه مه وايه. موږ به خبرې وکړو."

مور مې وويل: "زويه، که دې خوښه وي، د جبار خان لور به درته وغواړم. ښکلې جلې ده، کاريگره او سوادداره هم ده."

ما وويل: "مور جاني! خبره د ښايست او بدرنگۍ نه ده، نه د سواد او کاريگرۍ. ما په خپل حال پرېږدئ. زما زړه سوري دی. زه اوس دې کارونو ته جوړ نه يم. تاسو کښنئ، خپلې خبرې وکړئ. زه ځم، ارام کوم."

همداسې پاڅېدم او خپلې کوتې ته لاړم. چې کتل مې، زرغونې اووه يا اته پيغامونه رالېږلي وو:

"سلام فراهه! څنگه يې؟ ناروغې دې څنگه ده؟ نازنين اوس ښه شوې ده، خو تش بوت ترې جوړ شوی. که خبرې هم کوي، نو يوازې تا يادوي."

بلخوا، سباون ماښام خپلې مور ته زنگ وهلی و. هغې ته يې ويلي و: "مورې، دلته زما سره يوه ډاکټره جلې ده. موږ دواړه يو بل سره مينه لرو. هغه په وطن کې د هرات ولايت نه ده. تاسو يې کور ته په جرگه لاړ شئ."

مور يې حيرانه شوې وه او ورته ويلې يې و: "زويه، موږ خو ستا د تره لور ستا لپاره په نوم کړې ده د ماشومتوب نه. ته څنگه داسې کار کوې؟"

سباون ورته ځواب ورکړې وو: "موري، هغې ته زه د خور په شان فکر کوم. موږ دواړه يوځای لوی شوي يو. هغه ماته د د ناحيدي خور په څير ښکاري. زه څنگه د هغې سره واده وکړم؟"

وروسته يې له پلار سره خبرې کړې وې. پلار يې ورته ويلې و: "زويه، موږ به ستا تره ته دا خبره څنگه وکړو چې سباون نه غواړي د هغه لور سره واده وکړي؟"

سباون ورته ډاډ ورکړ: "پلاره، ته بې غمه اوسه. کاکا مې زه پوهوم. هغه به په دې خبره زموږ نه خفه نه شي."

بيا يې خپل کاکا ته زنگ وهلی و او ټوله کيسه يې ورته کړې وه. د نازنين پلار د خپلې لور په زوریدو او فراز ته په مينه کې د رسيدلو له امله خوشاله شوی و. هغه له دې خبرې ډاډه و چې نازنين يې د خپل زړه ملگری موندلی دی.

بيا يې نازنين ته زنگ وهلی و، ويې ويل: "اوس ځان خپلې مينې ته ورسوه او خپل يې کړه. زما له خوا ازاده يې."

زما په موبایل کې روپۍ نه وې. نو د ورور له موبایل نه مې زرغونې ته زنگ وواهه، ورته مې وویل: "کورنۍ مې غواړي ماته ښځه وکړي، خو دا وطن نور زما لپاره اور دی. غواړم زه خارج ته ولاړ شم. دلته نور نشم پاتې کېدای."

زرغونې په اندېښنه کې وویل: "په خارج ته تگ سره به ستا غمونه ختم شي؟ نازنین به دې له ذهنه ووځي؟ داسې مه کوه! که لاړې، نازنین به مړه شي!"

ما نور د زرغونې خبرو ته غور نه شو نیولی او اړیکه مې پرې کړه.

یو ملگري مې چې د ویزو په دفتر کې کار کاوه، ورته مې وویل: "سبا سهار راځم، ماته د جرمني ویزه په هر قیمت وي، ووهه." د هغه سره مې خبرې ختمې کړې، خپل موبایل مې بند کړ، او ویده شوم.

سهار مې خور راغله، راته یې وویل: "وروره، پاڅه چې لمونځ درنه قضا نه شي."

زه هم پاڅېدم، لمونځ مې وکړ، او لاړم. مور مې خپل لمونځ ختم کړی و او دعا یې کوله. مخې ته یې په مسله یا جاینماز کېناستم او ورته مې وویل: "په دې دعا باندې ما دم کړه." هغې دعا پای ته ورسوله. بیا مې خپلې خور ته وویل: "خورې، لږې اوبه راته کیده چې جامې بدلې کړم." او بیا مې د مور په غېږ کې سر کېښود.

مور مې په ویښتانو کې گوتې وهل او راته یې وویل: "زویه، نور دا خفگان دي ختم که، ټوله شپه مې ستا د خفگان له امله خوب نه دی کړی. تاسره چې څه وشول، دا به په تقدیر کې لیکل شوي وو. ته اوس د تقدیر سره جگړه کوي؟"

ما ورته وویل: "موري، زه دېته خفه نه یم چې نازنین ولې زما په نصیب کې نه شوه. خفه دېته یم چې نازنین ولې دومره لویه خبره مانه پټه کړي وه."

په دې سره مې له سترگو اوښکې روانې شوې. "موري، هغې به له لومړۍ ورځې څخه راته ویلي وای چې زه د بل چا په نوم یم، ولې یې راسره داسې وکړل؟"

مور مې غمجنې سترگې راته واړولې او ویې ویل: "زویه، ته داسې فکر کوي چې هغه به خوشاله وي؟"

ما وویل: "نه موري، هغه هم زما په څېر په روغتونونو گرځي او ناروغه ده."

مور مې وویل: "ښه نو، که هغه ستا له غمه په داسې حال ده، نو ولې یې ملامتوي؟"

ما په ژرغوني غږ وویل: "موري، ملامته په دې ده چې ولې یې زما او خپل ځان سره داسې وکړل؟ زما علاج اوس یوازې مرگ دی، موري. زه پوهېږم چې د دې درد علاج نشته."

مور مې له ژړا نه په ډک غږ وويل: "مړه دې ستا دښمنان شي، زويه، بيا داسې خبرې مه كوه. دومره زور نه لرم چې ستا غم وگورم."

ما په آه سره وويل: "موري، كه څه راباندې وشول، بښنه راته وكړه. كه ته مې ونه بښې، خداى به مې هم ونه بښي."

مور مې په خوله نرم گوزار راكړ او ويې ويل: "بنده كړه خوله دې، دا څه كم عقلي خبرې دي چې كوي؟"

په همدې وخت كې مې خور غږ وكړ: "وروره، اوبه او جامې دې په تشناب كې دي، لاړ شه."

زه پاڅېدم، جامې مې بدلې كړې او كور ته مې وكتل. خور مې له سره ښكل كړ او ومې ويل: "مننه، زما گودۍ، چې اوبه دې راته تيارې كړې."

بېرته راغلم، مور ته مې وويل: "موري، وگوره، زه څنگه ښكاري؟"

مور مې وويل: "ماشاءالله، سم شهزاده ښكاري."

ما ورته په ټوكه وويل: "نه يې منم، تر هغو چې د سر نه مې ښكل نه كړې."

سر مې ښكته كړ، مور مې ښكل كړم، او دواړو لاسونو يې زما په سر باندې كڅ كړل. يوه شيبه په كور كې وم، بيا ووتلم، پرته له دې چې څه و وايم. د ښار په موټر كې كېناستم او مستقيم د خپل ملگري خواته لاړم.

ملگري ته مې وويل: "رئيسه، زما ويزه څنگه شوه؟"

هغې مخكې نه خبره كړې وه، پاسپورټ مې وراکړ او ويزه يې پرې وهله. له هغې ځايه مې حرکت وكړ، لنډه دا چې نن مې د تګ ټول کارونه خلاص کړل. اوس يوازې پرواز ته انتظار وم.

شپه شوه، نهه بجې وې، سوج مې وكړ. ته يوه ځل تليفون وگوره او كور ته خبر ورکه چې زه د ملگرو سره يم.

تليفون چې مې چالان كړ، د دومره ډير ميسجونه راغلي وو. زرغونې تر اويا ميسجونه كړي وو. زه د ميسجونو لوستلو ته شروع شوم.

كله چې تر غرمې زما درك نه وو شوي، نو زرغونې مې ورور نمبر ته زنگ وهلى و چې "فراز چيرته دى او تليفون يې ولې بند دى؟"

زما كشر ورور ته زما ټول ملگري معلوم وو، ټولو ته يې زنگونه وهلي او د خپلوانو نه يې معلومات كړي، خو هېچا ورته معلومات نه وو وركړي. بيا يې زما هغې ويزه والا ملگري ته زنگ وهلى، هغې ورته ټوله كيسه كړې وه

چې ویزه یې وهلې او نن شپه دوه بجې یې پرواز دی. نو ورور مې د تیاره میدان په دروازه کې د ماښام نه ناست زه یې څارلم چې منې مې کړي.

بلخوا، چې ما د زرغونې میسجونه وکتل نو راته معلومه شوه چې ټول خبر شوي دي زما په اړه. زرغونې لیکلې وو:

"سلام فرازه، ته چیرته یې؟

فراز، زیری درکوم، په زیری کې به څه راکوي؟

فراز، ولي ځواب نه راکوي؟

فراز، د نازنین حالت بیا نازک دی، د ډیر تشویش نه لېونی کېږي.

فراز، دا ته څه کوي؟ الله او رسول ته وگوره، داسې کار مه کوه.

فراز، نازنین ستا شوه، هغه زیری دا وو، هغه د تره زوی ازاده کړه.

سلام فرازه، نازنین یم، نور بس! که نور مې د هجرا په اورونو سیځه.

زه ستا د یو غږ اورېدو ته ژوندې یم، داسې مه کوه، خیر دی، اوس خو هر څه ښه شول.

فراز، که تر شپې دې جواب رانکړم نو خبر به شي چې زه مړه شوی یم، نور د دې هر څه زغم نه لرم.

فراز، که غواړې، پلار به مې خپله درسره خبرې وکړي. هغه خبره ختمه شوه، ما ستا لپاره دومره قربانۍ ورکړې، او ته مې یوازې پرېږدې؟"

چې کتل مې د زرغونې زنگ راغی، ما دا میسجونه لوستل او ورته مې ژړل. زنگ مې وکي که چې یوه چغه مې واوریده. "فراز، د خدای لپاره راشه، کنه زړه مې نور چوي!" دا چغه د نازنینې وه چې په ژړا او سلگو کې یې راته کړه.

بیا یې وویل: "فرازه، په زړه مې څه کیږي، مړه کیږم." په دې وخت کې یې پلار موبایل واخیست او له کوټې نه ووت. راته یې وویل: "فراز، بچیه، ته همدا اوس حرکت وکړه او مونږ کره راشه، کنه دا ځل نازنین نه بچ کیږي، زما د سپینو ډکو خاطر وکړه."

ما ورته وویل: "کاکا، نازنین ته موبایل ورکړه." هغې موبایل نازنین ته ورکړ. ما ورته غږ وکړ: "نازنین، زما غږ اورې؟"

د نازنين زړه سلگو دومره سترې کړې وو چې نور يې غږ نه شو کولې راته. ما بيا وويل: "نازنین، گوره، زه دغه دي روان يم ستا خواته، خو ته اول ماسره خبرې وکړه، کله زما حالات هم خرابيږي."

نازنین، قربان دې شم، يو غږ راته وکړه، او په دې سره په ژړا شوم. نازنین زما غږونه اورېد، په ډېره تکليف يې وويل: "ته راځي؟"

ما وويل: "هو، دستي رسيرم، خير دی، ته ځان بيداره کړه، که داسې مه کوه. هو، موبایل بند نه کړې، خبرې کوه، دغه دی حرکت مې وکړو."

پاسيدم روان شوم، ټيکسي مې ونيوله. نازنین سره مې خبرې کولې. ما ويل: "نازنین، ډوډی دې خوړلې؟" ويلې يې: "هو."

زرغونې غږ وکړ: "ته، هغې نه ده خوړلې، د سهار نه اوږې ده." ما وويل: "نازنین، خه راوړم، ما هم نه ده خوړلې، بولاني راوړم." هغې راته څه نه ويل. زرغونې غږ کړه: "بيراني راوړه، ددې ډير خوښيږي."

ما ډرېور ته وويل: "موټر يو هوټل ته تاو کړه." هوټل کې مې بېراني ډوډی او يو څه نور واخيستل، او روان شولو. د نازنين غږ ورو ورو څه کيده.

لنډه دا چې کور ته نږدې شوم. ما زرغونې ته وويل: "موبایل کاکا ته ورکه." موبایل يې د نازنين پلار ته ورکه. ما ورته وويل: "کاکا، که بده يې نه منې، زه درزم، ما نازنين او زرغونه يوازی پريږدي، تاسو دې کوټې نه اوزی." هغې وويل: "سمه ده، بچيه، پخیر راشه."

کور ته يې ورسيدم، ما موبایل کې وويل: "دروازه خلاصه کړه." دروازه يې خلاصه کړه. د نازنين پلار وويل: "هغه کوټې کې ده." زه لارم کوټې ته، ننوتم او دروازه مې پورې کړه. نازنین چې زه وليدم، منډه يې کړه او په غاږه مې پريوته. دومره يې زما په سينې وژړل چې زما گريوان د هغې په اوبښکو لوند شو. ما هرڅومره ورته ويل چې بس، بس کړه، خو اخير يې راباندې گوزارونه شروع کړل: "تا ماسره ولي داسې وکړل؟ ته چيرته ځي او ما پريږدې؟"

زرغونه پاسيده، ما ترې لاس تاو کړ. د سر نه مې ښکل کړه او ورته مې وويل: "ليونې، زه هيڅ چيرته نه ځم او نه تا يوازي پريږدم، وگوره، درته مخکې ولاړ يم."

نازنین خه ځان په ژړا سترې کړ،

ارامه مې کړه. غلي شوه. ځای ته مې يوړه، سر يې زما په زنگون کېښودو او اوبښکې يې روانې وې. ما ورته وويل: "تور بس کړه، ليونې، او پاسي، ډوډی مې راوړي، دا وخورو، اوږې شوي يم."

زما هم اوبښکې روانې وې، خو ځان مې کلک کړی و.

نازنین ته مې وویل: "اوس به دې پلار راشي، شرم دې."

ویل یې: "نه، پاسم رادي شي. نه شم کینستلی، زړه مې درد کوي."

کوټه کې ارامه شوه. د نازنین مور او دواړه خورگان راغلې. "ستړي مه شي!" یې وکړه. زه غلی، د نازنین له خوا پاسیدم. نازنین کلک ونيولم، "چیرته مه ځه، کینه."

بیرته کینستم. موبایل ته مې فکر شو. کتل مې، ورور مې راته څو زنگونه وهلي وو. ما نازنین ته وویل: "دې ورور ته مې جواب ورکم، سودا به یې وي."

ویل یې: "همدې ځای نه زنگ ووهه."

زرغونې راته وویل: "هغه ستا په خاطر د ماښام نه د تیاره میدان په دروازه کې ولاړ دی."

ما ژر زنگ ووهو. "هلو، وروره، ته چیرته یې؟"

ما وویل: "وروره، زه نازنین دي کره یم ته لار شه، خپلي وظیفې ته."

ورور مې حیرانه شو. ویل یې: "زه د ماښام نه دلته ولاړ یم چې تا هیسار کم لار نه شي."

ما وویل: "وروره، نورې خبرې بیا کوو، زه هم درزم. ناوخته ستا خواته

ته کور ته زنگ ووهه چې د مورجاني به سودا وي. نوره مې اړیکه پرې کړه او راغلم د نازنین سره، ته ودریدم."

ما زرغونې ته وویل: "زرغونې، هغه ډوډۍ واچوه، زه اوږي شوي یم، او نازنین به هم اوږي وي، چې وخورو."

نازنین مې کینوله، او د نازنین مور ته مې وویل: "مورجاني، که ستا اجازه وي، زه به نازنین ته په خپلو لاسونو د چایو سره ډوډۍ ورکم، ځکه دې ته ورجي ښي نه دي."

ټولو وځانډل.

نازنین وویل: "قسم دی، که یو کپ ډوډۍ د چایو سره وخورم."

ما وویل: "نازنین، اوږي کیږه، مه دا ورجي، هر وخت پیدا کیږي، خو ستا صحت نه پیدا کیږي. ته به د چایو سره ډوډۍ خوري."

لنډه دا چې زرغونې ډوډۍ تیاره کړه، دسترخوان یې هوار کړو. نازنین مې ښکته کړه، ما وویل: "د لاسونو لپاره اوبه راوړي."

نازنین وویل: "زما لاسونه مې پاک دي."

ما وویل: "خاوري پاک دي، د سهار نه په ژړا یې او پوزه پرې کښوي، ورشه، لاسونه دې ومینځه."

بیا ټولو وځانډل، خو نازنین ضد وکړ او کیناسته.

مونږ دواړه په ډوډۍ خوړلو شروع وکړ، زرغونه مې هم کینوله. نازنین وویل: "گوره، زرغونې ته بیا هغسي ستونه ونکړي چې ډوډۍ خوره دا وخوره هغه وخوره، کنه زه پاسم." ما او زرغونې ورپورې وځانډل

نازنین د ډوډۍ خوړلو په دوران کې راته وکتل، او بیا په ژړا شوه او په غاړه مې پریوته: "خه، ته ما پریردي، او زی، زما دې حالاتو ته هم نه گوري! فرازه، تا ماسره ولې دا څو ورځې داسې وکړل؟ هېڅ دې په ما زړه درد نه کو، هېڅ دې نه ویل چې دا به مړه شي."

ما ورته وویل: "نازنین، زه هېڅ چیرته نه ځم، دا وگوره، درسره ناست یم، او چې څه مې کول، هغه مجبوري وه، موږ سره هغه وخت دا کار مناسب نه و."

بیا مې ورته وویل: "هله نازنین، ما او تا په خبرو شو، او زرغونې هرڅه خلاص کړل."

یو ځل یې وځانډل: "تاسره د خیتي غم دی، د غم زویه."

ډوډۍ مو وخوړه، نازنین لاره، مخ او لاس یې پرې مینځله، د سر وینښتان یې جوړ کړل، ټکري یې سم کړم.

کیناسته د خبرو شور شو یو بل سره مو خبري کولي د نازنین پلار هم راغې او کیناستو خبري مو شروع کړي ماته یې د خپل وراره کیسه وکړه چې دغسي کار یې وکړو

ما ورته وویل کاکا جان زه هېڅ په دي اړه ویل نه غواړم که یې ووايم تاسو به وایي چې دا په دي کار خوشاله دي خو نه

څه چې وشو په هغې کې زه هېڅ گنهار نه یم زه هېڅ خبر نه وم پاتي شوه د وراره مسله دي

هغه د هغې حق دي دا ډیر غلط کار دي چې څوک لور خور په ماشومتوب کې د چا په نامه کوي یا خپل ځوی ته یو څوک په نامه کوي

دا د هري پيغلي او ځوان حق دي چې د خپل ژوند ملگري پخپله وټاکي په دي کار کې بايد والدين مداخله او خپله خوښه ونکړي

تر ناوخته ناست وو د نازنين مور خورگاني او زرغونه د نازنين سره په خبرو مصروف وو ما چای وڅښلو د نازنين پلار ته مې وويل

کاكا جانۀ زه به اوس لاړ شم شپه هم ناوخته شوي او ورور به مې هم په طمعه وي

نازنين پاسيده پلار ته يې وويل دا پري نږدي چې لاړ شي همدلته يې پاتي که

ما ويل نه نازنين ځم ورور به مې په طمعه وي

ويل يې زه د هرڅه نه خبره يم چې تا ويزه او ټيکټ اخستي او نن شپه دوه بجي زي خارج ته

د نازنين پلار وويل زويه داسي کار ونکړي لاړ نه شي زه به دي ورور ته زنگ ووهم چې فراز مونږ هسار که

ما ويل نه کاكا نه پاتي کيرم ځم

نازنين زه هيڅ چيرته نه ځم سهار بيا رازم گورم دي

نازنين وويل نه فراهه ته نه رازي بيا

هيڅ چيرته نه شي تللي

که بيا هم نه حساريږي نو پاسپورد او اسناد دي ماته راکړه بيا لاړ شه

نازنين ټينگار کاوه چې پاتې شم. ما غوښتل په يوه چل ځان خلاص او لاړ شم، نو نازنين ته مې وويل: "زما ټول اسناد او وسايل په هوټل کې دي، زه هيڅ ځای ته نه ځم." خو نازنين زما خبرې هيڅ نه منلې. ما بيا د نازنين پلار ته وويل: "کاكا جانۀ، غواړم له تا سره يوازې خبرې وکړم."

زه او د نازنين پلار له نورو جلا شوو، او ما ورته وويل: "کاكا جانۀ، ما ټيکټ اخيستی، نن شپه دوه بجې مې پرواز دی. زه نه شم کولی چې پاتې شم، غواړم لاړ شم."

د نازنين پلار راته وويل: "زويه، که دې مخکې موبایل نه وای اوکي کړی، نو په الله يقين وکړه چې موږ فکر کاوه نازنين به نن شپه ژوندۍ پاتې نه شي. ستا په راتگ او ليدو حالات يې بيرته سم شول. زويه، که ته بيا ولاړ شې، نو نازنين به مړه شي. زه نازنين په داسې حالت کې نه شم ليدلی. ته پوهېږې چې کله مې وراره انکار وکړ، ما څومره د نازنين د خوښۍ لپاره هڅه وکړه. زويه، ته هر څه پرېږده، د هر څه تاوان به زه درکوم. نور خلک د

هلک لپار په خواست پسې زي، خو زه خپله لور لپاره تاته په مرکه درځم. خو خير دی، ته پاتې شه او له خپل کار نه تېر شه."

ما چې د نازنين د پلار خبرې واورېدې، زړه مې ډېر زيات درد وکړ. ورته مې وويل: "راځه، کاکا، لاړ شو." نازنين ته مې خپل د سفر ټول اسناد ورکړل، ورته مې وويل: "واخله، نازنين، چې اعتبار دې پرې وشي. تا همدا غوښتل، اوس اختيار ستا دی. خيرې کوي يې، سوزو به يې که، که له ځان سره يې ساتې." نازنين زما په دې کار دومره خوشحاله شوه چې له سترگو يې اوبښکې روانې شوې. ما ورته وويل: "ښه نو، اوس اجازه راکړه چې لاړ شم. ورور به مې انتظار وي، سودا به يې وي." د نازنين پلار او کورنۍ يې ډېر ټينگار وکړ.

"خو ما وويل چې نه، اوس ځم، او سهار خامخا راځم. د هغوي سر مې خدای پاماني وکړ او ترېنه روان شوم. لنډه دا چې د ورور خواته مې ورسيدم. ورور ته مې ټوله کيسه وکړه چې خبره دغسې شوه. هغه هم خوشاله شو، ويې ويل: 'ته سهار هغوي کره لاړ شه او ورته ووايه چې موږ مرکه دروړې.' ما وويل: 'سمه ده، زه به سهار ورشم.' بلخوا، د نازنين د تره زوی د نازنين په خاطر خپلې کورنۍ او د نازنين پلار ته دروغ ويلې وو چې هغه له يوې جينۍ سره مينه کوي. د دې موخه دا وه چې نازنين خپلې مينې ته ورسيرې.

شپه تېره شوه، سهار شو، ما د ورور نه اجازه واخيسته او د نازنين دي کره لاړم. چای يې راوړ، او د چای تر څښلو وروسته مې د نازنين پلار او نازنين ته وويل چې 'زه ځم کور ته، چې د مور به مې سودا وي.' بيا مې ورته وويل: 'کاکا ککه دي خوښه وي تاسي هم راسره لاړ شي، زموږ کره. د کلي ننداره به هم وکړي او زموږ ژوند به هم وگورئ. کنه، زه وایم چې همدا اوس يو ځای لاړ شو.'

نازنين په خوښۍ چغه کړه: 'خومره ښه! زما هم ډېر ارمان دی چې کليوالي ژوند وگورم. زه چې لاړ شم، پلاره؟' پلار يې وويل: 'فرازه زويه، ته لاړ شه. موږ به په ورځ-دوو کې درشو او خامخا درځو.' ما وويل: 'سمه ده کاکا، زه به په تمه يم او ستاسو په راتگ به ډېر خوشاله شم

په همدې مو صلاح وکړه او ما ترېنه رخصت واخيست.

نازنين په تلو تلو کې راته وويل، "گوره فرازه، دا وار سم موټر کې کينه چې بيا خدای مکړه د کومې حادثې سره مخ نه شي."

ما وويل، "سمه ده." موټر کې کيناستم، حرکت مې وکړ، او کور ته چې ورسېدم، ورور مې راباندې شروع وکړه. ښه سم يې وغږولم.

خو دا ځل مې زړه خوشاله وو. چيرته د تختېدو نيت مې نه وو. ځان مې غلې نيولی وو. ورور مې چې ښه ځان ستړی کړو، کيناستو او راته يې وويل، "وروره، ته انسان يې که زناور؟ ته ولې په خبرو پوهېدل نه غواړې؟

ايا زما په روزنه کې کمي راغلې وې که په پالنه کې؟ ما خو د دې ورځې لپاره تاسره خوارې نه کوله چې ته دې داسې بې سره شې. ما خو د خپل وجود په خولو لوی کړی يې. په تا مې تعليم وکړ چې درنه سم انسان جوړ شي. تا دا هر څه هېر کړل. دومره نه وايې چې د دې مور او ورور په زړه څه تيريري.

گناه دې خپله ده او سزا يې موږ ته راکوي. ولي، فرازه، دا په تا څه وشول؟

موږ خو په تا ډېر ناز کاوه، ډېر حساب مو کاوه.

بيا يې زما مور ته وويل، "تن جبار کاکا کره لاره شه او د دې د کوژدې غم وخوره."

زړه مې درز وکړ، "خدایه! دا په څه لانجه واوښتم؟ اول د نازنين هغه لانجه او اوس چې هر څه سم شول، دلته دا لانجه."

ما ورته وويل، "وروره، خير دی. دې خبرې نه تېر شه. ما جلی خوښه کړې ده. زه بغير له هغې د بلې جينې سوچ هم نه شم کولی."

د ورور سترگې مې له اوښکو ډکې شوې او وي ويل، "ښه، سمه ده. دا حق هم زموږ نه واخله. موږ خو تا لپاره داسې ځای خوښ کړی وو او دا زما او د مور ارمان هم وو."

ما مې مور او ورور ته وويل، "خير دی، وروره. تاسو د هغې کورنۍ وگورئ، جلی وگورئ. که مو خوښه نه شوه، بيا به زه ستاسو خوښه کوم. خو يو ځل تاسو هغه خلک وگورئ."

مور مې وويل، "زويه، څنگه چې فراز خوشاله وي، موږ هم خوشاله يو."

ددي چې کومه جلی خوښه ده هماغه به ورته وکړو

ورور مې هيڅ ونه ويل پاسيدو او روان شو

ما مې مور ته وويل خير دي موري ته مې ورور پخلا کړه زه بغير له نازنين نه د بل چاسره واده نه کوم

مور مې وويل سمه ده زويه ته غم مه کوه زه يم هرڅه سموم ته بي غمه شه

لنډه دا چې ماښام شو ټول کور کې ناست وو مور مې مشر ورورته وويل زويه خفگان پريږده دا ددوي ژوند دي
پريږده چې دوي خوشاله وي مونږ يې ورسره څه

ورور مې وويل سمه ده چې دا خوشاله دې په دي رشته زه هم ددې خوشالي غواړم خو زه به د جبار کاکا لور
زورور غواړم او کوم به يې

ما وويل وروره د جبار کاکا کورنۍ زما هم خوښه ده هغه به مې کشر ورور ته وغواړو.

ورور مې ومنله خو ډير خفه وو

شپه مو جوړه کړه زه لارم خپلي کوټي ته ما د ورزي په جريان کې څو ځل د نازنين پوښتنه کړي وه خو بيا مې
ورته ميسج وکړو

سلام نازنين څنگه يې اوس د طبيعت څنگه دې

ويل يې څه يم د خان صيب زويه اوس به دي هم پوښتنه نه کوله

ما ورته وليکل نازنين د کورنۍ سره مې ناست ومشوري مو کولې

څه کورنۍ دي څنگه ده فرازه

ما ويل شکر دي څه ده خو زما پوښتنه مه کوه زه څه نه يم

نازنين وليکل الله دي خير کړي څه شوي فرازه

ما ويل مشر ورور مې دومره ووهلم چې ټول اوجود مې ټوک ټوک دي

ولې په څه خبره يې وهلي

ويل يې چې ته څنگه دومره غټ کار بغير زمونږ له اجازي کوي او کړي دي دې

نازنين وخاندل هههههه شکر چې خمبیره يې کړي د ورور د لاسونو قربان شم ما بنيرا کړي وه چې خدای دي
زما د دردولو بدله درنه واخلي او دغه دي زما خيرا قبوله شوه

ما وويل نازنين زه د ورور په گوزارونو او وهلو خفه نه شوم خو کله چې سترگي له اوښکو ډکي شوي او راته يې
وويل چې ما ته د همدې ورځې لپاره لوی کړي وي چې داسي به کوي نو دي وخت کې مې زړه ډير خفه شو
او له ځان سره مې وويل فرازه لعنت شه او په تا شه چې د مور سره دي د پلار په شان وروره هم خفه کړو

نازنین هم زما د ورور د حالت په اوریدلو خفه شوه

وي ويل فراهه ستا د لاسه ما هم خپل مور او پلار ازار کړل تکلیف مې کړل ټول ستا د لاسه

تا دومره ماته صبر ونکړو چې زه مسله هواره کم تا د غوايي په شان منډه ووهله

زړه خو مې غواړي چې درته خر وليکم خو بيا وایم چې د خر توهين ونه شي

ته ولي دومره کم عقل شي يودم

ما وويل دا هرڅه ستا د لاسه وشول

چې کتل مې د زرغونې زنگ راغې.

زنگ مې اوکي که سلام يې وکړو او شروع شوه

های بي انصافو وير او ژړا لپاره زه ومه د خير او خيريت خبرونه ما وړل راوړل وژپېدم زه ستاسونه زياته اوس
چې خپلو کې خوشاله هستي د يو ساعت نه زياد وخت وشو چې نه تا فراهه وويل چې زرغونه څنگه ده يا سلام
مې کوه او نه نازنين وويل چې زرغونه سلام کوي مطلب اشنا خلکو

ما ورله په ټوکو کې وويل زرغونې د نازنين نه تا ماسره ډير بد کړي که زنگ دي نه واي وهلي اوس به جرمني
کې وم خو ستا د لاسه دي بلا ته پاتي شوم

زرغونې په کړس کړس وخاندل غوښتل يې چې نازنين ماپسي په غوصه کړي نو کړل يې

خا تاته اوس نازنين بلا ښکاري دي غريبي ستا لپاره امريکه پرېښوده ته يې احسان هم نه مني

موبايل د دواړو مينځ کې ايخي وو او اواز يې جيگ وو

نازنين وويل فراهه د يو جرمني تک لپاره دي زه بلا کړم ما ستا لپاره څه ونکړل اخير مې د مننې نتيجه دا شوه

ما ورته وويل نازنين ستا د لاسه خو زه هم نن خمبیره شوم او ورور مې څه په مړه خيټه وهل راکړل دېته خو نه
گوري

په دي خبري زرغونې وخاندل

نازنين وويل سمه ده چې زه بلا يم نور به درسره خبري نه کوم همدې سره يې موبايل بند که

ما که هرڅومره د نازنین او د زرغونې موبایل ته زنگونه او میسجونه وکړل ځواب یې رانکړو موبایل مې سر ته کینود او ویده شوم

سهار په وخت نازنین دوه زنگونه ووهل او بیا یې میسج وکه پاسه لمونځ وکه

ما ورته ځواب ورنکړو کتل مې خورمې راغله ویل یې وروره ویخ یې رازه اوبه مې درله د اودس لپاره اچولي لمونځ وکه

پاسیدم لمونځ مې وکړو راغلم خپل ځای ته کتل مې نازنین بیا دوه میسجونه کړي وو چې ولي ځواب نه راکوي

ما بیا ځواب ورنکړو چای ته لارم مشر ورور مې وویل زمونږ گاونډې بلال ته یې کوژده کړي شپي ته یې د شیرین خوري پروگرام دي ټول کلیوال یې دعوت کړي

ماته یې وویل تاسو ټول مونږ کره مازیگر راشي ستاسو کور کې به سړیو ته ځای جوړ کو

مور مې وویل سمه ده زویه گاونډیتوب دي او یوه شپه ده خیر دي تکلیف به وکو

چای مې وڅښو او بهر ووتلم گورم چې ټول کلیوال ملگري راټول دي

خواته یې ورغلم هغوي د بلال د کوژدي خبري کولي گپ مو لگولو نهه بجې وي چې،

نازنین میسج وکو فراهه موبایل اوکي که یو څه درته وایم ما بیا ځواب ورنکړو لکه شیبه وروسته د نازنین پلار زنگ ووهو

بلاله بچیه مونږ درزو ستاسو خواته

ما وویل که ورته وایم چې مه رازي دلته داسي چل دي هم نه کیدو که ورته وایم چې راشي هم نه کیدو دوه لانجو کې گیر وم

اخیر مې ورته وویل سمه ده کاکا جانه راشي زه به مو مخي ته درشم

ویل یې تکلیف مه کوه خو صرف ادرس راکوه مونږ خپله درزو

ما وویل سمه ده چې ننګرهار ته ورسیدی زنگ ووهي زه درله ادرس درکوم

موبایل مې بند کړو لارم کور ته ورور مې هم کور کې وو ما مې مور ته وویل موري هغه خلک رازي

مور مې وویل کوم خلک زویه ما وویل هغه نه دي

کوم څوک یادوي هغه هغه کوي او نور نوم یې نه اخلي

ما وویل هسي نه ورور مې غوصه شي

ورور مې وویل رزيله خو سمه خبره وکه کنه اوس پاسیرم درپسي

ما وویل نازنین دي کورني رازي چکر ته او مونږ کره رازي

ورور مې وویل اوس به څنگه وکو شپي ته خو دلته خلک رازي او دوي هم دي

مور مې وویل نو څنگه کوي زه خیر دي مونږ سره به لاړ شي گاوندیانو کره ساعت به یې هم تیر شي

لنډه دا چې زه بازار ته لاړم د غرمي لپاره مې تیاري وکړو دولس نیمي بجي وي چې نازنین دي ورسیدل.

زه او ورور مې مخې ته لاړو. ورور مې وویل: "فرازه، ته دا ښځې کور ته یوسه، زه او ډگروال صاحب به حجرې ته لاړ شو."

زه له نازنین دي سره شوم او کور ته مې یوړل. ټولې کورنۍ مې ورته ستړي مه شي وویل، بیا مې هر یو ورته بېل بېل معرفي کړل. خو کله چې د نازنین نوبت راغی، هغه زما نه مخکې شوه او ویې ویل: "زما نوم نازنین دی." بیا مې د مور غوږ ته نږدې شوه. زه هم نږدې شوم چې څه وایي. مور مې وویل: "لري شه، زموږ په منځ کې کار نه لري." نازنین یو څه ورته وویل، مور مې وخنډل او له سره یې ښکل کړه.

ما مور ته وویل: "موري، اوس به ماته حال ووايي چې دې درته څه وویل."

مور مې وویل: "نازنین وایي، پلار مې تېري شوی. فراز ته ووايه چې حجرې ته اوبه یوسي."

ما ورته وویل: "نه موري، دا خبره نه وه. ویې ویل، ته ځې که لرگي درپسي واخلم!"

خور مې په جیگ کې اوبه راوړلې چې دا یې یو څه حجرې ته. ما اوبه واخیستې او مور مې نازنین دي مخکې کړل. کوتې ته ننوتل. ما د نازنین پلار ته گیلان ډک کړ. هغه اوبه وڅښلې.

ما ورته وویل: "کاكا جانه، په لاره کې خو به تکلیف شوی نه یې؟"

میرویس خان کاكا وویل: "نه بچیه، ډېر ښه او په آرامه راغلو. بس تا چې کومه لاره خودله، په هماغه روان وو. هېڅ مشکل نه و."

ما وویل: "کاكا جانه، ډېر ښه کار مو وکړ چې چکر مو ووايه. لکه به ستاسو ذهن هم بدل شي او د ماشومانو هم، او د نازنین لپاره هم ښه ده چې فکر یې یو څه سم شي."

دې وخت کې مې د ورور فکر یوسل او اتیا درجې گډوډ ښکاره شو. چې مې وکتل، شونډې یې وچپلې او پاڅېد. ویې ویل: "ډگروال صاحب، که ستاسو اجازه وي، دوه دقیقو لپاره به بهر ووزم."

ورور مې ووت. میرویس خان کاکا وویل: "هو بچیه، د کلي تازه هوا او ارام چاپیریال انسان ته سکون ورکوي، او چې بیا شنه فصلونه گوري..."

دې وخت کې مې ورور آواز وکړ: "فرازه جان، ته دا ترکاري کور ته یوسه."

ماته خو د ورور وضعیت معلوم و. کله چې له حجرې ووت، نو په ځان مې کلمه ش ه ا دت وویل او روان شوم. څنگه چې مې د حجرې له دروازې قدم بهر کېښود، ورور مې په ویښتانو کې گوتې واچولې او د حجرې شاته یې کش کړم.

"د شرمېدلي زویه! ته نه شرمیرې چې د نازنین د پلار مخې ته داسې خبرې کوي؟ تا کې شرم شته کنه؟ تا خو زه وشمولم!"

ما وویل: "وروره، ما نو څه کړي چې ته اوس غوسه یې؟"

ویل یې: "خلک د خسر مخې ته داسې خبرې نه کوي! او کله دې ما ته په مینه ویلي چې ورور جان؟ د نازنین پلار ته هر خبره کې کاکا جان، کاکا جان کوي! زه دې وشمولم."

ما زر وویل: "وروره، میرویس کاکا غږ وکړه."

دې سره یې یوه کلکه لغته راکړه: "ورکه شه، د شرمېدلي زویه!"

زه هم نېغ د کور په دروازې د گډوډو ویښتانو سره ننوتم. چې کتل مې، نازنین او زرغونه زما خور سره په اشپزخانه کې ډوډۍ تیاروي. نازنین زما د حالت په لیدو وخنډل او ویې ویل:

"فرازه، دا ویښتان خو دې اوس پورې سم وو. دا څنگه داسې ځنگل شول؟"

نږدې شوم، ټول غوږ شو. ما وویل: "ورور مې یوه لغته راکړه او له ویښتانو یې ځوړند کړی وم!"

نازنین او زرغونه وخنډل. خور مې پاڅېده، زما ویښتان یې سم کړل او راته یې وویل: "ولې وروره، څه دې کړي وو؟"

ما وويل: "هيڅ، صرف دومره مې د نازنين پلار ته وويل چې ښه دې وکړل چې ماشومان دې چکر ته راوړل. زه د نازنين په ليدو ډېر خوشحاله شوم، نو ورور اول خپله له حجري ووتو او بيا يې ماته اواز وکړ، او د دې خبرې سزا يې راکړه."

هغوی بيا وخندل. خور مې وويل: "شکر وباسه چې د هغې بلې ورځې په شان يې نه يې وهلی!"

نازنين وويل: "ښه ده چې ستا حال مې په سترگو وليد چې ځان سمبال کم!"

دې وخت کې مې د ورور توخی شو. ننوت کور ته. زه اول د خور شاته پټ شوم، بيا مې وويل: "هسې نه چې د دوی په مخ کې دې سپک کړي!" ژر ووتلم، خو بيا يې هم وليدم.

ما خور ته اواز وکړ: "څانگې، دا ډوډۍ څنگه شوه؟ مېلمانه مو له ولېرې مړه کړل، ژر کوه!"

ورور مې هم راغی چې خور پسې غوصه شي. نازنين غږ وکړ: "دا بېچاره خو لگيا ده، که ته يې کار ته پرېږدې! راغلې يې او د مشر ورور غيبت دې شروع کړی!"

رنگ مې تک ژپړ شو. ورور مې وويل: "ورشه فراز جان، ته حجره کې کينه. ډوډۍ زه خپله راوړم. بيا دې کور کې ونه وينم، رزيله!"

ما منډه کړه او له کوره ووتلم. حجري ته لاړم. ما او ميرويس کاکا خبرې کولې، چې کتل مې، ورور، خور، نازنين او زرغونې ډوډۍ راوړه. زه ژر پاڅېدم، لاسونو کې مې اوبه واچولې، دسترخوان مې هوار کړ، کيناستو ډوډۍ ته. ورور مې وويل: "ورشه مالگه راوړه!"

لاړم د مالگې پسې. نازنين مې مخې ته شوه. ما ورته وويل: "رزيلي، څوک په داسې وخت کې داسې خبرې کوي؟ تا خو مرگ ته جوړ کړی وم! اوس مې هم زړه وايي چې خير دی، نشته!"

نازنين وويل: "تا ولې د ځان د خلاصون په نيت څانگه بېچاره په خوله کې ورکړه؟"

ما وويل: "مالگه راکړه کنه، اوس به بيا راخوشي وي!"

مالگه مې واخيسته او لاړم. ورور مې بيا وويل: "لاړ شه چاقو راوړه."

بيا لاړم، چاقو مې راوړ. ويې ويل: "لاړ شه، لږه شربا راوړه!"

شربا مې راوړه. ويې ويل: "لږې وريچې راوړه!" وريچې مې راوړې، قرار يې يو ځای ته کېناستم.

ميرويس کاکا وويل: "راشه فرازه، زموږ سره ډوډۍ وخوره."

ما وويل: "نه کاکا جان، تاسو چې راتلئ، زه وړی وم، هغه وخت مې وخوړه. اوس مې زړه ته نه کېږي."

ورور مې وويل: "خوږه ډگروال صاحب! هلک دی، هر وخت چې وړی شي، ډوډۍ به خوږي!"

دوی ډوډۍ وخوړه، ما لوبښي چلول پيل کړل. د ولبرې له امله مې کولمې تاوېدې. چې کور ته لاړم، هغوی هم ډوډۍ ته ناست وو. خوږ ته مې اشاره وکړه، هغه راغله. ما ورته وويل: "ماته ژر ډوډۍ واچوه! هلته خو راباندې ورور ډوډۍ زهر کړه کنه، د ولبرې له امله بيهوشه کېږم."

خوږ مې راته ډوډۍ واچوله، او همالته په اشپزخانه کې کېناستم. نازنين ډوډۍ خوړلې وه، لوبښي يې راوړل. زه يې وليدم، راته يې وويل: "ولې دې هلته زما د پلار سره نه خوړله؟"

ما وويل: "خبرې مه کوه، ټول ستا د لاسه!"

نازنين راغله، د وريجو نه يې مړۍ جوړه کړه. دې وخت کې زرغونه او خوږ مې هم راغلل. نازنين وويل: "خوله خلاصه کړه!" او مړۍ يې راکړه. خوږ مې لاړه. زرغونې وويل: "څه يوه فلمي صحنه ده؟ څه مينه ده چې معشوقه په خپل لاس عاشق ته ډوډۍ ورکوي!"

ماته خدا راغله، او هر څه مې بيرته وگرځول. چپلۍ ته مې لاس کړ، تخته زمونږ ټوله مينه دې خرابه کړه! ته خو دا خبرې د سوخت نه کوې!"

زرغونه په خدا شوه. ما نازنين ته وويل: "ته لاړه شه کوټې ته، که په دې حال کې مې ورور وليدم، د غواگانو سره به مې تړي!"

هغوی وخنډل، نازنين روانه شوه. زه هم پاڅېدم او بيرون، حجرې ته لاړم. چې گورم، ورور مې او ډگروال صاحب په حجره کې نه شته. زه هم د ويالې په لور روان شوم. چې کتل مې، هغوی اودسونه کړي او د کلي مسجد په لور روان دي.

زه بيرته کور ته ستون شوم. خوږ ته مې وويل: "خوږي، دې مېلمنو ته خو دې باغ پوري چکر ورکړه، چې تازه مېوې او سبزي وگوري."

خوږ مې وويل: "سمه ده وروره، اوس خو مو ډوډۍ وخوړه، مازديگر به يې يوسم."

نازنين وويل: "هو، مازديگر به لاړ شو."

ما وويل: "اوس تيار ماړه هستي، تش به ورته گوري! مېوې او سبزي به درنه په امان کې وي!"

زرغوني وويل: "هرڅومره چې ماږه يو، ستا له كسته يې شكو او خورو!"

ما وويل: "بلکل، تاسو خو د اوبښ د نسل نه هستي! گوره، دلته ښار نه دی، خپل ځان سره مو گوزاره کوي. بيا مو په نيمه شپه نه شو په منډه کولی!"

دريواړو خندا وکړه. نازنين مې خور ته وويل: "راځه، اول به لمونځونه وکړو او بيا به لوسني ومينځو."

زه هم بهر ووتم. مازديگر و، کور مو خالي کړ. دننه کور کې مو ديگونه باندې کړل، او بهر حجره او ډېره کې مو کټونه او سترنجي هوارې کړې د سيل او مېلمنو لپاره.

سهار، موږ ملگرو په پټه پلان جوړاوه چې هنرمندان به راوړو. ما ملگرو ته وويل: "زما خو مېلمانې راځي، تاسو ښار ته لاړ شئ او هنرمندان راولئ." هغوی همداسې وکړل. هنرمندان هم ورسېدل، هلکان ورسره شول او د کلي په پټو کې يې چکر ورکاوه. ورور مې او د نازنين پلار هم د کلي پټو ته په چکر وتي وو. ټول کليوال په خوشالۍ سره د کارونو کې بوخت وو، هر يو په منډه وو.

نازنين راته زنگ وواځه: "فرازه، چېرته يې؟"

ما ورته وويل: "ډېره کې يم."

وې ويل: "باغ ته راشه."

لاړم، چې کتل مې، خور مې د ټکري په پلو کې مالگه له ځانه سره وړي. نازنين، خور مې، او زرغونه په پټو کې بادرنگ شکول. ما ورته وويل: "دا د خوړلو نه دي، واړه دي!"

وې ويل: "موږ يې خورو، ستا يې څه؟" بيا يې ماته کامره راکړه او وې ويل: "ته په دې زموږ عکسونه اوباسه!"

هغوی بادرنگ شکول، ما يې عکسونه ويستل. کيناستل د بادرنگو خوړلو ته. ماته يې وويل: "ته هم راشه!" ما وويل: "زه يې نه خورم او له تاسو سره هم نه کينم."

زرغوني زما خور ته مې وويل: "ته راځه، لاړ شو هغه ځای نه لږ مولى سرخک هم راوړو." هغوی لاړل، زه د نازنين خواته نږدې شوم. نازنين وويل: "د غم زويه، يوه غاړه راکړه! څنگه دومره لري لري گرځي؟"

ما وويل: "د غم لوری څه پوهېږي؟ د قارون په شان ورور مې دي ډېر پام کوه کنه، هر څه به خراب کړي. او بل، د ځانگې مخې ته زه نه شم کولی له تا سره سمې په مينه خبرې وکړم."

وې ويل: "سمه ده، فکر مې دی، پام کوم، خو ډېر مه ورکېږه."

ما وويل: "نازين، زموږ کورنۍ دې خوښه شوه ځکه؟"

وې ويل: "ستا نه مې دوی ډېر خوښ شول! مورجانه وگوره، که شپه او ورځ خبرې ورسره وکړې، انسان نه تنگېږي. وريندار وگوره، څومره د مورجاني خيال ساتي."

نازين وويل: "او د څانگې خومه وايه! که موږ بېرته واپس لاړو، نو قسم دی چې د څانگې پسې به ژبې شمه. څومره خوږه او مهربانه ده، فرازه! هېڅکله څانگه خفه نکړه، ډېره معصومه جلۍ ده."

پاتې شو کلی، دا مې هم ډېر خوښ شو. څومره ارامه، شنه، او خوږه فضا لري! ته په الله يقين وکړه، ډېر مې زړه خوشاله دی."

ما ورته وويل: "لکه چې بد زه يم، چې هېڅ تعريف دې راته ونکړ!"

دې وخت کې زرغونې وويل: "تعريف، تعريف نه لري!"

نازين وويل: "بد به ستا په ليدو شکر وباسي! چې دا خو موږ نه هم بد دې. تا ماسره څه ونه کړل! ټول عمر کې مې ډاکتر نه پېژانده، ستا د لاسه مې هغه هم وليد! ليدل خو لا څه کوي، په شفاخانه کې دې راباندې شپې وکړې. تا کې ښه توب چيرته دی؟"

خور مې وويل: "نازين خورې، ته پوهېږې چې په دې کوم حالتونه تېر شوي؟ په ډېرو سختو کې يې نه دی ژړلی، مگر چې کابل نه راغی، دومره يې وژړل چې ان ډاکتر ته مو يووړ. يوه نيمه ورځ په کوما کې و." "يوه ورځ خو ورته په تعجب کې شوم. هېڅ بې هېڅه يې زه ووهلم، او بيا يې د غاړې نه تاوه کړم. راته يې ويل: 'خفه نه شي' او ژړل يې."

په دې خبرو د نازنين سترگو کې اوبښکې راغلې. راته يې وويل: "فرازه، ستا دې زما په سر قسم وي، که ته به په څانگه نور لاس پورته کوي!"

ما وويل: "سمه ده، تاسو مو کيسې او خوراگونه کوي، زه درنه لارم."

حرکت مې وکړ، لارم ډېره ته. ماښام شو. لمونځونو نه وروسته مو ډوډۍ ورکړه. ډوډۍ خلاصه شوه، هنرمندانو خپل سازونه سر کړل او سيل شروع شو.

لومړۍ نغمه يې په ساز کې دا ونيوله:

"دا زموږ زيبا وطن"

ورپسې يې دا نغمه ونيوله:

"ورور مې ولاړ وو، تا مې تاوکرل مړوندونه..."

وې لیدم: "قسم دی یاره، وې لیدم!"

دې نغمه پسې يې د ملنگ جان روباعي او غزل شروع کړ. د غزل پسې يې چاربيته وويل. او نور يې سروکي او تېي شروع کړل.

زموږ د کلي ځوانانو ډله معلومه وه، هر يو به نمبر په نمبر پاڅېده او گډاگانې به يې کولې.

ورور مې هم ناست و، د نازنين پلار هم ناست و. هلکانو زه هم گډا ته پورته کړم، ما هم ښه گډا وکړه. هلته په کور کې د ښځو سيل هم شروع و، نازنين ورته عجيب عجيب کتل او خوشاله وه، ښه ساعت يې تېر و.

موږ هم ميدان گرم کړی و، گډاگانې او اتڼونه مو کول، چې نازنين زنگ وواهه. ما اوکې کړه. ويې ويل: "فرازه، زه په بام ناسته يم، ته گډا وکړه چې دې وگورم."

ما چې بام ته وکتل، سم نه ښکاره کېده، خو بام ډک و. چای راوړه، هنرمندانو ته يې سيل بند شو، چای يې وڅښل، بيا يې چې شروع کوله، زه لاپم هنرمند ته مې وويل: "دغه ساز ونېسه، فارسي."

"به اولین نگاه تو ای نازنین دل باختم

ای کاش نمی دیدم تو را

دل را به دام انداختم."

ما ورته وويل: "په همداسې ترڅ کې زه يوه پښتو سندره وایم."

هنرمند همدا سندره ساز کې ونيوله، ما مايک واخيست او شروع مې کړه:

په اولین لیدو مې تا، ای نازنین زړه وړی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایلی دی

په اولین لدو مې تا.

زړگي زما که وو نادان، ستا په خندا که تېر وتو

اول منزل مې وو اسان، اوس گړنگونو کې پریوتو

چې نه صبر يرمه له تا، دا څه جادو دي کړي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

تېر شو هغه د مستی ورځې، پاته له تا ادا شوه

مینه زمونږ نه شوه پټه، مینه زمونږ رسوا شوه

بس دي، توبه مې ده، نور ځم، راته اور ستاسو کلی دی

ای کاش چې ته مې نه لیدی.

نه به د چا سره یار شمه، نه به زه چاته جانان وایم

نه به بیا چاته زړه ورکم، نه به زه چاته ارمان وایم

چې جدا شوی یم له تا، زړه مې ستا غم خوړلی دی.

مینه کې ډېر دردونه دي، مینه کې ډېر غمونه دي

ما ستا د دوو سترگو لپاره، تېر کړي ډېر تکلیفونه دي

دا گناه ستا نه وه، زما وه، زړه مې په اور سیزلی دی.

ولې کوي نازونه ته، اخلي د زړه آزارونه ته

زه خو مټین یمه په تا، مه کوه نور ظلمونه ته

دا هریو شعر غازي گوره، دا ستا په یاد لیکلي دي

ای کاش چې ته مې نه لیدلی، زړه مې په تا بایللی دی.

دا غزل مې چې په ختمېدو و، هنرمند ته مې په غور کې وویل: "دا ساز ونېسه."

شینوگي بل ته ورکړه، هغې دا ساز ونيو، او ما په همدې ساز کې دا سندره په دې بیت پیل کړه:

"زه به چاته لیوني ویم، زه به چاته ښاپيري ویم

فیصله وشوه غلطه، توپوس وکړي د لیلانه

داسې ژوند مې پکار نه دی، ربه سا وهلي زمانه."

په همدې وخت کې مې خپل موبایل له جېبه راويست، چې گورم، نازنین راته میسج کړی و: "تور بس که، فراهه، کنه زړه مې چوي، ستا غږ په ما څه کوي."

ما ورپسې یو دوه ټپي وویل، مایک مې ورکړ او روان شوم. ملگرو چغې کړې: "فراهه، ادامه ورکړه!" خو ما ځان د خلکو منځ کې پټ کړ. وروسته چې مې فکر شو، ما وویل: "دا په تا څه وشول؟ دا دومره خلک دي، ورور دی، د نازنین پلار دی. نه لیدو او سندرو ته دې کش ورکړی و."

ما وویل: "نن شپه به دې په جومات کې وي د ورور له لاسه." لارم د خلکو شاته ودرېدم، ځان مې پټ کړ. ښه شپه وروسته، لارم د نازنین د پلار څنگ ته کېناستم. ورور مې وویل: "هلکه، ته خو ډېر ښایسته غږ لرې، جامې دې واخله او همدغو خلکو سره گرځه."

د نازنین پلار ورته وویل: "پرېږده یې، ځوانان دي، چې زړه خوشاله کړي."

کټ کې ناست وم، د نازنین پلار ته مې وویل: "کاکا، چې زړه دې تنگ نه شي."

ویل یې: "نه، بچیه، ښه ساعت مې تېر شو. د ځوانۍ وختونه او د کلي محفلونه یې راته یاد کړل."

په دې وخت کې راته میسج راغی، پټ مې وکوت، زرغونې لیکلي و: "دلته راشه، دا بلا وهلي غلي کړه."

زه ژر روان شوم. نازنین دي کور ته راغلې وو. خور مې، زرغونه، او نازنین دریواړه هلته وې. ما د کور دروازه بنده کړه او دننه لارم. چې مې کتل، نازنین په ژړا سترگې سرې اړولي وې. چې څنگه یې زه ولیدم، پورته شوه او زما غاړې نه تاوه شوه.

ما وویل "څه خبره ده، نازنین؟ خیر خو به وي؟ ولې دې ژړلي؟"

نازنین وویل: "نه پوهېږم، په زړه مې څه چل کیږي. ډېر زیات تنگ دي."

ما ورته وویل: "نازنین، دا خو کابل نه دی چې چیرته دې چکر ته یوسم. دا کلی دی، او دلته د ورځې انسانان گرځي او د شپې پیریان. اوس زه تا چیرته یوسم؟"

بیا مې ورته وویل: "راځي، کوټې ته لاړ شو." خور ته مې وویل: "ته لاړه شه او زما د کوټې نه هغه لېو راوړه، لوبه به وکړو."

خور مې لېو راوړه. ما وویل: "نازنین، ته او څانگه لوبه وکړئ. زه او زرغونه یو ځای کیږو."

نازنین په مسکا وویل: "ته، زه له تاسره کیرم." زرغونې وویل: "سمه ده."

لوبه مو شروع کړه. نیمه لوبه مو چې وکړه، نو په دې وخت کې د نازنین حالت بدل شوی و. ما ورته وویل: "نازنین، تاسو درېواړه لږ وکړئ. زه به لاړ شم، که نه ملگري به رانه خفه شي."

نازنین وویل: "سمه ده. موږ هم نور لږ نه کوو. کوټې ته پورته کیږو او سیل به وکړو. خو، فرازه، یوه سندره به بله ونه وايي."

ما په مسکا ورته وویل: "اوس مې هم د خوب ځای معلوم نه دی. کېدای شي جومات کې راباندې شپه تېره شي ورور مې. که بله سندره مې وویل، نو په کلي کې به مې هم پرې نه ږدي."

زه لاړم. نور ترېنه روان شوم. خور ته مې وویل: "څانگې، د انگر دروازه راپسې بنده که."

لاړم دیرې ته، کتل مې چې، ورور مې او د نازنین پلار پاسیدل. ما پوښتنه وکړه: "چیرته ځئ؟"

ورور مې وویل: "حجرې ته ځو، ارام کوو. ته لاړ شه او زموږ لپاره ځای تیاره که."

زه هم ژر لاړم، هغوي ته مې بستري هوارې کړې او بیرته دیرې ته راغلم. د ملگرو ترڅنگ کیناستم. شپه په پخیدو کې روانه وه، د غزل او داستان موسیقي فضاء په سر اخستي وه ټول خلک خاموشه ناست وو. ډېر زبردست مجلس روان و.

نازنین راته میسج وکړ: "فرازه، زه د بام په سر ناسته یم او ستا د غږ په انتظار یم."

ملگرو هم تینگار کاوه چې څه ووايم. کش یې کړم او مایک یې راته راکړ. ما هم لومړی یو رباعي وویل او بیا مې دا غزل شروع کړ:

ستا د دوو سترگو لپاره د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه یاره، د هرچا خبرې وږمه

ستا ماشومي اداگانې، ستا وږې وږې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ته په مینه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وږمه

ته زما د چمن گل يې، ته زما د زړگي سر يې

رسول خان داستا لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وږمه

په دې غزل کې دومره ژور تللی وم چې هر څه مې هېر شوي وو. خلک ټول په خاموشي سره ناست وو، حيران او غوږ وو. ما هم په ډېر ژور احساس سره دا غزل ووايه.

د غزل له ويلو وروسته، خپل ځای ته راغلم او کيناستم. لنډه دا چې پروگرام پای ته ورسېد او اذانونو ته يو نيم ساعت پاتې و.

خلک کورونو ته لاړل. څه مېلمانې ما حجرې ته يووړل او څه نورو ملگرو. مونږ څو ملگري پاتې شوو، کټونه مو په ديره کې جوړ کړل او پرېووتو.

سهار وختي ورور مې راغی او وې ويل: "پاڅه چې مېلمانو لپاره د چايو بندوبست وکړو."

پاڅېدم سترگې مې ومخلې او لارم کور ته. چې مې وکتل، مور مې پراتي پخول، خور او وريندار مې حويلی پاکوله. زرغونه ناسته وه نغري ته، او د چايو لپاره يې اور بل کړی و.

ما مور ته وويل: "موري، دوکان ته لاړ شم څه راوړم؟"

مور مې وويل: "نه زويه، دا مېلمانې خو تل د دوکان شيان خوري، خو نن به مونږ ورته کليوالي خوراک تيار کړو. شيدې، چای، پنير، او پراتي شته."

ما زرغونې ته وويل: "زرغونې، تاسو سهار کې څه خوري چې را بې وړم؟" په دې وخت کې مې د نازنين مور راغله، او زرغونې ته يې وويل: "ته پاسه، زه د شيدو چای جوړوم."

مور مې وويل: "ته ځان مه تکليفوه، دا زموږ د لگو کار دی، سترگې به دې اوسوزي."

د نازنين مور وويل: "خير دی، که کابل کې اوسو، مونږ هم په کلي کې ډېر په اور پخلی کړی دی."

هغې بيا وويل: "فرازه زويه، نور هيڅ شی ته ضرورت نشته، هر څه چې په کور کې دي، هماغه به خورو او خوښ مو دي."

په دې وخت کې د نازنين وږه خور راغله. هغې راته سلام وکړ او وې ويل: "فراز لالا، بيگا خو دې ډېره ښه سند

ما سمدستي په خوله ورته لاس کښود. مور مې او د نازنين مور دواړو راته وکتل، او مور مې په خدا وويل: "جلی، پرېږده چې خبره پوره کړي!"

ما په ټوکه وويل: "نه، زه اوس هندو یم چې دې راته 'لالا' وويل!" په دې سره د ټولو خدا په کور کې جگه شوه.

مور مې وويل: "فرازه، ورور به دې څه وايي؟ که نه، زه به دې خوښه شم. اوس خو څه نه وایم ځکه چې نازنين دي دلته دي، خو وروسته به گورو. تا خو مونږ وشموللو!"

رنگ مې ټک زیر شو. نازنين هم راغله او په خدا يې وويل: "هو کنه، مور جاني، زرغونې هم خندل. فراز رښتيا هم مونږ وشموللو!"

ما په ټوکه وويل: "نه، موري، دا دروغ وايي!"

"دا هر څه راباندې همدې پيشو وکړل!" ژړل يې او راته يې وويل چې سندرې ووايه.

د نازنين مور په مسکا وويل: "مور پسي ماشومان راغلل چې راشي، فراز لالا سندرې وايي. مور هم بام ته پورته شوو او غوږ مو ونيولو. فرازه، ډېر ښايسته غږ دې دی، ډېرې ښايسته سندرې دې وويلې. ډېره مزه يې وکړه."

مور مې په خدا وويل: "بيا شرمېدلې نه چې 'نازين، نازنين' دې ويله."

نازين وويل: "هو کنه، د ټولو کليوالو مخکې يې زما نوم اخيسته، زه يې وشمولم!"

زه هک پک ولاړ وم او هيڅ خبره مې نه شوه کولی. چې مې کتل، ورور مې راغی، او نور مې هم حالات خراب شول.

ورور مې وويل: "زنچو ته دلته ما ليرلې يې که دوکان ته؟"

د نازنين مور وويل: "زويه، مور ورته وويل چې له دوکانه څه مه راوړه. هر څه کور کې شته، همدا به خورو."

نازين هڅه کوله چې ورور مې غوصه کړي، خو ما ژر وويل: "وروره، زه به حجري ته لاړ شم، مېلمانه يوازې ناست دي."

ورور مې وويل: "ورک شه له سترگو مې! ډمه!"

زه په منډه ووتلم. ورور مې د نازنين مور ته وويل: "تاسو خفه کېږئ مه. دا راباندې ډېر گران دی، نه غواړم چې خپل سر او بې لاره شي. که داسې و نه کړم، نو ټول کلی به په سر واخلي."

نازين په خدا کې ورور ته وويل: "هو کنه، ودي نه واهه، د وهلو لایق دی!"

ورور مې په موسکا ځواب ورکړ: "د وهلو زړه مې پرې نه کيږي، خو چې ډېر مې مجبور نه کړي. دا لا ماشوم دی، باید بې لارې ته یې پرې نه ږدم."

زه په حجره کې ناست وم چې ورور مې راغی او وې ویل: "راځه، مېلمانو ته چای راوړه."

ما چای راوړ. بلال ته مې وویل: "کوم مېلمانې چې ما سره دي، د هغوي په اړه ته بیغمه اوسه. د کور مېلمانې سمبال که."

چای مو وڅښل، مېلمانې لارل. زه، ورور مې، او د نازنین پلار لارو باغ ته. د باغ په لیدو د نازنین پلار ډېر خوشاله شو. ورور ته مې وویل: "ژوند دغه دی."

هر څه تازه تازه په کور کې پیدا کيږي. چې مو کتل، نازنین دي هم راغلل. هغې خپل پلار ته وویل: "پلار جانې، مونږ چکر ته یوسه؟"

ما ورته وویل: "چکر څه کوي؟ دیگونه دلته راوړي، ښایسته باغ دی، میوې او ترکاری شته. په دیره کې پسه ولاړ دی، هغه به هلال او څوړند کړو، هر څنگه چې دیگ مو خوښ وي، هماغسې به پخلی وکړو او وخورو. که چکر ته ځئ، نو ها د غره غاړې ته، د کوچیانو خیمې هم شته. هلته چکر وهی، نور څه غواړي؟"

د خبرې په اورېدو یې وویل: "سمه ده، همداسې به وکړو." نازنین، دواړه خويندې یې، زرغونه او څانگه، ووتل پتو ته. ما په باغ کې کټ واچاوه او میرویس خان کاکا ته مې وویل: "دلته به کښېنو."

ورور مې په دیره کې پسه پټ هلال کړی و او باغ ته یې راوړو. د نازنین پلار ډېر خفه شو او ویې ویل: "ولې مو دومره غټ تکلیف وکړ؟"

ورور مې په موسکا وویل: "ډگروال صاحب، تاسو به بیا کله راځئ؟ دا خوشالي او راتگ هر وخت نه وي. پرېږده چې د ماشومانو ساعت تېر شي."

ورور مې بیا ماته وویل: "هله، ونه کې پرې واچوه چې دا څوړند او پاک کړو." ما پرې واچول. د نازنین پلار هم پاڅېد او ویې ویل: "ماته هم چاره راکړئ چې کومک وکړم." ما ژر خپله چاره ورکړه.

ورور مې په غوسه شو: "ته گورې، ډگروال صاحب مېلمه دی!"

خو د نازنین پلار وخنډل او ویې ویل: "نه، زه له شوقه کار کوم، دا کار زما خوښيږي."

ما ورور ته وویل: "وروره، تاسو دا پاک کړئ، زه به هغه جلکياني راوړم چې دیگونه باندې کړي."

ورور مې وويل: "همدې لپاره دې ځان اوزگار کړی دی، لاړ شه."

زه لایم، نازنین د ترکاری په پټو کې ناسته وه، د ملی پانې یې خوړلې. ما په خندا ورته وويل: "ته خو د غوا غونډې لگیا یې، غرمه به ډوډۍ نه خورې که څنگه؟ ځي چې زو، دیگونه پاڅه کړي."

باغ ته چې راغلو، ورور مې پسه پاک مینځلی او څوړند کړی و. دوی چې پسه ولیدو، ډېر خوشاله شول.

نازنین وويل: "زه به ترینه روش پخوم."

زرغونې وويل: "زه به ترینه ازبکي پلو پخوم، په غوښه کې."

خور مې وويل: "زه به قورمه تیاره کړم."

بس، دیگونه یې راوړل، لرگي هم تیار او وچ پراته وو. نازنین لومړی له پسه سره عکسونه واخیستل او بیا یې په دیگونو پخول شروع کړل.

ښه شیبه وروسته دیگونه پاڅه او دم شول. اورونه یې د نغرو څخه لرې کړل او انگار یې ورپسې پرېښود. راغلل او په سترنجي کښناستل. مامې خور ته وويل:

"ته هم سترې شوې یې، او گرمۍ هم وهلې یې. خو زه خیر دي. نازنین دې ته چای راوړه چې لږ دمه شي."

زرغونې وويل:

"غرمه ده، چای نه څښو. دې پټو کې به ترکاری وکړو ترڅو چې یې پاکو، غرمه کېږي."

دریواړه لاپل ترکاری پسې. زه هم لایم، لیمو او نارنج مې وشلول او را مې وړل. هغوی ترکاری وکړه او راغلل، په پاکولو یې شروع وکړه، او ډېر ښایسته سلات یې تیار کړ.

لنډه دا چې د غرمې ډوډۍ تیاره شوه. همدې باغ کې کښناستو، دسترخوانونه هوار شول، ډوډۍ راغله. زه ډېر وږی شوی وم.

ټولو د پخلي صفتونه شروع کړي وو، خو زه غلی ناست وم. زرغونې وويل:

"فرازه، ته څنگه غلی یې؟ څه نه وایې؟"

ما وويل:

"یو څه خو وخورم، بیا به وایم."

نازنین ته مې وويل:

"نازنین، په کونو او لاسونو دې برکت شه! روش ډېر ښایسته راغلی. زما له خوا نه دې سل نمرې شوې."

خو د زرغونې پلو هم ډېر زیات مزه ناک راغلی. اول به دا وخورم، هسې نه د روش په خوړلو رانه پاتې شي.

نازنین وويل:

"هغه څنگه؟"

ما وويل:

"ځکه چې روش ته گورم، ستا پوزه راته مخې ته کېږي."

ورور مې په غصه شو:

"رزیله سپیه! خره! په یوه سایې راته لس رقم نومونه واخیستل. ته غلې کېږې که نه؟ دي بېچاره څومره ښایسته پوخ کړی، ته دا خبرې کوي؟"

ما وويل:

"خو زه غلې ناست وم، زرغونې وويل چې ته خبرې نه کوي."

ورور مې وويل:

"دا رزیل نور په خبرو مه اچوه. غلې یې پرېږده."

ما وويل:

"وروره، ما خو د زرغونې سره خبره کړې وه. زر افغانیو ته داسې وکړه چې نازنین ډېر ښایسته روش پوخ کړی. ته نازنین ته انعام ورکړه، زه به یې زرغونې ته."

ورور مې وويل:

"د سخي ارسلا خان زویه، دواړو ته یې خپله ورکړه."

نازنین وويل:

"ځانگې ډېره ښایسته قورمه پخه کړې، زما په ځای انعام دې هغې ته ورکړه."

ما ورته وويل:

"تاته يې لانه درکوم، ته د څانگې خبره کوي!"

نازنین غصه شوه:

"فرازه! گوره نور بس که، کنه په دې قاشقه دې سر ماتوم!"

ورور مې ورته ويل:

"ته لا گورې؟ گوزار پرې وکړه چې خوله يې بنده شي!"

ټولو وخنډل. مور مې وويل:

"فرازه زويه، دا جنکۍ مه تنگوه. پرېږده چې ډوډۍ وخوري."

ما يو غوري ورجي او دوه کاسې روش وخوړې. زرغونې ته مې وويل:

"ماته يو قابگير ورجي نورې واچوه."

په دې وخت کې نازنین وويل:

"فرازه، پاسه ودېږه."

زه حيران شوم او پاڅېدم. نازنین لاندې وکتل او وې ويل:

"فرازه، تا دا دومره ډېره ډوډۍ چېرته ځايه کړه؟"

ما وويل:

"ولې؟ و مې خوړه!"

ويي ويل:

"دومره خوراک خو غويان هم نه کوي! نور بس که، څه درباندي ونه شي!"

ما ورته وويل:

"دا خپته زما ده که ستا؟ د خپل ځان غم کوه! ماښام برخه اوس مه خوره، ماښام ته سيخ کباب تيار دی."

نازنین وویل:

"اوځ ته لا ماښام ته هم ډوډۍ خوري؟ ته انسان یې که څه شی یې؟"

ما وویل:

"زما غم مه کوه."

ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل، مازیگر شو. نازنین وویل:

"مونږ د غره غاړې ته څو ترڅو کوچیانو خیمې او رمې وگورو."

ما مخکې کړل، لاړو. زه لرې ودرېدم، هغوی خیمو ته نږدې شول او د کوچیانو ښځو سره په خبرو شول. همالته د خیمو مخې ته کښېناستل، زرغونې ورته عکسونه اخیستل. بیا یوه اوښه پرته وه، نازنین کوچۍ ته وویل:

"زه کولای شم په دې اوښه کښېنم او داسې چکر ووهم؟"

کوچۍ اوښه ونيوله، نازنین کښېناسته، او اوښي حرکت وکړ. نازنین ماته د لرې نه لاسونه خوزول.

بېرته ښکته شوه، چای او چرمغز یې ورته کېښودل. چایو نه وروسته یې حرکت وکړ، راغلل، او بیا د کلي په لور روان شوو.

نازنین ډېر ټینګار کاوه چې غره ته خېژو. ما وویل:

"تاوخته دی، څه کور ته."

راغلو کلي ته. نازنین وویل:

"مونږ په پټیو کې تازه سابه کوو، درزو ته. زه لاړه شې؟"

زه هم کلي ته د ملګرو په طرف روان شوم.

ملګري ټول ناست وو د ویالې په غاړه. سلام مې وکړ، ټولو سترې مه شئ وکړه، کښېناستو.

فرهاد وویل:

"فرازه، د شپې دې د ډېر درد نه سندرې وویل، ډېر زیات خوند یې وکړ."

بلال وویل:

"فرازه، منته کوم او د تکلیف کولو بښنه غواړم چې کور مو مونږ لپاره خالي کړ ترڅو مونږ پکې مېلمانه کښېنول."
ما وویل:

"بلال جان، دا کومه خبره کوي؟ د گاونډي په گاونډي ډېر حق وي، دا خو وړه خبره ده. او بل کېدای شي سبا زما کوژده یا واده وي، تاسو به راسره مرسته کوئ، دا خبره بیا مه کوه."
بلال وویل:

"بیا هم، مېلمانه دي وو او دومره غټ کومک دې راسره وکړ. او بل محفل دې هم ښه گرم کړی وو. د ټولو ملگرو منته چې دومره لوی تکلیف یې راسره ویست."
ما فرهاد ته وویل:

"داسې به وکړې چې د شپې لپاره به ښه سم منگي او رباب والا راپیدا کړې چې یو ساعت خوشالي بیا وکړو."
ویې ویل:

"سمه ده، بیا زمونږ حجرې ته راشه."

ما ترېنه اجازه واخیسته چې زه به لاړ شم کور ته، ځکه مېلمانه لرم. بلال وویل:
"فرازه، دا مېلمانه څوک دي؟"

ما ویل:

څه ووايم؟ دا مې د کابل ملگري دي، راغلي چکر ته."

بلال بیا وویل:

"د څه نه چې خبر شوی یم، الله دې وکړي."

ټولو ملگرو ورته وویل:

"د څه نه خبر شوی یې؟"

ما بلال ته وویل:

"اوس دا خبره له ځانه سره وساته، د وخت سره به ټولو ته ووايم."

ما حرکت وکړ، لارم حجرې ته. ورور مې او د نازنین پلار ناست وو په ډیره کې. ما میرویس کاکا ته وویل:

"کاکا، خوبه دې نه ده چې نن شپه درباندي د ستار او منگي سيل وکړم؟"

ويې ويل: "ولې نه، بچیه! دا خو به سم کار وشي. ډېر وخت مو نه دی کړی."

ما وويل: "سمه ده."

ورور مې وويل: "فرازه، سيل دا چيرته کوي؟"

ما وويل:

"د فرهاد دي په حجره کې."

ويې ويل:

"سمه ده. ته به کور ته پاتې شې، چې کور هم يواځې نه شو پرېښودلی. زه او ډگروال صاحب به لاړ شو."

ما وويل:

"وروره، ته مشر يې او دا د ځوانانو محفل دی."

چېلې ته يې لاس کړه، "ډارک يې، گوزار به وکړ! زه درته وایم چې ته کور ته پاتې شه، او ته خوله راسره وځي."

"زه او ډگروال صاحب ځو!"

ډوډۍ مو د شپې وخوړه، ورور مې او د نازنین پلار د فرهاد دي حجرې ته لاړل او زه يې په کور کې پرېښودم.

سم مې فکر خراب و، په خپله کوټه کې پروت وم چې کتل مې، نازنین او ټول راغلل. نازنین وويل، "ولې خفه يې؟"

ما وويل، "ورور مې دغسې کار راسره وکړ، هيڅ فکر مې بلې خواته نه اوړي."

نازنین وويل، "راځه چې لږو کوو، فکر به دې بدل شي."

ما وويل، "نه، پوچکان يا ډک او تش کوو. هغه شي چې په لاسونو کې يې پټوو او وايې چې کوم کې دی."

نازنین وويل، "سمه ده."

د نازنین دواړو خوبندو وويل، "موږ يې هم کوو." ما وويل، "راځي."

نازنین ته مې وويل، "ته به ماسره نه يې، زه او دا دواړه وړي. تاسو درېواړه غټانې شئ."

نازنین وويل، "نه، زه تاسره کېرم."

بس، لوبه مو شروع کړه. کمپل مو په پښو واچوله او ځانونه مو پکې پټ کړل. لومړی ځل مې د نازنین وړې خور ته بادام ورکړو او غوږ کې مې ورته وويل، "ونه وېرېږه."

لاسونه مو له کمپلې نه بهر کړل او پوښتنه مې وکړه، "کوم کې دی؟"

هغوی د نازنین لاس ښکار کړ، موږ يوه نمره وگټله.

بيا مې خپله واخيستو، په همدې ډول مو لس نمرې وگټلې.

چغې به شوې، شور به شو. موږ به مې ويل، "چغې مه وهئ، په ارامه خبرې وکړئ."

هغوی ډله چې به بادام لاس کې پټ کړو، ما به يې سترگو ته کتل.

يوه ځل مې د زرغونې سترگو ته وکتل، سترگې يې له شرمه ټيټې کړې. ما ورته وويل، "نيغ راته وگوره." او دې لاس نه راکړه، بادام مې ترېنه واخيست.

زرغونې وويل، "نور به ته ماته نه گورې، ورخطا کېرم."

ما وويل، "چل همدا دی چې چا سره يې او هغې ته وگورې نو ورخطا شې."

نازنین به د کمپل لاندې راسره په لانجه وه چې ماته يې راکړه، بيا به يې کلک وڅکنډلم.

لومړی میدان موږ وگټو.

دوهم میدان چې نیم ته ورسیدو ورور مې دروازه وټکوله ژر پاسیدم لاړم ويل يې حجري ته اوبه راوړه دښې يولس نیمې بجې وي

بیرته راغلم نازنین دي ته مې وويل تاسو لوبه وکړي زه ځم حجري ته اوبه وړم او بيا ځم سيل ته

نازنین ډیره کلکه شوه چې خير دي مه زه اوس مو ايله ساعت تیر شو ما ويل نه ځم

ويل يې سمه ده بيا دښې رانه شي ستا کوټه کې مونږ ویده کیږو ما وويل سمه ده او ترینه روان شوم

لاړم د فرهاد دي حجري ته څه سيل مو وکړو سيل ختم شو زه هملته په حجره کې د فرهاد دي سره ویده شوم

سهار وختي ميرعلي کاکا د فرهاد پلار راغي لمانځه ته يې پاسولو
زه هم پاسيدم لاهم کورته چې کتل مې ورور مې او ډگروال صيب لمونځونه کړي وو ديره کې کټ کې ناست وو
ورور مې وويل ته لکه دشپي کور کې نه وي او ځان دي رسولي وو
ما ويل وروره فرهاد راپسي دشپي زنگ ووهو ځکه لاهم
خه ورشه لمونځ درنه قضاء کيږي لمونځ وکړه
لمونځ مو وکړو د چايو نه وروسته مې ورور کورته ننوتو زه او د نازنين پلار يوازي پاتي شولو
د نازنين پلار وويل فراهه بچيه د مېلمه پالنې نه دي ډيره ډيره مننه ډير زياد خوشاله شوم چې ستاسو کورنۍ مې له
نږدي وليده
ما تاسره يوه وعده کړي وه زه به دي ورور سره خبره وکم
ما ورته وويل کاکا جانه مونږ تاسو ته هيڅ لا نه دي کړي او تاسو هيڅ چيرته نه شي تللي دا هفته به مونږ سره
تيروي
پاتي شوه د وعدي خبره نه مونږ درزو ستاسو کورته او دا خبره هلته کوو
ميرويس کاکا وويل نه بچيه کور مو تش پريښي مونږ نور څو بيا به که خير وي درشو اوس خو مو کور وليدو
لنډه دا چې حرکت يې وکړ
مور مې ټولو زنانو ته جامي اخستوي خور مې نازنين دي ته بنگړي اخستي وو وريندار مې هم ورته څه اخستي
وو
چې تلل د نازنين او زرغونې سترگي له اوبښکو ډکي وي زما خور لپاره
نازنين موقه پيدا کړه ماته يې وويل فراهه ته به دي کورنۍ کله راوړي مونږ کره
ما وويل راتلونکي هفتي ته درزو فکر مه کوه او نور دا غمونه هم مه کوه چې بيا خرابيږي
څوک نه وو کلکه غاړه يې راکړه ښکل يې کړم راته يې وويل زه به دي په طمعه يم.
ما وويل سمه ده اوس روانه شه کوټي نه اووزه چې څوک رانه شي

نازنین لاس راځړو د خدای پاماني لپاره رنگ يې يو رقم ته شو

ما وويل وخانده كنه بيا ژاړم

نازنین مسكي شوه او لاره زه هم بهر ووتم خدای پاماني يې وكړه زه ورسره موټر پوري لارم څه شيدي او پښير وو
هغه مې هم يوړل

موټر سره مو خدای پاماني وكړه هغوي حركت وكړو

نازنین د موټر نه لاس ويستې وو او ماته يې خوزو

چې كله هغوې پنا شول زه هم كورته روان شوم

كورته راغلم د نازنین په تلو ډير خفه شوم او زړه مې تنگ شو

كور داسې خاموشه فضاء غوړولې وه تا به ويل كه خدای مكړه غم شوې اوسې

خپلې كوتي ته لارم گورم خور مې لگيا ده كوته راته جوړوي او ډيره غمجنه ده

راته يې ويل وروره كور ته دې فكر دې څنگه خاموشه او بي خونده شو د نازنین دي په تك

ما وويل هو زما هم زړه تنگ شو او خفه يم

بيا يې وويل وروره زه به مور سره خبري وكړم اوس خو مو نازنین هم وليده كورنۍ يې هم ډير خه او مينه ناك

خلك دي چې ستا او د نازنین خبره وكړي

زه غلې شوم خورمې بستري ټولولې او د نازنین دي صيفتونه يې كول وروره زرغونه څومره خوږه جلۍ ده زما

ډيره خوبنه شوه او د نازنین هغه وړې خويندو څومره په تربيه وي څومره اخلاقي وې

مور يې ددوي نه ښه ښځه وه د ادي ورسره داسي ساعت تير وو ټوله ورځ به سره ناستي وي خبري به يې كولي

داسي معلوميدي لكه خويندې او يا لكه د ټول عمر نه چې سره پيژندل

خور مې خبري كولي او زه د نازنین يادونو له ځانه سره وړې وم

خور مې راباندې غږ وكړ وروره زه تاته لگيا يم او ته مې غږ نه اوري كوته يې جوړه كړه ما وويل رازه چې لار شو

د مور خواته

د مور كوتي ته لاړو ورور مې وريندار او مور مې ناست وو هغوي هم د نازنین دي صيفتونه او خبري يې كول

خور مې وويل موري اوس مو څه خيال دې نازنين او کورني خو مو وليدله ډير څه خلک دي نازنين هم څه او
قابله جلی ده نو څنگه جرگه ورپسي نه ځي

ورور مې وويل فراهه ته څه وايې لاړ شو څه خبره خو به يې له کورني لخوا يې پېښه نه شي

ما ورته د نازنين د پلار کيسه وکړه

په ميرويس کاکا نازنين ډيره گرانه ده کله چې دا خبري زمونږ مينځ کې راغلې خبره خفگان ته ووتله او زه خارج
ته روان شوم نو د نازنين حالات ډير خراب شول اتا شفخانه کې بېستر وه

بيا چې زه خبر شوم کور ته يې لاړم نو پلار يې راته وويل چې فراهه بچيه د هلک کورني ځي د جلی کورني ته
په جرگه

که ته غواړي زه به ستاسو کور ته د نازنين په خاطر درشم او خپله لور به په کور کې درکم خو ته چيرته مزه کنه
نازنين مړه کيږي

نور نن سهار چې کله تلل د نازنين پلار راته وويل چې بچيه غواړم خپله وعده پوره کم او د ورور سره دي ستا او د
نازنين خبره ختمه کم

ما ورته وويل چې نه کاکا دا کار به ستاسو کور کې کيږي دلته نه او راتلونکي هفته کې به مونږ درشو

اوس ستاسو خوښه وروره چې هروخت ورځي

ورور مې وويل ډيره نره او د پښتو خبره دي کړي چې تا کې دومره سړيتوب له کومه شوه په اول ځل درنه
خوشاله شوم

مور مې وخاندل او ورور ته مې وويل فراهه خبره کړي تر هغې به مونږ هم ځانونه تيار کړو څه مشران به خبر
کړو او لاړ به شو

ما وويل موري زه به د نازنين پلار سره خبره وکم که ويل يې مشران راولي يو به يې سو کنه مونږ به يوازي بيا لاړ
شو

ورور مې غوصه شو اوس داسي بي پښتو کار راباندې کوي زه مشران وړم چې هم د ميرويس کاکا سترگي
جيگي شي هم د نازنين او هم خلک خبر شي چې سبا راته پيغور رانکړي چې دا څه رقم خلک وو

ما ويل سمه ده څنگه چې ستاسو غوښه وي
زه ديري ته ووتلم کتل مې نازنين ميسج وکړو
سلام فراهه ډيره خفه يمه هيڅ مې نه ته او نه ستا کورني له سترگو لري کيږي
زړه مې سم تنگ دې دا وخت به څنگه تيريږي
ما وويل زمونږ ټوله کورني هم خفه ده او اوس يې هم ستاسو صفتونه کول او زمونږ د کوژدي خبري يې کولي
نازنين وويل خا سه يې ويل کله به رازي
ما وويل راتلونکي هفته درزو سره د مشرانو
ويل يې خير دې ته سبا حرکت وکړه راشه زړه مې ډير تنگ دې
ما ويل سبا نه کيږي دلته به د کوژدن لپاره تيارې نيسو کارونه دي دا خلاص کړو
ويل يې نو دا هفته به څنگه تيريږي دا خو ډير وخت دې
ما ويل په تلفون زنگ ووه خبرې به کوو
خه نازنين زما ملگري راغلل زه نور ميسجونه نه شم کولې چې دوي لاپل بيا خبري کوو په ځان پام کوه
ملگري مې راغلل ستړي مه شي مو وکړه لاپم کټونه مې برابر کړل کيناستو
فرهاد وويل ميلمانه دي لاپل
ما وويل هو لاپل اوس مې ورسره خبري کولي لا نه وو رسيدلي لاره کې وو
بلال وويل فراهه رنګ نه خو داسې معلوميرې لکه چې خفه اوسې
ما وويل نه خفه نه يم ورور مې راته خبري وکړي هغې خفه کړې يم
چې کتل مې ورور مې هم راغې
ويل يې فرهاد او بلاله تاسو مو يو اته ملگري د بنډار خبر کړي راتلونکي هفته د فراز کوژدن ده زو کابل ته

ټولو خوشاله شول او ويل يې فرازه اوس خبره معلومه شوه چې ته ولې خفه يې او بهانه کوي ورور

ورور مې وويل دا بي شرمه شرميرې هسي ما بهانه کوي

ټولو ملگرو وځاندل

فرهاد مې ورور ته وويل چې يو موټر په ما شو تک او راتک

بلال وويل متيان او ميوه د هغې ځای په ما شوه

امجد وويل د کوژدي گل او چاگليټ په ما شول

ورور مې د ټولو نه مننه وکړه چې تاسو صرف مونږ سره لاړ شي چې هغې خلکو ته مو سترگي جيگي شي او بيا گيله ونکړي

ټولو وويل چې نه مونږ چې څه وويل هغه مونږ کوو نور کار ستاسو خپل دې

ساحل وويل د فراز مکمله جوړه په ماشوه بس پروگرام مو ونيولو ورور مې د کلي ملک ملا او يو شپږ سپنيريري نور هم خبر کړل په سبا يې ما د نازنين پلار ته زنگ ووهو

کاكا سلام مونږ خو درزو خو ورور مې ځان سره شل نفره مشران او ځوانان هم راوان کړي

د نازنين پلار وويل فرازه بچيه خلکو ته تکليف ورکول څه ضرورت دي صرف ته ورور دي او مور دي راشي د خپل کور خبره ده

ما وويل نه کاكا پريږده چې درشي ستا سرلوړی به هم وشي او د خلکو خفگان به هم ختم شي

که ته څوک غواړي وه غواړه

ويل يې سمه ده بچيه چې څنگه ستاسو خوښه وي

دا هفته د کال پشان اوږده شوه انتظار ډير سخت وو

دشپي خپله کوټه کې ناست وم سوچونو او فکرونو په مخه کړی وم چې نازنين زنگ ووهو اوکي مې که

دي وخت کې مې خور هم کوټي ته ننوته

نازنین د سلام نه وروسته وویل فرازه چې رازي خانگه هم ځان سره راوړه کنه بیا رانه شي

ما وویل کورته به څوک پاتي کيږي چې خانگه درېو

خانگي غږ وکړو چې ته به کور ته پاتي شي مونږ به درله دستمال راوړو

ستا تک ته هيڅ ضرورت نشته او زه خو نه پاتي کيږم زه د نازنین او زرغونې پسي خفه شوي يم

نازنین وویل فرازه ته دا موبایل ورکه خانگي ته زه هم ورپسي خفه شوي چې دا غږ يې له نږدې واورم

موبایل لودسپيکر مې جیک که

نازنین خانگي ته وویل گراني ته گوره خامخا راشي چې گوره ژبي شوي يم درپسي که کورته څوک نه پاتي

کیدل نو فراز پرېږدي او تاسو راشي

ما غږ وکړو سمه ده بیا نیکاح مې د ورور سره وټه د غم لوري

نازنین وځان دل ویل يې سمه ده چې ته وايي

ما له خانگي نه موبایل واخيستو خا نوي ياران شول او زاړه دې هیر کړل

نازنین وویل نه فرازه زه تا چیرته هیرولي شم خو خانگه مې هم ډیره یادېږي

ما ویل رابه شي لڅیره بیابه دي وگورم

ویل يې وبه گوري خانگه به په سر گرزوم

ما ویل سمه ده نور تلفون بندوم خوب رازي

ویل يې تاسره خو مې لا خبري پاتي دي ما ویل سبا يې کوو اوس ویده کيږم همدي سره مې خدای پاماني وکړه

اړیکه مې بنده کړه لارم د مور کوټي ته مې

هغوي د کوژدي لپاره ترتیبات جوړول چې دا به وکو دا به وکو

ما ورته ویل خه فکر وکړي چې څه کم نه شي یا پاتي نه شي

او هو هغه چیلې مو هیږه نه شي هغه په گوته کوي يې چې

ټولو وځانډل ورور مې وويله زه وروره لار شه کوتي ته دې که ته داسي خبري کوي نو مونږ نه هرڅه پاتي دي

ما ويل نو ما څه ويلي چې شري مې

ورور مې وويل هغې ته چيلی نه وايي خر وايي خره ورک شه

مور مې په خندا شوه زويه چيله يادوي هغه چيله ده

ما سر وگرو روان شوم کوتي ته مې ټولو راپسي خنډل

د کوژدي نه يوه ورځ مخکي نازنين زنگ ووهو ژپل يې ويل يې فرازه راشه مونږ کره همددا اوس حرکت وکړه

ما ويل الله دې خير کړي څه خبره شوي

ويل يې کاکا مې راغلې لانجې کوي ته راشه

ما وويل سمه ده درځم دا کاکا دې لا پکي د کومي پيدا شو هسي راباندې ځان وژني که څه کوي

اړيکه مې بنده کړه کورته راغلم مور او ورور ته مې وويل

زه ځم کابل ته د نازنين پلار زنگ وهلي وو چې راشه چې دلته د ميلمنو لپاره پروگرام جوړ کو

ورور مې وويل سمه ده لار شه که کار ډير وو هلته دې ورور تيار شته هغه هم له ځانه سره کړه مونږ هم سبا درزو

حرکت مې وکړو لارم

په ټوله لاره کې مې فکرونه او سوچونه وهل چې دا لانجه پکي له کومي راغله

ملگرو مصروفيت مې بيخي زياد دې دغه شې مې درله برابر کړو د اصلاح لپاره يې وخت نه لرم بښنه کوي

وخت راباندې نه تېرېده، اندېښمن وم، لاره همداسې اوږدېدلې. ما دا موضوع له خپل ملگري عبدالرحيم دلسوز

سره شريکه کړې وه. هغه راته ويلي وو: "چې لارې، لغتي ورته بنده که او په وهلو يې له کوره وباسه." ما هم

همداسې نيت کړی و.

لنډه دا چې کور ته ورسېدم، دننه شوم. د نازنين پلار او تره سره مې ستړي مه شي وکړه او کيناستو. هغوي خپلو

کې خبرې کولې. ټول ناست وو. د نازنين تره د نازنين پلار ته وويل: "زه خو خپله زمه ما درته خبره خلاصه کړه،

گوره چې زما په امانت کې خيانت ونکړې."

ما ورته وويل: "کاکا، د څه امانت او د څه خيانت؟"

ويي ويل: "نازنین مې خپل مشر زوی ته په ماشومتوب کې په نوم کړې وه، خو هغه اوس له دې کاره په شا شو. اوس غواړم چې د کشر زوی لپاره مې وکم."

ما ورته وويل: "کاکا، دا خو ستا څاروی نه دی چې یو وانه خستو نو په بل يې پلورې."

ويي ويل: "نه."

ما ورته وويل: "ستا کونډه هم نه ده چې د یو زوی د مرگ نه وروسته يې بل ته واده کړې."

ويي ويل: "نه."

ما ورته وويل: "اول خو د ماشومتوب هغه ورکړه نه منل کېږي، او بل، ستا زوی دا جواب کړی. دا ستا زرخريد مال نه دی چې پیسې دې پرې ورکړې وي."

بيا مې وويل: "ستا زوی یو ښه انسان دی، هر څه کې خپله گټه مه گوره. ودې کتل چې هغې ځانته ډاکټره پيدا کړی خوشاله شوي، اوس غواړي چې رازه نازنین بل زوی ته وکړه."

ورپسې مې وويل: "اول خو په تا کې پښتو او غیرت نشته، ډېر بې غیرته پلار يې. که په تا کې غیرت وای، نو خپل زوی به دې دي کار ته نه پرېښود. تا خو میرویس کاکا د ټول قوم مخکي وشرمو او لور دې پرېښوده."

میرویس کاکا وويل: "وروره، ته زما مشر يې، هيڅ نه شم درته ویلی ځکه زه شرمیرم. بیا زما کور ته په دې نیت رانشې او دا تمه هم مه لره. ما خپله لور فراز ته ورکړې، او سبا يې دستمال یا کوژدن ده. نو له تانه هیله کوم چې په دې خوشحالی کې ماسره برخه واخله."

نازنین وويل: "کاکا، زه د لوبو کومه نانځکه نه یم چې یو به مې گوزاروي او بل به مې اخلي. نور زما د ژوند واک او فیصله ته نه شې کولای. پلار مې شته."

د نازنین تره په غوصه شو او د نازنین د وهلو په نیت يې لاس اوچت کړ. ما يې لاس ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، خیر دی، هغه جلی ده، حق لري چې د خپل ژوند فیصله خپله وکړي. ته ورسره ولې ځان کم عقل کوي؟"

د نازنین تره ودرېد او ويي ويل: "زه گورم چې څوک داسې کار کوي."

ما بیا هغه د لاسه ونيوه او ورته مې وويل: "کاکا، کینه، دا د کور خبره ده، خفگان پکار نه دی."

هغه وويل: "زه گورم چې داسې کوم نر دی چې د نازنین دستمال واخلي."

ما ته غوصه راغله او ومي وويل: "كاكا، خبره زور ته مه اوباسه، كنه قسم په الله چې دلته اوس غم جوړوم."

د نازنين پلار وويل: "وروره، خبره غيرت او پښتو ته مه وړه او مجبوره مې مه چې سبا پورې انتظار ونكړم."

د نازنين تره وويل: "ته وكه، چې زه تا گورم څنگه يې كوي."

د نازنين پلار خپلې ښځې ته غږ كړ: "ورشه، هغه د چاكليټو پاكټ راوړه."

د چاكليټو پاكټ يې راوړ، او ماته يې په لاس كې راكړ. ويې ويل: "فرازه، بچيه، مبارك دې شه، نازنين مې دركړه."

ما هم تمانچه له بغل نه ويسته، د كوټې نه ووتلم، پوره اووه ډزې مې وكړې. بيا راغلم كوټې ته، د نازنين تره د نازنين پلار ته مې وويل: "بس، زما او ستا ورورولي ختمه شوه او دوښمني شوه."

ما ورته وويل: "كاكا، دا خو د دوښمني خبره نه ده، هسې ځان مه خفه كوه، نور ستا حق نه رسي. ته پنځه كسان راوغواړه، چې څه درته وايي،

د نازنين تره وويل: "ته خبرې مه كوه، تاسره به هم وگورم."

ما ورته وويل: "كاكا، خبره د كتلو نه ووتله، راځه كينه، زاري درته كوم، ږيره دې نيسم، نوره خبره ختمه شوه. اوس نازنين زما امانت شو، راځه دا خوشالي په شريكه تيره كړو."

سړی ځادر په اوږه واچوه او له كوره ووتلو. ما د نازنين پلار ته وويل: "كاكا، نور وروڼه او ورېرونه دې خبر كړي؟ د نازنين ماماگانو ته دې ويلي؟"

ويې ويل: "هو، ټول مې خبر كړي، روان دي، ماښام به ورسپري. بچيه، ته زما د ورور په خبرو خفه نه شې، هغه ډېر سرزوری دی، بچيان يې هم ترې تنگ دي. ماښام به هغوی هم راوړسپري او به يې گورې، ډېر ښه اولادونه يې دي."

ما وويل: "ته كاكا، ولې به خفه شم؟ مشر دې سپينبریری دی. خو اوس اجازه راکړه چې زه مې د ورور خواته لاړ شم، د سبا په خاطر تيارۍ وكړو."

د نازنين مور وويل: "زويه، ته دلته راشه، كار مې درسره دی."

ما ورته وويل: "امر كوه، مورجانې."

ويې ويل: "زرغونه او نازنين دې غواړي، د سبا لپاره يې څه پكار دي، هغه درته وايي، په كوټه كې دي."

زه لاپم کوتي ته، دننه شوم. چې ننوتلم، نازنين منډه کړه او زما غاړه نه کلکه تاوه شوه، ښه يې ښکل کړم. زرغونې وويل: "لکه خو مانه وشرميږي، دومره هم نه گوري چې زه ولاړه يم."

نازنین وويل: "فرازه، اوس خوشاله شوم، ټول غمونه او فکرونه مې ختم شول. نور نو له ما نه خلاصیږي، اوس زما شولې."

پرون راهيسې خو ما ځان په ژړا مړ کړ، د تره د لاسه مې. ما ويل چې څه به پېښ شي."

ما ورته وويل: "نازنین، دا داسې اسانه کار نه و چې ستا تره ورته فکر کړی و. زه ډېر په غصه راغلی وم. ما ویلی و چې نن به زما آخري ورځ وي، دلته مې درته وژلو. هغوی په ما څه فکر کړی و؟ موږ هم مشرقیوال يو."

نازنین وويل: "شکر چې هر څه په خیر تېر شول."

ما وويل: "هو، کنه اوس به په محبس کې بندي پروت وم."

ويي خنډل: "ته زما لپاره تر دې حده هم کولای شې؟"

ما نازنین ته وويل: "نازنین، ستا لپاره خو خپل ژوند نه هم تېرېدی شم. څوک چې د خپل ژوند کیسه کې نه وي، هغه به د بل په کیسه کې څنگه وي؟ خو اوس راته اجازه راکړه چې لاړ شم د ورور خواته، ترڅو د سبا لپاره تیاری وکړو. او تاسو راته ووايئ چې ستاسو څه پکار دي، زه خو ستاسو په کارونو نه پوهیږم."

نازنین وويل: "هیڅ مو پکار نه دي، بس د سبا په انتظار به زړه شم."

زرغونې بیا یو غټ لېست راته وويل: "دا به ماته راوړې، ځکه ټوله سخته په ما تېره شوه."

ما ورته پیسې ورکړې او ورته مې وويل: "خپله لاړه شه او ځانته یې واخله، دا شيان به زما له یاده وځي."

ويي ويل: "دومره ډېرې پیسې؟" ما نوري هم ورکړې او ورته مې وويل: "نازنین هم له ځانه سره یو څه چې دا هم د ځان لپاره، څه شيان واخلي."

ما نازنین له سره ښکل کړه او ترې روان شوم. لاپم د نازنین پلار خواته، ورته مې وويل: "ښه، کاکا، د ماښام او د سبا ورځې لپاره څه پکار دي چې را يي وړم؟"

ويي ويل: "بچیه، هر څه بندوبست زه کوم، صرف تاسو راشئ."

ما ترې خدای پاماني واخيسته او روان شوم د ورور خواته. غرمه مې د ورور سره تېره کړه، ښار ته لاړو څه ټک ټوک سودا مو وکړه.

يو وخت مې کتل، د نازنين زنگ راغی. "سلام، فراز جان، چيرته يې؟"

ما ويل: "د ورور سره ښار کې يم، سودا کوو."

ويې ويل: "شاه دوشمشيره خواته راشه."

ما وويل: "سمه ده. ورور ته مې وويل: 'وروره، ته دا سودا له ځانه سره يو څه، زه د نازنين خواته ځم او بيا د هغوې نه سيده ځم کورته، چې سبا د ورور او مشرانو سره يو ځای راشم. ته به سهار وختي د نازنين دي کورته لاړ شې، که کوم کار وي، هغه به هم وکړي، او هو، تازه مېوه هم واخله سهار."

ويې ويل: "سمه ده."

زه لاړم د نازنين دي خواته. زرغونې وويل: "موږ سودا خلاصه کړې، اوس ته په موږ سکریم وخوره، لاړو، سکریم مو وخوړو."

ما ورته ټکسي ونيوله چې تاسو لاړ شئ کورته.

نازنين وويل: "راځه، ته هم نن شپه موږ سره وکړه."

ما وويل: "نن نه، بيا کله. زه او ورور مې هم سودا کوو."

ما ورته ونه وويل: "چې زه زم کورته بيا يې نه پريږدم."

لنډه دا چې دوی مې رخصت کړل، او زه هم قضا مازيگر د هادي نه مخ په ننگرهار روان شوم. د شپې اته نيمې بجې کورته ورسيدم.

ورور مې وويل: "څنگه چل و؟ د نازنين پلار څه ويلې؟"

ما ورته ټوله کيسه وکړه، او بيا مې د چاکليټو پاکټ ورکړ چې دغه دې نازنين يې راته راکړ.

ټول ډير خوشاله شول. ورور مې وويل: "ډير نر او د پښتو کار دې کړي، افري!"

ما وويل: "زه ځم د فرهاد دي حجري ته، ملگري ټول راټول شوي چې د سبا لپاره د تک پلان جوړ کړو."

ورور مې وويل: "ما مشرانو ته ويلي چې د سهار لمونځ مو وکړي، زموږ دیرې ته راشي، وختي چای څښو او حرکت کوو."

ما وويل: "سمه ده."

لاړم حجري ته. د ملگرو سره مې خبره شریکه کړه. یو موټر ملگرو د خپل ځان لپاره نیولی وو. دوه موټر مې ورور نیولي وو، یو د کورنۍ لپاره او بل د مشرانو لپاره.

بس، د سهار د چای نه وروسته مو حرکت وکړ

موټرې درې واړه زموږ د کلیوالو وې. ورور مې ورته ويلي وو: "که تاسو زموږ سره تر راتګ پاتې کیږئ او کوژده راسره تیره وي نو څه دې، کنه موږ نورې موټرې نيسو."

هغوی ويلي وو: "دا خو زموږ خپله خوشالي ده، بغير د روپو، میاشت درسره هلته تیرو، دا کومه خبره ده؟"

ساحل راته ښایسته کاتن جوړه بوتونه، واسکت، خولې او دستمال اخیستي وو.

لاړو د نازنین دي کور ته ورسیدو. د نازنین پلار، ترونه، د تره زامن، ماماگان او د ماما زامن ټول راغونډ شول، سترې مشي یې وکړه، او بیا لاړو حجري ته.

مونږ حجري ته لاړو او زنانه لاړ دننه کور ته

مونږ حجره کې ناست وو دا چې د نازنین پلار زموږ د اکثره کلیوالو سره په هغه دوه ورځو کې بلد او لیدلي وو نو د ټولونه مخکي یې خپل وروڼه ورپرونه او د نازنین ماماگان او د ماما بچي مونږ سره معرفي کړل

چای سره د متایانو کلچو او کیکونو سره راغې چای مو اوڅښو خبرو خبرو کې غرمه شوه

میرویس کاکا د غرمي ډیر ښایسته ترتیبات کړي وو ډوډۍ مو وخوړه لمونځونه مو وکړل

د لمانځه نه وروسته مولوي صاحب او ملک صیب د زرمینې پلار ته وويل

میرویس خانه ته خو پوهیږي او خبر یې چې مونږ د څه لپاره رغلي یو که دا خبره ختمه کو ځکه مونږ هم بیرته واپس زو کورونو ته ځای مو لرې دې او ناوخته کیږي

مونږ راغلي یو چې ستاسره خپلوي وکړو او دا به زموږ لپاره ویاړ وي چې ستا په شان یوه کورنۍ زموږ خپله شي دا به ستا په مونږ لوی احسان خپګنه وي چې ته مونږ سره دا خپلولې وکړي

فراز خو ته هم څه پیژني ډیر یو غیرتي پښتون اخلاقي او بي بدو ځوان دې

زمونږ د ټول کلي مثال دې ټول کليوال ترينه ډير خوشاله دې د ځوانانو خو پريږده چې د مشرانو سره هم انډيوالي او ناسته پاسته لري ټول مشران ترينه ډير خوشاله دي الله دي ترينه خوشاله شي

ميرويس کاکا وويل ستاسو د ټولونه ډيره مننه کوم چې تر دې ځايه مو ځان په تکليف که ماته مو دومره عزت او وياړ په برخه که الله دې ستاسي قدمونه په تله د ميزان کې واچوي

دا ما لپاره وياړ دې چې ستاسو په شان درانه او پښتانه مشران راغلې

پاتي شو فراز دا به زما نيکبختي وي چې داسي يو ځوان سره زما د لور او کورني رسته کيږي

زه يواځې فراز نه اخلم زه به تاسو ټول اخلم د فراز نه ماته تاسو ډير محترم هستي فراز خو مې هسي هم زي دې

او بيا يې ورور ته وويل ورشه هغه گل چې دوي راوړي هغه راوړه

گل يې راوړو مولوي صاحب وويل ميرويسه وروره دا چې مهر يو شرعي شرط او د هري پيغلي حق دې تاسو مو مونږ ته خپل شرطونه او د مهر اندازه ښکاره کړي

ميرويس کاکا وويل مهر به 50 زره افغانۍ وټاکم او څلور تولي سره

که زمونږ د خلکو له رواجه خبر شي نو توبي به اوباسي خو زه دا هرڅه ستاسو لپاره او د خپل لور او فراز لپاره کوم

زمونږ مهر نه بلکي ولور اخلي چې د 5 لکونه شروع تر 15 لکو پوري روپي اخلي زه ددي هرڅه سره خلاف يم

ټولو مشرانو د ميرويس کاکا نه مننه وکړه او ډيري دعاگانې ورته وکړي

بيا دوه کسه چې ورور مې او کاکا مې لاپل د شاهيدي لپاره نکاح مو وتړله خواږه مو تقسيم کړل

ورور مې ميرويس کاکا ته وويل اجازه ده چې ډزي وکړو

ميرويس کاکا وويل وکړي زه هيڅ کوم عتزاز نه لرم

ورور مې خپلو عسکرو ته وويل بهر ووزي او ډزي وکړي

ملک صيب او مولوي صاحب ميرويس کاکا ته وويل چې اوس مونږ ته اجازه راکه لار مو اوږده ده ايله تر ماښامه ورسېږو

ميرويس کاکا ورته وويل نن خو په هيڅ رقم رانه نه شي تللي سبا سهار چې مو چای اوڅښو بيا به لاړ شي

ميرويس کاکا په شين زور پاتي کړو

کشر ورور مې مشر ورور ته وويل لالا شپې ته يو بنډار نه جوړو يو هنرمند راوړ او سيل وکړو

ورور مې ورپسې غوصه شو وي ويل دا څه د خرو سره مې سر دې

دا د جني کور دې دلته څوک دا کارونه نه کوي چې کلي ته لاړي هرڅه چې کوي وي کړي

ميرويس کاکا د ورور خبري مې واوريدي ورته يې وويل چې زړه يې غواړي ودي کړي ځوانان دي اوس دا هم ستاسو کور شو

دي وخت کې ماشوم راغې ماته يې اشاره وکړه چې راشه کور کې دې غواړي

د نازنين ورور راسره شو لاړو دننه شو نازنين يې جوړه کړې وه ناسته وه په چوکي کې مور مې ويل راشه دا گوته ورته په لاس که

لاړم د نازنين سره خواکي په چوکي کيناستم ورته مې غلي شان وويل لک د خفگاناو د ژړا تمثیل وکړه شرم دي خلک به وايي چې دا خوشاله ده ورته مېره نه پيدا کيدو

نازنين مې مور ته اواز وکړو مور جاني دي فراز ته وگوره کنه ماته وايي چې وژاړه

مور مې راته سټ کې په قلاړه گوزار راکړو ولي يې ژړوي ته خوشاله نه يې چې دا خوشاله ده بيا ورته څه ونه وايي

ما غږ کړو سمه ده موري که په ژړا ددي ارايش خرابيري زه به ددې په ځای وژاړم دا خو نه ژاړي

ټولو ښځو وځانډل

ما نازنين ته وويل ديخوا شه چې دا چيلي درته په گوته کم

نازنين وځانډل او پټ يې راته وويل د غم زو نور سم شه ټول خپلوان مې ولاړ دي شرم دې.

ما وويل سمه ده چيله مې ورته په گوته کړه چک چکي شوي ټولو چغې کړي مبارک مو شه الله مو پخیر سره زاړه که

شربت مويو بل ته ورکو زه ترينه پاسيدم نازنين وويل موبايل ته دې فکر کوه چې بيا درته زنگ وهم ما ويل
سمه ده

لاړم حجري ته کليوالو سره کيناستم.

ملگرو وويل زه چې لاړ شو چکر ته

ما وويل ملگرو دلته که د شپې لپاره د څه ضرورته شي او مونږ نه يو بده به وي

زي تاسو داسي وکړي د ورور سره مې لاړ شي چکر به هم وهي او هم به موسقي والا د ځان سره راوړي زه به
همدلته يم ملگرو وويل ډير به څه شي مامي کشر ورور ته وويل دا هلکان يو څه چې چکر هم وهي او تاسره به
هم کومک شي

ورور مې او کليوال ملگري لاړل ماته زرغونې ميسج وکړو فراهه ډير ډير دي مبارک وي تا خو بلکل صبر ونکړو
چې مبارکي مې درکړې وې

ما ورته جواب ورکړو مننه کوم زرغونې جاني ستا احسانونه به هير نکړم تا مونږ سره زمونږ په رسيدو کې ډيره
منډه او کومک وکړو

نازنین څنگه ده

ويل يې ورکوه يې دا څه ده چې خپل مرام ته ورسیده اوس ماته بيخي گوري هم نه د مور سره دې ناسته ده
کلکه هيڅ نه وايې چې دي کور کې زرغونه هم شته کنه

ما وځاندل ورته مې وويل ليوني لکه چې زور يې درکړو يوه خبره درته وکړم غوصه کيږي خو نه

ويل يې ووايه نه غوصه کيږم

ما ويل زه ستا او د نازنين جدايي نه شم ليدلي که دې خوښه ويې تا به خپل وړوکي ورورته وغواړم دواړه به په يو
کور کې هستي

زرغونې وځاندل ولي لکه زمونږ بچه ستاسو په کور کې ختلي همدا بس دې چې نازنين مو درکړه

فراهه ټوکه مې وکړه زما هم ستاسو کورنې ډيره خوښه ده ټول د يو بل نه ډير مينه ناک او څه هستي خو د نصيب
خبره ده او بل زه غواړم خپلو زده کړو ته نور هم ادامه ورکړم

ما وويل زه نه غواړم چې تاسو جدا شي زه خپل کوشش کوم

پاتي برخه بيا

ملگرو ډيره بښنه کوي کارونه ډير دي سم نه شم کولې چې کيسه په وخت له تاسو سره شريکه کم يو سر او سل سوداوي دي بښنه راته کوي

يادونه وکم چې دا يوه ناکامه مينه ده چې خپل مرام ته نه رسيري هغه خوبونه چې دوي د راتلونکي ژوند لپاره کتل هغه نيمگري پاتي کيږي

زرغوني وويل: "فرازه، الله دې ژوندۍ او خوشحاله لره. مننه کوم، زه لاره شم، نازنين غږ کوي چې څه وايي." نور مو پيغامونه بند کړل.

لنډه دا چې ماښام شو، ډوډۍ مو وخوړه. هنرمندانو خپل وسايل ميدان ته راوړل. د نازنين دي کور داسې و چې مخې ته يې لويه حجره او انگړ و، او د کور لپاره يې بيله د موټر لاره هم وه، او شاته يې کور و. موږ په انگړ کې سيل شروع کړ، ځکه حجره کې مشران او مولوي صاحب ناست وو. موسيقي شروع شوه، فارسي سندرې يې وې، پښتو به يې سمه نه شوه ويلی.

کليوالو ملگرو کور ودان، پروگرام يې ښه گرم کړی و. گډاگانې، مستيانې، خنداوې، او سيل په درز کې روان و چې کتل مې زرغوني پيغام رالېږلی و: "فرازه، دروازي پوري ته راشه."

زه هم ورو ورو پاڅېدم، روان شوم. ورغلم، کتل مې نازنين ولاړه ده. د لاس نه يې ونيولم د رڼا نه يې تورتم ته راکش کړم. ويې ويل: "د غم زويه! نه دې زنگ وهلو او نه دې پيغام وليږو. مطلب دې پوره شو، نوره دې هيره کړم."

ما ورته وويل: "ستا په ځای د زرغوني نه پوښتنه کوم کنه؟"

هغې په خندا وويل: "زه زرغونه څه کوم؟ ولې ما ته يې نه وايې، هغې ته وايې! او هو، تا خو مبارکي رانکړه! خوله دې خلاصه کړه."

ما ورته وخنډل کتل مې چې لاس کې يې متايي نيولی و. او په خوله يې که راته په خندا يې وويل: "فراز جانه، مبارک مو شه، زما او ستا!"

ما ورته وويل: "خوله دې نږدې کړه." کله چې نږدې يې کړه، نيم متايې ورته ورکړو او کلکه مې په غيږه کې ونيوله. د ځمکې نه مې په غيږه کې پورته کړه او گرده مې تاوه کړه. "نازنين، زموږ دی مبارک وي

خوشې مې کړه، سا يې بنده بنده وه او په خندا کې يې وويل: "د غم زويه! اوس به مې مړه کړې وای!"

ما وويل: "دومره خوشحاله يم چې هيڅ ويلی نه شم." نازنين نږدې شوه او ښکل يې کړم. ويې ويل: "فرازه، ډېره زياته مننه. د الله تعالى نه ډېره خوشحاله يم چې ته يې زما په نصيب کړې. ته پوهېږې، فرازه، کله به چې ما ملگرو ته د خپلې مينې کيسه کوله، نو ټولو به ويل: 'په هلکانو اعتبار مه کوه، دا د ټيليفون خبرې دي. يوه ورځ به دې په ميدان پرېږدي، خپل مطلب به درنه پوره کړي.' هغوی به ويل دا ټول دوکه بازان دي. کله کله به زه هم له دې وېرې سره مخ شوم چې هسې نه تا له لاسه ورکړم."

ما ورته وويل: "نازنين، ستا ملگرو رشتيا درته ويلې دي. ډېر داسې بې وجدانه ځوانان شته چې يوه نجلی د مينې په دام کې گيره کړي، خپل مطلب ترې واخلي او بيا يې په نيمه لاره کې پرېږدي. زه به په دې اړه يوه نه، دوه حقيقي کيسې درته وکړم، خو د واده نه وروسته. خو دا يقين وکړه چې تا غلط انتخاب نه و کړی او زه هغه هلکان يا ځوانانو نه يم. زموږ په کورنۍ کې يو رگ د پشيانو دی؛ خلک موږ ته وايي، 'تاسو پشيان چې يو ځل اوږه ووهئ، بيا نه هېسارېږئ.' نو ما هم په تا پسي قوي اوږه هلي وه. خو پوهېږې چې زما زړه کله مات شو؟"

نازنين په خندا وويل: "هو، پوهېږم. د غم زويه! دومره وړې خبرې نه دې، څومره غټه ډرامه جوړه کړې وه!"

ما وويل: "نازنين، دا سمه ده چې مينه ږنده وي، خو دومره هم نه د بل د عزت خيال به پکې هم ساتي. يواځې به خپلو خوايشاتو پسې منډې نه وهي. هغه ورځ چې ستا پلار زما پر وړاندې وژپل او د خپل عزت خير يې رانه وغوښت، ما ويل کاش چې دا اسمان زما په سر ولېږي، نه دا چې د دې بې وسه پلار اوبښکې وگورم. کاش چې د دې کار نه مخکې مړ وای. خو دا چې زموږ مينه پاکه وه، الله موږ يو بل ته ورسولو."

نازنين زما په خبرو وخنډل او ويې ويل: "ها، زما پشی خاونده! اوس په پشايي کې راته ووايه: 'ته ډېره ښايسته يې!'"

ما ورته وويل: "نازنين، تو بو سدوري های."

نازنين وخنډل او ويې ويل: "زه ځم دا خبره مورجانې ته کوم!"

ما ورته وويل: "د غم لورې، تا په خبرو کې ايساره کړې. هلته به مې ملگري وايي: 'دا څه وشو.'

ما ورته وويل: "ماته نوره اجازه راکړه چې لاړ شم."

نازنين وويل: "په يوه شرط چې لاړې، هغه سندرې چې دې په کلي کې ويلې وه، 'ستا د دوو سترگو لپاره، دا به ووايې! زمه ټولې خپلوانې بام ته خېژوم چې دا سندرې ستا له خولې واورې."

ما وويل: "د شرمېدلي لورې، څوک په خپل کوژده کې سندرې وايي؟ شرموي مې."

په خندا يې وويل: "که يې ونه وايې، اوس چغه وهم او سم دې شرموم."

ما وويل: "سمه ده، چې داسې کار ونکړې." او ترې روان شوم.

په روانېدو کې يې غاړه راکړه، مخه ښه يې راسره وکړه، او زه د ملگرو خواته لاړم او کيناستم. سيل روان و. لږ ساعت وروسته نازنين ماته پيغام وکړ: "فرازه، موږ ټول ستا په انتظار يو. پاسه کنه!"

ما خپل ملگري فرهاد ته ورو وويل: "ټول ملگري پټ پوه کړه چې ما په زوره پاسوي چې سندره ووايم." فرهاد هم ټول ملگري راټول کړل، او په زوره يې روان کړم.

زه هم لاړم، ميکروفون يې راته راکړ، او سندره مې شروع کړه:

ستا د دوو سترگو لپاره د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وږمه

ستا ماشومي اداگانې، ستا وږې وږې خبرې

رب دې لوی کړه زما لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ته په مينه نه پوهېږې، که دې ځان نانجاره کړې

خدای دې پوه مکړه، دلداره، د هرچا خبرې وږمه

ته زما د چمن گل يې، ته زما د زړگي سر يې

رسول خان دا ستا لپاره، د هرچا خبرې وږمه

ای زما ماشومه ياره، د هرچا خبرې وږمه

سندره مې ختمه کړه، فرهاد راغی، راته ويې ويل: "میک ماته راکړه." میک يې واخيست او ښه شيبه ټپي يې وکړ. ډېر خوند يې وکړ. پروگرام ختم شو، د خوب بستري مو تيارې کړې، او ویده شو. د سهار د چايو وروسته يې زه کور ته لاړم، زرغونې راته وويل: "فرازه، ته خپل مشر ورور ته ووايه چې څانگه پرېږدي، يو څو شپې مونږ سره وکړي. نازنين خفه ده، وايي څانگه دې پاتې شي."

ما ورته وويل: "زرغونې، ته ښه پوهېږې، کوژده وشوه، کليوال به د مبارکۍ لپاره راځي، هلته به کليوالو ته پروگرام جوړوم. په دې وخت کې که څانگه پاتې شي، زموږ کارونه به سخت کړي. خير، مراسم چې تېر شي، زه به يې خپله راوړم. څانگه زموږ لاس او پښې دي، او بل که څانگه په کور کې نه وي، زه هم خفه کېرم."

ما زياته کړه: "زه خو وایم، راځه ته هم زموږ سره لاړه شه، هم به مرسته وکړې او هم به چکر ووهو."

زرغونې وخندل او ويې ويل: "که زه لاړه شم، د نازنين به څه کېږي؟ زه خو د هغې امسايم!"

په دې وخت کې د نازنين پلار ماته او زما ورور ته اواز وکړ. لاړو کوټې ته دننه شوو. مور مې، د نازنين مور، د تره ښځې، او د ماما ښځې هم ناستې وې. ما سلام وکړ، او کيناستو. د نازنين پلار زما ورور ته وويل: "تاسو خو خبر یاست، نازنين پوهنتون وايي، او دا يې وروستی کال او سمستر دی. تر هغې به صبر کوي چې دا فارغه شي. دا زموږ ارمان دی چې لور مې د پوهنتون نه فارغه شي. پس له هغې، ستاسو امانت دی، چې هر وخت وغواړئ واده کولی شئ."

ورور مې ورته وويل: "مېرويس کاکا، ستا دغه احسان به موږ په ټول ژوند کې هېر نکړو چې موږ دې ډک لاس رخصت کړو. او پاتې شوه د نازنين د پوهنتون خبره، کله چې تا موږ ته وويل چې راشي واده وکړي مونږ به راشو، موږ به په دې اړه هيڅ تر هغې خبره ونه کړو. دا زموږ لپاره د وياړ خبره ده. ته خو يو کال يا شپږ مياشتې يادوې، که لس کاله هم وي، موږ صبر کوو."

مېرويس کاکا خوشاله شو او دعاگانې يې وکړې.

ما په ټوکه ورور ته وويل: "وروره، لس کاله يې غوږ کې مه ږده، ولې مې زوروي!"

مور مې راته غاښونه وچيچل، ټولو وخندل. زرغونې وويل: "ته لا صبر! د زورېدو ورځې دې خو اوس راغلې."

ما وويل: "سمه ده، زما هغه اسناد راکړه، زه به هم دا لس کاله چېرته ځان ورک کړم!"

زرغونې وخندل او ويې ويل: "ورشه، نازنين سره دي که ترې اخيستي شي، ورنه يې واخله."

په همدې سره مو خدای پاماني وکړه، زه مخکې ووتم. زرغونې ته مې وويل: "نازنين چېرته ده؟ چې لږه يې وگورم."

ويې ويل: "هغه د نجونو سره په خپله کوټه کې ده."

ورسره مې ونه ليدل. راغلم حجرې ته او کليوالو ته مې وويل: "راځئ چې په خير سره لاړ شو."

لنډه دا چې خدای پاماني مو وکړه، حرکت مو وکړ. په ښار کې مو کیکونه، مېوه او کلچې واخیستې او کلي ته لاړو.

دوه ورځې وروسته مو په کلي کې پروگرام جوړ کړ.

ټول مراسم ختم شول، شاوخوا پنځلس ورځې به تېرې وې چې د نازنین مور زما مشر ورور ته زنگ ووهه، ویل یې: "زویه، نازنین څانګه ډېره یادوي. که یې ولېږئ، خوشحاله به شي."

ورور مې ورته وویل: "سمه ده، فراز ته به ووايم چې در یې وړي."

مانښام ورور مې راته وویل: "فرازه، سبا ته او څانګه لاړ شئ میرویس کاکا کره، نازنین وايي څانګه مې یادیري."

ما ورته وویل وروره د خولي نه دې قربان شم زما هم نازنین یادیري وبه یې گورم

د نازنین اصل کې زه یادیرم بهانه څانګه کوي

ورور مې وخندل او راته یې وویل: "نور نه پوهیرم چې ته یې یادیرې که څانګه، خو که ستا خبره وي، قدم به هم رانه کینږدي، ځکه چې د شرم په نوم هم څه شته."

ما وویل: "وروره، دا کارونه ستاسو د زمانې وو، هسې زمونږ ازار مه اخله."

ورور مې وویل: "بچي، لکه ډېولو ته دې زړه شوی."

ما وویل: "ته وروره، چې هر څه ته وايي، هماغسې کوم. ته به سهار ویده یې، مونږ به د میرویس کاکا سر ته ناست یو. غم مه کوه."

بیا له وروره مې خپلې کوتې ته روان شوم.

څانګه راپسې راغله، راته یې وویل: "فرازه وروره، مونږ خو څه اخستي هم نه دي. نازنین ته تش لاس به ځو."

ما ورته وویل: "خورجاني، هر څه چې دي اخستل، ښار کې به یې واخلو. بیا به د نازنین کره لاړ شو. ته د دې شیانو فکر مه کوه."

څانګې وویل: "وروره، ته نازنین وریندار ته زنگ ووهه، خبرې ورسره وکړم. زما هم یادیري."

ما وویل: "سمه ده، خو ډېرې خبرې به نه کوي. او سبا ته خو هسې هم له خیر سره ځو."

ما زرغونې ته زنگ ووهه: "سلام زرغونې، څنګه یې؟ کور کې ټول ښه دي؟"

زرغوني وويل: "شکر دی، ټول ښه دي. تاسو څنگه یاست؟"

نازنین چغه کړه: "زه هم ښه یم! څانگه څنگه ده؟ او زه به ستا خوښه شم؟ ولې ماته زنگ نه وهې چې زرغونې ته زنگ وهې!"

"فرازه، گوره دا زرغونه به راباندې مړه کړي. ماته زور راکوي چې ته دې سره خبرې کوي."

ما وويل: "نازنین، اول خو مې سلام قبول کړه."

غږ يې وکړ: "نه يې منم، اول دې زما پوښتنه ونکړه، اوس يې وايې!"

ما وويل: "د غم لورې، زما خبره خو واوره، بيا ځواب راکه."

"ښه، وايه، غور یم."

ما وويل: "نازنین، ترڅو چې ستا پوهنتون نه وي خلاص شوی، نور تاسره خبرې نه کوم. نه غواړم چې ستا فکر د درسونو نه بل خواته واوړي. زه غواړم چې په ښه درجه له پوهنتون نه فارغه شې، دا به زما لپاره وياړ وي."

"اوڅ اوڅ، د غم زويه، داسې اسانه دې! زه چې ستا غږ وانه ورم، په ما ورځ او شپه نه تېرېږي، او ته وايې نوري خبرې نه کوم؟"

ما وويل: "نه نازنین، ته بايد خپلو درسونو ته فکر وکړې، خپل پوهنتون ته فکر وکړې، نه زما بې کاره خبرو ته."

نازنین وځنډل او ويې ويل: "فرازه، کومه زده کړه چې ستا له خبرو کوم، هغه له پوهنتونه نه شم کولي!"

ما وويل: "نورې زده کړې د پوهنتون نه وکړه. اوس دې وروستی سمسټر دی، منوگراف به هم ليکې، ډېر کارونه دې مخکې دي. هغې ته فکر وکړه او نورې خبرې پرېږده. ها، له څانگې سره خبرې وکړه."

ما موبایل څانگې ته ورکړ، هغوی خبرې وکړې. څانگې نازنین او زرغونې ته وويل: "سبا درځم، څه راوړم؟" دواړو مننه وکړه، خو نازنین بيا وويل: "ماته لږ کوچ او پنیر راوړه."

ما پرې غږ وکړ: "د کوچو په ځای زه یم کنه!"

زرغونې په خندا شوه. نازنین وويل: "فرازه، که ته د خوړلو وای، نو اوس به مې وختې خوړلې وای، خو زه خیر، خوښه به دې شم."

څانگې خبرې ورسره ختمې کړې او موبایل يې ماته راکړ.

نازنین وویل: "فرازه، د منوگراف په لیکلو کې ستا مرستې ته اړتیا لرم. ماسره په موضوعاتو پیدا کولو کې مرسته کوې؟"

ما وویل: "ته موضوع واخله، زه به درسره پوره مرسته کوم."

زرغونې وویل: "فرازه، زه خو داسې نه منم، ماسره به هم مرسته کوې!"

ما وویل: "سمه ده، کله چې مو موضوعات واخیستل، بیا به گورو. زه مو خدمت کې یم."

نازنین وویل: "فرازه، د خومره وخت لپاره راځې؟"

ما وویل: "صرف د یوې ورځې لپاره. ورور مې وایي چې خسر کره به نه ډېر ځې او نه به شپې کوې."

"اوڅ، د یوې ورځې لپاره بیا هیڅ مه راځه. که راځې، پوره شل ورځې یا میاشت لپاره راشه، ترڅو چې څانگه دلته وي، ته به هم یې."

ما وخنډل: "سمه ده، زه به مې مور او ورور سره خبره شریکه کړم. ورته به ووايم چې نازنین وایي جامې او بستري دي راوړه، نور ماسره اوسه."

نازنین وویل: "پام کوه، د غم زو، اوس مې لکه شرموي. هغوي ته مه وایه!"

ما وویل: "سمه ده، صرف د یوې ورځې په خاطر درځم."

ویل یې: "نه، دوه ورځې! زه دې خپلو همصنفیانو ته معرفي کوم. هغوی هره ورځ راته وایي چې نامزاد دې موږ ته وښايه، چې وي، گورو."

ما وویل: "سمه ده، عکسونه مې ورته وښايه."

ویل یې: "عکسونه نه مني، وایي چې دلته به یې راوړي، چې مخامخ یې وگورو."

ما وویل: "سمه ده، شپه ناوخته ده، نور به ویده شو. سبا به هلته خبرې وکړو."

په همدې مو خدای پاماني وکړه

سهار شو، چای مو وڅښل، ټول ناست وو. ما ورور ته وویل: "وروره، څو شپې وکم؟"

ورور مې وویل: "شپې د څه لپاره؟ لاړ شه، څانگه ورسوه او بیرته راشه."

ما وویل: "وروره، نو څانگه به چا سره راځي؟ زه به هلته یم، دا به بیرته راوړم."

ورور مې مور ته وويل: "دې دله ته بستر وټه، چې همالته پرېوزي، دا خو په شرم نه دی."

ما وويل: "موري، يو څلور جوړه جامې او هغه چمپر مې هم کېږده، هلته يخ ډېر وي."

ورور مې لاس وکړ، د سټ نه يې ونيولم: "ته په سپړتوب نه پوهېږې، ته واخل غواړې!"

ما وخنډل: "وروره، هسې تا تنگوم. زه چېرته پاتې کېږم؟ که ته راته ووايې چې لاړ شه، مياشت تېره کړه، نو والله که د دوه ورځو نه زيات تېر کم. زه هم پوهېږم چې شرم دی."

ورور مې په سټ زور وکړ: "خا، ستانیت دې چې دوه ورځې تېري کړي!"

ما وويل: "نه، هسې مثال مې درکړ. که اجازه راکوي، تېری به يې کم."

ورور مې وويل: "نه، مازديگر بيرته راشه."

ما وويل: "سمه ده، اوس مې پرېږده، چې سټ دې راته خور کړ."

بس حرکت مو وکړ. ځانگې له کور نه هم يو څه واخيستل، ښار کې يې هم د زرغونې، نازنين او د نازنين دواړو خورگانو ته سوغاتونه واخيستل، او روان شوو.

نازنين زنگ ووهه: "فرازه، حرکت مو کړی؟"

ما وويل: "هو، اوس مو حرکت وکړ. تر غرمي در رسېږو."

نازنين وويل: "سمه ده، تر هغې زه او زرغونه هم له پوهنتونه راځو."

ما وويل: "سمه ده." موبایل مې بند کړ.

لنډه دا چې د نازنين کره ورسېدو. د نازنين وړو خورگانو دروازه خلاصه کړه، يوه په منډه شوه او چغې يې کړې: "لالا راغی!"

ټول مو مخې ته ووتل، ټولو سترې مه شي وکړه، نازنين پټه شوه.

ما د نازنين مور ته وويل: "مورجاني، زه ځم حجرې ته. سترې شوی يم، يوه شېبه ارام کوم."

د نازنين مور وويل: "زويه، غرمه ده، اول ډوډۍ وخوره، بيا ارام وکړه."

دنده د راتلو يې وويل، ننوتم، شا او خوا مې کتل چې چيرته به نازنين ووينم. لارم کوټې ته، زرغونه راغله، خوا کې مې کيناسته. ځانگه لاړه د نازنين خواته. د نازنين مور بهر ووتله.

ما زرغونې ته وويل: "هغه بل مصيبت مې ونه کتل، چيرته ده؟"

زرغونې وخنډل: "هغه شرمېدله، د کورنۍ نه، ځکه درنه پټه شوه."

ما وخنډل: "توبه! هغې کې هم شرم شته!"

زرغونې وويل: "دا راته ووايه، چې ماته دې څه راوړې دي؟"

ما وويل: "هيڅ! تاسو ځانگه غوښتي وه، هغې هر څه راوړي درته. هغې نه پوښتنه وکړه، هر څه هغې اخستي. زه په دې شيانو څه پوهېږم؟ وړوکی ماشوم يم."

زرغونې وخنډل: "دا ماشوم به ستا په شان وي! کال ته به دې اولادونه گرځي، او وايې ماشوم يم."

ما وويل: "نو تاته ولې زور درکوي؟ که غواړي چې ستا ماشومان هم وگرځي، غم دې وکړم؟"

زرغونې وويل: "زما دې توبه وي! همدا ماته ډېره ده چې ستاسو ماشومان قرار کم."

په همدې وخت کې د نازنين مور راغله او زرغونې ته يې وويل: "لوري، ته لاره شه، نازنين سره کومک شه، چې ډوډۍ تياره کړي. فراز جان به وړی شوی وي."

زرغونه پاڅېده، ما ورته وويل: "چېرته ځي؟ ماشومان به څوک قراروي؟"

زرغونه په خندا شوه: "رازم!"

ډوډۍ يې راوړه، ومو خوږه، زه لارم حجرې ته، پرېوتم. نازنين ته مې ميسج وکړ:

"زه د دنيا د هغه سر نه ستا لپاره راغلم، ته پټه شوې. زه هم مازديگر بيرته ځم."

نازنين وويل: "داسې بد مه کوه! درځم خواته دې، مور نه اجازه اخلم. ورته وایم چې ستړي مه شي ورکوم."

ما وويل: "ضرورت نشته، مه راځه. زه خو درته معلوم يم."

ويل يې: "ته او خدای، که داسې کوې! خير دی، مه زه! زه به ټوله شپه درسره کينم. اوس راته بښنه وکړه، شرم دې خو ستړي مه شي اوس خامخا درکوم."

ما وويل: "سمه ده، زه به په طمعه يم."

کتل مې، نازنين، زرغونه، او ځانگه راغلل. د نازنين په لاس کې د شربت گلاس و، زرغونه او ځانگه پرې خنډل، نازنين د شرمېدو تمثيل کاوه. راغله او په غلي آواز کې يې وويل: "فرازه، ستړی مه شي."

هغوي پرې وخنډل. ما وويل: "نازنین، خوله دې خوځېږي، خو اواز دې نه راځي."

کلاس يې راکړ او ويې ويل: "ستړی مه شې."

ما وويل: "خواره مه شې، ته ستړی مه شې. مور دې څنگه وه؟ کور کې ټول خیر و؟"

نازنین وويل: "بس که نور، د غم زويه، دوی را پورې خندوي."

ما وويل: "سمه ده، دا شربت پخپلو لاسونو راکه!" مخ يې واپراوه او منډه يې کړه.

زرغونه يوه شېبه ولاړه وه. په دې وخت کې مېرويس کاکا چې چيرته تللی و، هم راغی. ستړی مه شي مو وکړه، ويې ويل: "دلته ولې ناست يې؟ راځه کور ته."

ما وويل: "ته نه وي، او زرغونه دې په خپلو کارونو کې مصروفه وه، ځکه زه دلته کښېنستم."

لنډه دا چې شپه شوه، ډوډۍ مو وخوړه. د نازنین دواړه وړې خویندې، حسنا او صدف، مې خوا کې ناستې وې. خبرې مو کولې. راته يې ويل: "لالا، موږ ته به سبا چکر راکوې؟" ما وويل: "سمه ده، موږ درېواړه به چکر ته لاړ شو، نور به هيڅوک نه وړو." انجونې خوشاله شوې، خپلې مور ته يې وويل: "مورجانې، موږ سبا د لالا سره چکر ته ځو."

هغې ورته وويل: "سمه ده، لاړ شئ. سبا به ښه وي."

ناست وو، شپه ناوخته شوه. د نازنین پلار وويل: "تاسو خبرې کوئ، زه ویده کېږم."

ما وويل: "زه به هم لاړ شم حجرې ته او ویده شم."

هغه وويل: "نه، هغه کوټه تشه ده د خوب لپاره، هلته ویده شه. حجرې ته مه ځه."

زه هم پاتې شوم. زرغونې راته ځای جوړ کړ. صدف او حسنا هم راسره شول. لاړم کوټې ته، ما دې دواړو ته وويل: "تاسو هم لاړ شئ ویده شئ، چې سبا چکر ته ځو."

هغوي وويل: "سبا د غرمي نه وروسته ځو، چې له مکتب نه راشو."

ما وويل: "سمه ده."

هغه دواړه لاړلې، زه پرېوتم. نازنین ته مې میسج وکړ: "زه دې په طمعه یم."

ويې ويل: "سمه ده، ناوخته درځم."

ما وځاندل او ورته مې وويل گراني ميرمني زه ويده کيرم او ته هم څه ارامه خوب وکړه ما ته تنگولي ټوکي مې کولي رانه شي

ميسج يې وکړ ولې فرازه درنه شم؟

ما وويل نازنين اوس په دې خبرو ته نه پوهيري خو يو وخت بيا داسي رازي چې دا کارونه درته پيغور جوړيري همدا خوږه څانگه چې اوس درباندي گرانه ده سبا درته ددې خبرې خو پريږده چې ددې موبایل د خبرو هم پيغور درکوي

همدا خوږه زرغونه يوه ورځ ددې کارونو پيغور درکوي

زه نه غواړم چې له واده نه وروسته تا راته څوک خفه يا ددې خبرو پيغور درکړي زمونږ ټولنه کې ددې خبرو ډير پيغورونه دي

زه چې څانگي ته زنگ وهم او د هغې نه ستا معلومات کوم په دې خاطر چې زما فاميل په دې پوه نه شي چې زه تاسره خبرې کوم سبا پيغور درنکړي

نازنين وويل رادې کړي زه به هم ورته ووايم چې څه پردې خو نه وو خپل خاوند مې وو چې خبرې مې کول

ما وويل نه نازنين زه نه غواړم چې تاته داسي خبرې وشي

نوره پوه شه هرڅه چې وې د څانگي په موبایل به يې وايو

سمه ده خو يوځل غواړم چې دې وگورم درځم

ما ورته وويل نه مه رازه خداى مکړه د کورنې کوم کس دې ونه گوري

که داسي وشول نو دا کور زمانه پاتي کيږي لک پام کوه

څه سمه ده زه څانگه او زرغونه درزو يوه شيبه به کينو

ما وويل زه دروازه بندوم رانه شي سبا پوهنتون کې سره گورو دلته به ډير اخطياط کوي

هو زه له تانه نه خفه کيرم چې ته کور کې مانه پتيري دا څه کار کوي زه تاسره هسي ټوکي کوم چې دا دې او هغه دې

نازنين ډيره خوشاله شوه او په پيغام کې يې ډيري دعاگانې وليکل

ویل یې اوبه دې کوټه کې شته چې د شپې تېرې نه شي
ما وویل هو شته اوس ارام وکړه چې سبا به پوهنتون ته ځو
خدای پاماني مو وکړه او ویده شوم
سهار وختي راپسي صدف راغله لالا پاسي چای تیار دې چا وڅښه
پاسیدم کوټه کې تشاب وو مخ مې پرمینځه لارم چای مو وڅښو زرغونې وویل فرازه مونږ ځو پوهنتون ته چې
ته چیرته لاړ نه شې
ما وویل ما دې دواړو وړو گوډیانو سره وعده کړې چې دوې چکر ته بیا یم تر مازیگره خو همدلته یم بیا به
وروسته گورم
زرغونې وویل سمه ده که زړه دې تنگ شو ښار پله چکر ووهه
ما ویل سمه ده زرغونه لاړه زه ناست وم یو ساعت وروسته زه هم ووتم ما ویل زم ورور مې هم وگورم بیا زمه
کورته نه یې شم بیا کتلې
خانگي وویل ورور ته ووايه چې کله کله چکر ووه زه به یې گورم
ما ویل سمه ده ورته به ووايم
ووتم پیاده روان وم شور د خلکو گڼه گڼو وه ډیر ښایسته ماحول وو یو ساعت وروسته راته نازنین میسج وکړو
سلام گرانه چیرته یې
ما ویل بس ستا د پوهنتون شا او خوا کې یم
ویل یې سمه ده همداسې راشه زه دې په طمعه یم
ما ویل سمه ده درزم
ورو ورو روان وم لارم ورسیدم میسج مې وکړ
ددوي تفریح ساعت وو نازنین ووتله لاس یې په لاس کې راکړو او پوهنتون ته دننه شولو
زرغونې دې او ماگري یې یو سیټ ته چمن کې ولاړې وي نازنین د هغوي په طرف روان کړم

ما د نازنين نه لاس خوشي کړ او بيرته مخ په شا روان شولم

نازنین مې مخې ته شوه

څه کوي اوس مې شرموي هغه دې ټول درته گوري رازه

ما ويل نازنين دا څه کار نه دې بس د لرې نه يې وليدم دا بس دې نور ځم

نازنین وويل خير دې فرازه زما په خاطر

زړه مې غټ کړو او روان شوم

لاړو سلام مې وکړو ټولو سترې مه شي وکړه ما د ټولو نه مننه وکړه او نازنين ته مې وويل

ماشاءالله نازنين څومره بښايسته ملگري لري څومره مينه ناکي دې خوشاله شوم چې زه دې ورسره معرفي کړم او ددوي په ليدلو ډير زياد خوښ شوم د هغوې نه مې هم مننه وکړه او ورته مې وويل تاسي صبر چې زه تاسوته د کانتين نه څه راوړم

يوه پکي ډيره شوخه وه ويل يې لالا جاننه په کانتين ځان مه خلاصوه مونږ ته به سم دعوت راکوي

ما ورته وويل په سر سترگو اوس راسره ځې دلته دعوت قبلوي که راسره زي ننگرهار ته هلته درته مهماني برابره کړم

ويل يې نه اوس خو نه کيږي خو مونږ بيا نازنين ته وايو

ما وويل يوه خبره وکم دغه څو مياشتي وروسته د نازنين واده دې په هغې کې به مو دعوت کم ټول پوهنتون

ټولو وځانډل څا دا چلونه دې چيرته زده کړي خلاصيدي نه شي يو تاوان خو درکو

ما ويل ماته تاوان نه راکوي نازنين ته يې ورکوي ځکه دا زمونږ شريکه تاوان دې زما هرڅه د نازنين دې

نازنین وويل نو بيا رازي چې دا تاوان همدا نن وکړو

ما وويل د غم لوري ته بايد زما په تاوان خفه شي ته ما نور هم تاواني کوي

دې وخت کې تفريح خلاصه شوه دوي تلل صنف ته خدای پاماني يې کوله ما نازنين ته زر افغانۍ ورکړل چې په دې ملگرو دې څه مشروبات وڅښه نور ترينه روان شوم د ورور خواته مې

ورور خواته مې لارم هغه مې وليدو ورته مې وويل څانگه هم راغلې نازنين دې کره ده وخت ناوخت يې خواته زه

د ورور نه مې روان شوم بيرته نازنين دې کره لارم غرمه وه ډوډۍ مو وخوړه صدف او حسنا وويل لالا مونږ چکر ته اوس يوسه

ما وويل اوس خو غرمه ده لک ناوخته به لار شو چې چکر خوند وکړي

ويل يې سمه ده لالا

لاړل نازنين ته يې وويل مونږ د لالا سره څو چکر ته نازنين زرغونې ته وويل ته لاره شه فراز ته ووايه چې مونږ هم يوڅه څانگه به هم چکر ووهي

کتل مې زرغونه راغله د نازنين مور هم ناسته وه ويل يې فرازه مونږ هم يوڅه نازنين به د ښار سيل هم وکړي او ساعت به يې هم تير شي

ما ويل زرغونې تاسو بيا خپله لاري شي اوس ما حسنا او صدف سره وعده کړي چې صرف مونږ دريواره زو چکر ته زه نور څوک دې چکر کې نه شم ځايولي زرغونې وويل اوس خو به مونږ خامخا زو که ستا زړه وي کنه

ما ويل لاري شي خامخا لاري شي اوس ځې سبا ځې که بله ورځ خو زه مو له ځانه سره نه وړم

د نازنين مورته يې وويل امه ته وگوره دې فراز ته مونږ نه وړي

هغې ورته وويل تاسو خير دې بله ورځ لاري شي

ما ورته وويل الله څنگه شوي مورجاني هم پکه کړي

زرغونه د غوصي نه روانه شوه لاره

کتل مې څانگه راغله ويل يې وروره مونږ هم چکر ته يوڅه ما کابل کتلې نه دې ساعت به مې تير شي

ما ورته وويل شيطاني اوس تا شروع وکړه

سمه ده ورور ته به دې ووايم چې سبا راشي او تاسو چکر ته يوسي

څانگه هم لاره نازنين ميسج وکړو د غم زويه دا څه ضد دې نيولي پريږده چې مونږ هم درسره لاړو شو چکر ووهو

ما وويل نه يې منم نور تر واده پوري زما او ستا د نړديوالي اړيکه ختمه نه به مې گوري نه دې گورم

زه د غم بچيه دا اوس کومه خبره ده زه به دې خوښه شم

ما ويل سمه ده خوښه مې شه خو له واده نه وروسته

لنډه دا چې مازيگر شو صدف او حسنا مې مخکي کړل زرغونې وويل چکر ته ونه رسيږي بيرته تور مخونه کور ته راشي

ما ويل ستاسو ښيرا کار نه کوي نور ترينه لاړو

قرغه کې مو څه چکري ووهل کيښتو کې کيناسو ځانگويانو کې مو چکري ووهل ډوډۍ مو هملته وخوړه
صدف او حسنا ډيري خوشاله وو ناوخته شو ورته مې وويل ځې چې نور کورته لاړ شو

هغوې هم روان شول تير ماښام کورته ورسيدو

د رسيدو سره زرغونې د صدف او حسنا سره شروع وکړه چيرته تللي وي څه مو وکړل څه مو وخوړل

صدف ورته ټوله کيسه وکړه

زرغونې وويل هله ځې لاړي شي خپلي کوټي ته که تاسو هم رانه ډوډۍ وخوړه نو دغه دې

امه زه خو فراز دې ته ډوډۍ نه ورکوم دوي هرڅه تخته کړي ماږه دې

ما ويل هو ډوډۍ نه خوړو خو لک چای راوړه

زرغونې وويل که تا رانه چای کوټ هم وکړو نو دغه دې

چکر ته دې يونوړو اوس چای هم نشته

ما وويل سمه ده غږ مې وکړو حسنا ته لاړه شه لالا دې جار شي يوه پياله چای راوړه

د نازنين مور وځانډل زرغونې لوري خير دې که چکر ته يې يونوړي چای ورته راوړه

لنډه دا چې شپه مو جوړه کړه لاړم کوټي ته موبایل مې بند کړو او قراري ويده شوم

يو وخت کې مې کتل د دروازي کړپ شو

ما يوه سترگه په قراره خلاصه کړه، دروازه خلاصه شوه، نازنين، خانگه، او زرغونه راغلل. غلي، غلي يې بالښتونه واخيستل، زرغونې او نازنين راباندې شروع وکړه، څلور بالښتونه يې راباندې وويشتل.

ژر پاڅېدم، د چغې وهلو تمثيل مې وکړ، خو چې خوله مې خلاصه کړه، نازنين ژر راته خوله باندې لاس کېښود او په غلي يې وويل: "مور يو."

ما وويل: "که اوس مې زړه چاودلې وای! څوک داسې کوي؟ ما ويل که راباندې پيريانو حمله وکړې، او تاسو دلته څه کوئ؟"

هغوی وويل: "بيا ځانته چکر ته ځي!" نازنين زرغونې ته وويل: "شروع شه او سم يې وغربوه چې بيا زموږ نه بغير چيرته لاړ شي!"

زرغونې يو دوه بالښتونه نور ووهلم. ما وويل: "قسم دې، اوس ټول کور په سر اخلم او چغې وهم!"

نازنين او زرغونې له خندا خپلې کولمې کلکې ونيولې او کيناستې. نازنين وويل: "فرازه، ښه مو وډار کړې! ياد دې وي چې بيا داسې ونه کړې!"

ما وويل: "سمه ده، نور به داسې نه کوم. اوس لاړ شئ چې څوک راباندې را نه شي."

نازنين وويل: "ټول ويده دي. مور راغلي يو چې پچکان لوبه وکړو، زړه مو تنگ دی."

ما وويل: "تخته د پچکانو لورگانو! دا وخت د لوبو دی؟ تاسو کې خو شرم نشته، ما به وشرموي."

نازنين وويل: "لوبه کوي که بيا شروع وکړو؟"

ما وويل: "سمه ده، لوبه کوو، خو پچکان نه، لږو او بل خبرې به نه کوئ."

نازنين وويل: "لږو نه، پچکان."

ما وويل: "سمه ده، زه او زرغونه، ته او خانگه."

نازنين وويل: "ځاوند زما يې او حق هم زما دی چې تاسره زه اوسم."

له ناکامه مې ورته وويل: "سمه ده، خو خبرې به نه کوئ."

لوبه مو شروع کړه، ان درې بجې شوې. اخبر مې وويل: "هله، نور لاړ شئ، ماته خوب راغلی دی."

هغوی وويل: "خوب، خوب نشته، تر اذانونو به کينو."

ما وويل: "سمه ده، يوه دقيقه وخت راكړئ، تشناب ته ځم."

څنگه چې دروازي ته ورسيدم، ما ورته وويل: "تاسو دلته ويده شئ، زه لاپم حجرې ته."

نازنین د لاس په اشاره وويل: "سمه ده، راځه، موږ ځو."

زه بېرته راغلم، ځي يې سم کړ، او هغوي لاپل. زه هم ويده شوم. سهار شو، پاڅېدم، چای تيار وو، چای مې وڅښل، او نور مې د نازنين مور او پلار څخه رخصت واخيست. د نازنين مور او پلار ډېر ټينگار وکړ، ما ورته وويل: "ماته د دوه شپو امر شوی وو، او هغه پوره شوې. بيا، هسې هم څانگې پسې راځم."

همدې سره مې ترېنه رخصت واخيست او روان شوم. څانگې وويل: "وروره، زنگ وهه، راته درپسي. بيا به خفه کيرم، غږ به دې اورم."

ما وويل: "خورجاني، زنگ هم وهم او ورور به دې هم راشي پوښتنې ته، هغه به گوري، نه به خفه کېږي."

روان شوم، زرغونې وويل: "فرازه، سم موټر کې کينه، خداى مکړه چې څه ونه شي." ما وويل: "سمه ده."

هدې ته راغلم، موټر کې کښېناستم. نازنين ميسج وکړ: "د غم ځويه، لږ خو به دې صبر کړى وای چې ليدلې مې وای."

ما ځواب ورکړ: "ټوله شپه مو سره وليدل، هماغه بس دي کنه؟"

"ښه، په ځان پام کوه، فرازه! خداى مکړه که څه درباندي وشول، نو زه به مړه شم."

ما وويل: "د الله پام دې وي، نازنين! او څه چې په تقدير کې وي، هغه هسې هم نه بدلېږي. ته هم په ځان پام کوه او درسونه دې ووايه."

کور ته ورسيدم، د کورنۍ غړي مې ناست وو، خبرې يې کولې. ټولو راته ستړي مه شي وويل. مور مې له سر نه ښکل کړم، زه هم کښېناستم. مور مې وويل: "فرازه زويه، ستا د واده خبرې کوو چې نور په کراره کراره ځانونه تيار کړو، ځکه وخت دومره نه دی، اېله تر هغې پورې ځان راټول کړو."

ما وويل: "سمه ده، موری! اول به د کوتې جوړولو غم وکړو، چې ټولو کې مشکل کار همدا دی."

ويل يې: "سمه ده زويه، هو، دا کار ډېر وخت نيسي، بايد اول د دې غم وخورو."

ورور مې وويل: "غم مه کوه! که کوټه دې جوړه نه وه، غوځله شته، هغه به درته جوړه کړو."

زه غلى شوم، پوه شوم چې سپرى په غوصه دی.

ورو ورو مو د واده تیاری پیل کړې. د کوتې لپاره فرش، توشکونه، بالبنټونه، برستې، او د واده جامې جوړې شوې. دوه اونۍ مو د لرگیو لپاره په ډېره کې ووهل چې لک وچ شي.

ځانونه مو تیار کړل. د نازنین د فراغت وخت هم راغی، او ماته یې د پوهنتون ته د راتلو بلنه راکړه. فراغت هم تېر شو. یوه نیمه هفته وروسته مې مور او ورور لاپل نازنین دې کره د واده غوښتلو لپاره.

مور مې ورته وویل: "مونږ ځانونه تیار کړي، ستاسو څنگه خوښه ده؟"

هغوي وویل: "نور مونږ کوم وړاندیز یا اعتراض نه لرو، هر وخت چې ستاسو خوښه وي، نېټه وټاکئ."

مور مې وویل: "نازنین چې هر ډول لباسونه او جامې کول غواړي، خپله دې خوښه کړي. سره زر دې هم خپله ځانته خوښ کړي. دلته چې کوم څه په کار دي، د واده نه درې ورځې وړاندې به یې راوړو."

لنډه دا چې د واده نېټه یې پنځلس ورځې وروسته وټاکله.

د شپې نازنین زنگ وواژه.

"سلام، فراهه! څنگه یې؟ او ولې راغلې د مورجانې او ورورجانې سره؟"

ما وویل: "که زه درغلی وای، نو کور ته به څوک پاتې وای؟"

ما ورته پوښتنه وکړه: "نازنین، زرغونه راغلې که په خپل کور کې ده؟"

ویل یې: "راغلې ده! دا خو زما ځان دی، بې له دې زما وخت چیرته تېرېږي؟ زنگ مې ورته وهلی و چې راشه، د واده لپاره لباسونه اخلو، چې راسره مرسته وکړي."

په دې وخت کې زرغونې وویل: "سلام، فراهه! مننه چې پوښتنه دې وکړه."

ما وویل: "د مننې وړ نه ده. دې لپاره مې پوښتنه وکړه چې زما د نازنین زړه تنگ نه شي یوازې."

نازنین وویل: "ته پوهېږې، فراهه، دومره خوشاله یم، وایم چې د خوشالۍ نه مړه نه شم!"

ما مخکې زرغونې ته هم ویلي و: "هسې نه چې څه راباندې وشي، ځکه ډېرې خوشالۍ ښه نه وي."

بیا مې زرغونې ته وویل: "که په ما څه وشو، نو ستا دې قسم وي، که فراز یوازې پرېږدي! زما مینه به ته ورته ورکوي."

ما وويل: "نازين، دا منسوځه خوله دې بنده كړه، داسې خبرې مه كوه. ته څه وايې؟ كه په تا څه وشي، زه به ژوندۍ پاتې شم؟"

نازين وخنډل او دا تپه يې وويل:

"هيڅوك د چا له غمه نه مري

خوږه فراهه، چا دروغ ويلي دينه."

ما ورته وويل:

"كه ليونۍ درپسې نه شوم،

نو سودايي به خامخا درپسې شمه."

بيا مې ورته دا سندره زمزمه كړه:

"ستا عمر كه كم وي، دا زما عمر دې ستا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگۍ دې ماته راشي."

ما چې دا بيت وويل، نازين خاموشه شوه. زرغونې غږ وكړ: "ليونې، اوس د ژړا وخت دی چې ته ژاړې."

نازين په ژړا كې وويل: "فراهه، وايه دا سندره نوره هم."

ما بل بيت ورته ترنم كړ:

"ستا خمارو سترگو كې زه دا اوښكې ليدۍ نه شم،

ستا په نوراني رُخسار غم كړاو ليدۍ نه شم.

ته چې پكې نه يې، گراني، ورانه دې دنيا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگۍ دې ماته راشي."

ته يې زما ځان، او ځان له ځانه بېلېدې نه شي،

ته يې زما روح، او روح خو يې له تنه ژوند کوی نه شي.

تا چې خفه وينم، بناد به څنگه زړه زما شي؟

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

نازنین او زرغونه خاموشې وې، غوږ يې نيولی و. ما بيا شروع کړه:

"ما ته پاتې شوي نېبانه د هغه چا نه يې،

سترگو کې غوړي، گراني، ډېره په ما گرانه يې.

غواړمه له خدايه، که منظوره دا دعا شي،

تاته چې راځي، هغه مرگی دې ماته راشي."

دی سره مې وخنډل او ومې ويل: "ههههه، د غم لوري، نوره ژړا پرېږده، خبرې وکړه، کنه ویده کېږم."

نازنین وويل: "فرازه، قسم دې، ستا دا غږ زما په زړه څه چل کوي. ته چې داسې شيان وايې، په زړه مې يو رقم درد راځي."

زرغونې وويل: "يو خو زه تاسو لیونو لیونۍ کړم. کله خندا او کله ژړا!" او بيا يې وخنډل. نازنین ته يې وويل: "گراني، په تا دې خداى هېڅ نه کوي، زه د دې لیوني دا لیونتوب نه شم زغملی. تاسو خپلو کې ښه جوړېږئ، زه نه غواړم چې ژوند مې عذاب شي."

نازنین وويل: "خوله دې سمه خوزوه، ماته که هرڅه وايې، وایه، خو د فراز په اړه به څه نه وايې."

مونږ دريوارو وخنډل. ما ورته وويل: "شپه ناوخته ده، نور به ویده شو."

نازنین وويل: "د غم زويه، په دې سندرې دې زما ټول خوبونه يوړل، خوب راته اوس نه راځي."

ما وویل: "سمه ده، زرغونه درسره شته، تاسو خپلو کې خبرې وکړئ، او زه به ویده شم، خه شپه ولري."

موبایل مې بند کړ او ویده شوم. خوب مې ولیدو، او په خوب کې مې خپل واده ولید.

واده ته درې ورځې پاتې وې. زه، ورور مې، تره زوی مې، ماما زوی، او دوه، درې نور خپلوان خرچه اخلو. نازنین دې کره زو هلته چې ورسیدو، د نازنین کورنۍ زموږ ډیر قدر او عزت وکړ. نازنین راغله، مونږ ټولو سره یې "ستړی مه شي" وکړه. ماته یې د سر په اشاره کې ستړی مه شي راکړه او بیرته لاړه.

ورور مې د نازنین پلار ته وویل: "ډگروال صیب، دا خرچه وگورئ، که کمه وي یا څه زموږ نه هېر شوي وي، نو موږ تیار همدلته یو، را ته ووايي چې درته یې راوړو، ځکه زموږ ځای لري، او وخت کم دی. موږ بیا هلته واده سره بندېږو."

د نازنین پلار وویل: "زویه، هیڅ به نه کمیږي، او که کم شول، زه یې خپله اخلم. تاسو فکر مه کوئ، تاسو مو هلته خپل د واده مراسم ښه په ارامې سره ختم کړئ."

ورور مې وویل: "مننه، ډگروال صیب، ژوندی اوسی. رازو د ناوې وړلو خبرې ته، موږ کوم وخت کې ناوې پسې راشو؟"

ډگروال صیب وویل: "خوښه ستاسو ده، کوم وخت چې تاسو ته ښه ښکاري."

ورور مې وویل: "ډگروال صیب، که چیرې ولیمه وکړو، تاسو موږ ته ناوې یوه ورځ مخکې راکړئ، ځکه که موږ د واده په ورځ راشو، نو هلته زموږ پروگرام واده پاتې کیږي. موږ به یوه ورځ مخکې ناوې یو، څو او په سبا به یې هلته واده شروع کړو چې پروگرام مو په ارامې سره سرته ورسېږي."

د نازنین پلار وویل: "موږ کوم مشکل نه لرو، ستاسو امانت دې هر وخت راځي. موږ به خپل ځان تیار کړو."

د غرمې ډوډۍ مو وخوړه، د لمونځ نه وروسته مو ترې رخصت واخیست او روان شو. کور ته ورسیدو، دلته په کلی کې مو د واده ترتیبات شروع کړل.

د واده نه یوه ورځ مخکې مو څلور مرسیدیز موټر ونيول. کلیوال، خپل خپلوان ټول سره یوځای شول او حرکت مو وکړ. د نازنین پلار ته مو زنگ وواژه چې "مونږ شپږ موټر خلک در روان یو، مونږ ته ډوډۍ اوساته."

لاړو، دولس بجې ورسیدو، ډوډۍ مو وخوړه، لمونځونه مو وکړل.

د نازنین پلار وویل: "تکاح دلته تېري یا هلته خپل کور کې؟"

ورور مې ورته وويل: "د نکاح مراسم به هلته ونيسو."

ورور مې موټر کور ته دننه کړو. نازنين ته مې وويل: "مخکې سيټ کې کينه."

مشر ورور ته مې وويل: "موټر زه خپله چلوم، اوږده لاره ده، په احتياط سره لاړ شو، دا هلکان دې څه پيښه ونه شي."

نازنین مې مخکې سيټ کې کينوله. زرغونه راغله او ويل يې: "زه هم تاسو سره يم."

ما وويل: "ته نورو موټرو کې کينه، دلته موټر کې يوازي زه او نازنين يو."

همداسې مو وکړل، د نازنين کورنۍ نه مو اجازه واخيسته. لاړم د نازنين مور ته مې وويل: "مورجاني، ژپه مه کوه، لاره ده، خدای مکره څه پيښه ونه شي. بل که هر وخت دې يادیده، ته صرف زنگ ووهه، زه يې درته په دوه ساعتو کې رسوم."

خدای پاماني مو وکړه او روان شو.

د ښار د رش نه ووتلو، ما او نازنين په لاره کې ټوکي او گپ لگول، په ارامه ارامه روان وو. د ماهي پر تريخه ښه په قرار راغلو.

ورور مې راته زنگ ووايه: "لکه تېز شه، چې هلته به د شپې لپاره هم څه تيارې کو ناوخته دې."

ما موټر غاړې ته ودراره. هغوي چې ورسيدل، ما ورته وويل: "تاسو لاړ شئ، مونږ په قرار قرار درزو."

ورور مې غوصه شو: "مخکې شه، خره، ناوخته دې!"

بيا مو حرکت وکړ. ما خپل موبایل بند کړ.

دې وخت کې زرغونې نازنين ته زنگ ووايه او ورته يې وويل: "فراز، ته ووايه چې لکه تېز شه."

زما قهر راغی، او خپه مې سليټر ته بنده کړه. د ميتير ستنه مې يو سل او اتياوو باندې ودروله. نازنين چغې کړې: "فراز، ورو شه، اوس به مو مړه کړي!"

ما چې نازنين ته وکتل، رنگ يې ټک ژړ وو. په هماغه وخت کې نازنين چغه کړه: "فراز، مخي ته وگوره!"

چې ترڅو مې کتل، يو گرس شو، او د نازنين دومره چغه مې واوریده چې "اخ، فراز، زړه مې..." نور په ځان پوه نه شوم

زرغونه وايي ډير لک وخت وروسته مونږ په سرک کې دوږي او لوگي وليدل زما د زړه يو د درد غږ وواتو اخ نازنين

د رسيدو سره چې موټر بريک ونيوه ما د ليونو په شان د موټر نه ځان خطا کړو منډه مې کړه د موټر په شيشه مې لاسونه ولگول دروازي نه خلاصيدل

سرک غاړي ته مې ټيږه وکتله راوامي خيسته د موټر شيشه مې پري ووهله

هيڅ په خپل ځان نه پوهيدم دومره تيز گزار مې وکړو چې شيشه ذري ذري شوه په شيشه ننوتم

نازنين خوري گراني غږ وکړه

خلک د موټرو په دروازه لگيا ووي دروازي يې ورته ونړول

ما نازنين ته بيا چغه کړه خير دې غږ وکړه

د نازنين غږ نه وتو فراز يې وويل او اخيري سلگي يې ووهله ما چغې کړي چې هله نازنين ژوندۍ ده

خلکو دواړه ويستل ششاته موټرو ته يې په منډه کړل موټري بيرته مخ په کابل رواني شوي زه د نازنين سره موټر کې کيناستم او سبق مې شروع کړو د نازنين سپين مخ په وينو ککړ شوي وو سر يې په شيشه لگيدلي وو سينه يې هم لگيدلي وه د خولي او پوزي نه يې وينه راغلې وه

سر يې ما په خپله غيږه کې کينښود اوبښکي مې روانې وي يو وخت مې د نازنين د مخ نه ويني پاکول چې لاس مې کينښود مخ يې يخ وو لاسونه مې وکتل لاسونه يې هم يخ وو کړيکه مې کړه اخ فرازه د نازنين نه خلاص شوي نازنين مړه شوه دي چغې سره د فراز کشر ورور فياض غوسه شوه دا څه بد کوي

ما په سلگو کې وويل نازنين مړه ده لاسونه اوجود يې يخ دي

نور په ځان پوه نه شوم کله مخ وځم کله وينښتان شکوم کله په ځان خوله لگوم

فياض د لاسونو نه ونيول زرغونې نه ده مړه قاره شه

د فراز مشر ورور صابر د نازنين پلار ته زنگ وهلې وو چې دغسي کارر شوي مونږ روان يو چهارصد بستر شفخاني ته راشه

هغوي ټوله کورني ميلمانه شفخاني مخي ته ولاړ وو

نازنین وايې مونږ ډير ژر شفخاني ته ورسيدو دوي مو دستي بيرنې خوني ته يوړل ډاکتران ټول شول فراز يې عمليات خاني ته يوړو نازنين چې وکتله ډاکترانو وويل الله دي وښيي شهيد شوي

دي سره په ځان پوهه نه شوم اوپه نازنين مې ځان خطا کړو يو چغه او کړيکي شوي يو قيامت جوړ شو څانگه بي هوه شوه د نازنين مور پلار هغوي هم بي هوه شول د هر يو په مخ د اوبنکو سيلابونه روان وو

د شفخاني کې نورو خلکو چې هم کتل په چغو چغو به يې ژړل ددوي ځواني ته ددوي د واده جوړي ته چې په وينو کې لت پت شوي وو

ډاکتران د فراز نه تاو وو راغلل زمونږ خواته صابر ورته وويل ډاکتر صيب د فراز حال څنگه دې ژوندې دې که مړه

که مړ وي چې مونږ دواړه جنازي يوڅو

ډاکتر وويل مونږ هيڅ نه شو ويلي بچ کونکي الله دې مونږ به خپله هڅه ووکو اوس د مړي او ددي ترمنځ هيڅ توپير نشته

کيدای شي يوه ورځ داسي وي او کيدای شي چې مياشت پوري داسي وي

صابر د نازنين پلار ته وويل ډگروال صيب اوس څنگه کو

د نازنين پلار وويل د نازنين گور او کفن دفن دا نور زمونږ کار دې

صابر وويل ډگروال صيب سمه ده چې خور لور چې ژوندی وي د ميره په کور وي خو چې مړه شي مړي يې پلارگني په غاړه وي

زه تاته سوال کوم زاري کوم په پښو دي لويږم دا دواړه بدبخته خو په ژوند يوځای نه شول په مرگ به يې يو ځاي کړو د دواړو قبرونه به جوړه کړو د فراز هم معلومات نشته او دې سره په چغو شو

فرازه ملا دې راته ماته کړه

ډگروال صيب نازنين مونږ ته راکړه چې خپل کلي کې يې خاورو ته وسپارو فراز به يې هم څنگ کې خښ کړو مه يې جدا کوه

د نازنين پلار ومنله

وويل سمه ده

زرغونه د نازنين سر ته ناسته ده حيرانه حيرانه گوري په مخ يې اوبنكي رواني دي مور يې راغله غاړې نه يې تاوه
شوه او په سلگو شوه مورې نازنين

نازنين مونږ پريښودو مورې نازنين مړه شوه مورې زړه مې چوي نور زړه مې درد کوي
مور يې وويل لوري قراره شه د خداى نه به همدا منظوره دا به يې تقدير کې ليکلي وو
مورې خو زه به مړه واى نه دوي

موري فراز هم لا سترگي نه دي غړولي
مور يې وويل رازه لوري لک بيرون ووزه
خنګه هم خپل مخ او ځان وهي

فرازه وروره ته ولي لاړې ماته اوس هغه ناز چې تا راکو څوک راکوي
وه خدايه ما هم واخلي او بيا خپل وينتانو گې گوتي واچوي او ځان ووهي
نازنين وريندار پاسي کنه زه هم مړه کيرم خير دې سترگي خلاصي که
د فياض هم اوبنكي رواني وي زړه يې سلگى وهي خو په ظاهره يې ځان کلک کړي وي

صابر د نازنين پلار ته ووايې چې د نازنين جنازه به يوسو ايله دښې ناوخته ورسپرو او سبا به يې ښاورو ته وسپارو
هلته ټول کلي کې غوغا او وير گډ وي د فراز مور باندي حمله راغلي وي هغه کليوالو شفخاني ته وږي وي ټول
کلى د غم په تگر ناست وي

ټولي ښځي فراز دې کره وي د کلى ټولي انجونې چې نازنين يې ليدلي وه ورته ژاړي
يو خوا ځواني پيغلټوب او بل خوا ناويتوب د محشر ورځ وي
موټري ونيسي د نازنين جنازه روانه کړي

د فراز ماما او تره سره د تره زوي او فياض پاتي شي
صابر فياض ته وواي چې ته به سهر وختي ځان ورسوي

خانگه ژاړي وه خدايه زه اوس چيرته لاړه شم دلته مې ورور جان د مرگ سره مخ دې او هلته مې نازنين وريندار جنازه

زرغونه او خانگه هم ورسره رواني شي د نازنين دې ټوله کورني خپل خپلوان ټول روان شي جنازي سره صابر کلی ته زنگ ووهي چې نن مونږ سره کومک وکړي جنازه مو روانه کړي تاسو ميلمنو ته ځايه جوړ کړي ټولو کليوالو خپلي حجري جوړي کړي وي ډوډۍ گاني يې تياري کړي وي چای او اوبه يې امله کړي وو نږدي گاوندیانو يې کورونه خپل تش کړي وو او کلي کې نورو خپلوانو کره تللي وو مکمل انتظام شوي وو جنازه کلی ته ورسیده او په نیمه شپه په کلی کې چغې کړيکي ژړاگانې وپرونه مخ ټکول سر شکول غوغا جوړه شوه

داسي يو قيامت جوړ شو چې د لرې لرې نه په توره شپه چاچې دوي پېژاندل ورسیدل د فراض مور ناسته وه سپينې يې تختیدلي وو په مخ يې اوبنکي رواني وي مړي مړي يې کتل د نازنين خویندو ورڼو او مور يې خپل وينستان شکول

وه زما بدقسمتي لوري څومره سختي دي تيري کړي اخير دې دا حال شو
فياض او صابر به کله يو په غېره کې نيول او کله بل او اوبنکي به يې رواني وي
په همدې چغو او ژړاگانو د سهار اذانونه وشول

ټولو لمونځونه وکړل انجونو سپاري واخيستي او د نازنين سر ته يې سبقونه شروع کړل
د کلی هلکان تر لرې کليو پوري لاړل هر جومات کې يې علانونه وکړل او څه خلک هديرې ته لاړل د قبر ويستلو لپاره

کليوالو د سهار چای او ډوډۍ راوړه

ډوډۍ د چا تيریده د هريو په مخ اوبنکي رواني وي زړونو يې سلگۍ وهلي
څه کم لس بجي شوي خلک ټول شول چې جنازه يوسي هديرې ته

بيا يو محشر جوړ شو کټونه مات شول تابوت مات شو زرغوني او خانگي په تابوت لاسونه لږولي وو نه يې پريښودو د تابوت د پورته کولو سره دواړه بيهوشه شوي او په ځمکه ووليدي

جنازه وشوه نازنين يې خاورو ته وسپارله فياض راغې مورته يې وويل زه ځم کابل ته

زرغونې او ځانگي وويل مونږ هم څو

زرغونې مور ته وويل مورې ماته اجازه راکړه چې لاړه شم ځانگي سره فراز خواته

مور يې هيڅ نه شو ويلي او د څو کليوالو سره فياض زرغونې او ځانگي هرکت وکړو

په ټوله لاره زرغونې او ځانگي سگۍ وهل او ژړل يې روغتون ته ورسيدل پوښتنه يې وکړه فراز څنگه دې
ډاکتران څه وايې

د فياض تره زوي وويل ټوله شپه مو په دې انتظار سبا کړه او کتل مو چې فراز به سترگي وغړوي خو تراوسه يې
هيڅ حرکت نه دې معلوم ډاکتران هم په تشويش کې دي هغوي مونږ ته څه نه وايې صرف دومره وايې دعا کوي
ځانگه او زرغونه په دهليز کې په ځمکه کيناستل سبق يې شروع کړو سترگي يې څه ژړا سري کړي وي څه ټوله
شپه ناخوبي

فياض ورته انرژۍ راوړه دواړو ته

دوي انکار وکړو او اوبه يې وغوښتل

فياض ورته اوبه او د سر درد گولۍ راوړل هغه يې وخوړل

مازيگر شو خو د فراز هوش کې راتللو هيڅ خبر ونه شو ماښام شو

دا چې د فراز دې ټول خپلوان د واده په خاطر ننگرهار ته تللي وو او نازنين د مرگ خبره شوه نو ټول د فراز دي
کور کې وو همداسي د نازنين دې خپلوان هم د جنازي سره تللي وو دريمه يې تيروله نو هيڅ د خپلوانو کورونه
نه وو چې دوي ورته تللي واي شي تيرولو په خاطر

نو زرغونه او ځانگه مجبور شول چې روغتون کې پاتې شي

د فياض فکر شو د خپل ملگرو کورنو ته نو ملگرو ته يې زنگ ووهو ټول جريان يې تير کړه او ورنه يې د بيسټرو
غوښتنه وکړه

د فياض ملگرو لس دولس جوړه بيسټره راوړه

ځانگي او زرغونې يوه کمپله په ځمکه هواره کړه او بله يې په پښو واچوله ديوال ته يې تکیه ووهله

شپه نيمې ته ورسیده دوي ويخ وو فياض ورته گرمه کافي راوړله هغه يې اوڅښله فياض ورته وويل تاسي ويدي شي زه دلته ناست يم که څه خبره وه پاسوم مو

زرغونې او څانگې وويل زمونږ خوب نه رازي

د ټولو د سترگو نه خوبونه تختيدلي وو هيڅ چاته خوب نه ورتله

هله کليوالو د صابر سره ډيره مرسته وکړه هغه يې ټک کار ته نه پريښودو

ورته يې ويلي وو چې تاسو به کور کې اور نه بلوي هرڅه مونږ راوړو تاسو صرف خپلو فاتحي خلکو ته فکر وکړي

کور يې ودان اتا د ميلمنو لاسونو وينځلو ته هم ولاړ وو

دلته شفخانه کې شپه په ويخه تيره شوه خو فراز هوش کې رانغې

ډاکترانو وويل صبر وکړي الله مهربانه دې دوه ورځې نور هم گورو

ټول اوچي شونډې او سري سترگي ناست دې لس بجي شوي زرغونه خوب يوره د څانگې په غيره کې سر کيښود او په ځان يې روژي کش کړه نيم ساعت به ويده وه چې چغه يې د خولي نه ووته فراز فراز په هوش راغې او پورته شوه لکه د ليونۍ په شان يې دهليز کې منډه کړه

فياض ونيوله او ورته په ژړا شو څانگي هم وژړل زرغونې صبر ولره خوب کې وي خوب دې وليدو الله تعالی دې خوب رښتيا کړه

زرغونې سا او خوا وکتل بيرته راغله کيناسته

څانگي ته يې خپل خوب وويلو چې فراز هوش کې رازي مانه اوبه غواړي زه په منډه ځم چې ډاکترانو اواز وکړم

يا الله ته مې دا خوب رښتيا کړي نور مو مه دردوه د بل غم زور په مونږ کمزور کې پاتي نه دې خدايه که فراز دي راته خه کړو نو 50 روژي په نهړه نيسم

اوږي تږي درديدلي ژړيدلي او الله ته په زارو دريمه شپه پري راغله

فياض ورته وويل تاسو دواړه به يوسم زما د ملگري کور دې ارام به وکړي سهار به بيرته راشي

دوي ونه منله او پاتي شول

هلته يې په گور کې غم جوړ دې هغه چې وايي مړي نشته او وير يې شته د هرساعت او هري ورځې په تيرودو
يې په کورني کې غم ډيريري

دا شپه هم تيره شوه هلته صابر غټ خيرات باندې کړ هغه سوداگاني چې د نازنين د واده لپاره اخستي وي ټول
يې ورته په خيرات کې مصرف کړل خيرات خلاص شو ټول ميلمانه خپلو کورونو ته لاپل يوازي د نازنين دې
کورني پاتي شوه چې صابر پري نښوده ويل يې دا جمعه به دلته په شريکه وکړو بيا به لاپ شي

د زرغونې کورني هم راغله خپل کور ته اول سيده راغلل رغوتون ته پوښتنه يې وکړه

فياض زرغونې او خانگي ته وويل تاسو نور لاپري شي کورته چې هره خبره وه زه خبر درکوم ناخوبه شوي هستي
دمه جوړه کړي

د زرغونې پلار وويل فياض بچيه ته هم لاپ شه زه به پاتي شم

فياض وويل نه کاکا زه هيڅ چيرته نه ځم

خانگي وويل وروره زه هم نه ځم چې ترڅو فراز ورور په هوش نه وي راغلې

خانگي وويل بس زه هم نه ځم

فياض هغوي مجبور کړل او لاپل

زرغونې خپل پلار او مور ته وويل پلاره موري اول دې خداى په فراز هيڅ نه کوي که چيرته هغه په هوش راغې
او د نازنين نه خبر شو مړ به شي

زه ځمه د خانگي سره روغتون ته او که فراز په هوش راغې نو زه کولي شم چې هغه په يو چل ارامه کړم هغه زما
په هره خبره يقين کوي او مونږ ډير بلد هم يو

خانگه او زرغونه هم ماسنام ناوخته روغتون ته روان شول د زرغونې مور ډوډۍ تياره کړي وه هغه يې هم يوږه

دشپي لس بجي شوي چې د ډاکترانو چغې شوي فراز په هوش راغې ټولو منډه کړه زرغونه په ډيري تيزي سره
په کوټه ننوته ډاکترانو حيساره کړه چې اوس نه شي تللي

زرغونې وويل خير دي ما پريږدي ماچي وگوري هغه خه کيږي هغه په ما اعتبار لري

ډاکترانو وويل خير د هغې په مخکي به د حادثي په اړه هيڅ نه وايي

زرغونه لاره د فراز سر يې په خپل غيره کې ونيولو

فرازه سترگي خلاصي که زه يم زرغونه

فراز خبري نه شي کولي زرغوني ته گوري په ډير زور سترگي خلاصي کړي او بيرته بندې شي

فياض کور ته زنگ وهي چې ورور مې په هوش راغې هلته د نازنين د غمه څوک خوشالي هم نه شي کولي

دلته ساعت تير شو فراز سترگي نه غروي دوه دري ساعته تير شول زرغونې د فراز سر په خپل غيره کې ايښي
مړي مړي اوسکي تويوي ځان سره لگيا ده د فراز د ژوند دعاگاني غواړي الله ته زاري کوي چې فراز خه شي

بيرون څانگه فياض او خپلوان يې د خوشالي اوسکي تويوي لمونځونه کوي د شکر سجدې کوي چې الله فراز
ته يوځل بيا ژوند ورکړو

د څلورو ساعتونو وروسته فراز وايې نازنين سترگي مې نه خلاصيري

نازنين ته چيرته يې

زرغونه ورته وايې فرازه زه ستا خواکي يم ارام وکړه په ځان زور مه راوړه

بيا د فراز سترگي او خوله بنده شي

زرغونه ورخطا شي ډاکتر ته ووايې په دي بيا خه وشو

ډاکتر وايي انديښنه مه کوي ورو ورو خه کيري

هغه وگوره ايکسجن يې هم حرکت وکړو د زړه زربان يې هم شروع شو

زرغونه د خوشالي نه ژاړي او په زړه کې سلگۍ وهي او د ايسکجن او د زړه ماشينونو ته گوري ورو ورو
خوشاليري

يو ساعت وروسته فراز سترگي خلاسوي گوري چې سر يې د زرغونې په غيره کې ايښي زرغونه خوشاله شي سر
تيټ کړي او فراز د سر نه ښکل کړي او بي اختياره اوسکي يې له سترگو لاري شي

فراز په ډيره سخته ووايې نازنين هغه چيرته ده

زرغونه ورته وايې نازنين کور کې ده خه ده فکر مه کوه

د فراز له سترگو اوبښکي رواني شي او بره چت ته گوري

څانگه او فياض هم ننوتل څانگي چې د فراز په سترگو کې اوبښکي وليدي ځان يې ترينه چپ کړو ديوال ته يې مخ کړو خپل لاس يې په خوله کې ونيو چې د ژړا او سگو اواز يې وانه وري او په ژړا شوه دومره يې وژړل د ورور په بيوسي او خوږيدو چې ټول گريوان يې له اوبښکو لوند شو دومره زور يې په خپل لاس کړي وو چې د لاس نه يې غوټه غوټه وينه روانه شوه بيا يې هم زړه طاقط ونکړو له کوټي ووته او يوه چغه يې ووهله وه خدايه فراز ته نازنين له کومه کړو

زه خو ددې دا ټوک ټوک او زخمي ځان نه شم ليدلي په ژړا کې دومره ستري شوه چې بي دمه ديوال ته کيناسته فياض راغې دلاسه يې کړه ليوني خوشاله نه يې چې الله مونږ ته مړ ورور ژوندې کړو شکر وباسه دعاگانې وکړه رازه د ورور خواته لاړ شو

څانگي ورته وويل لک مې پريږده زړه مې بي دمه دې ورور ته نه شم کتلي لري اوبه راکه فياض ژر اوبه ورکړل څانگي چې اوبښکي لا اوچي شوي نه وي اوبه اوڅښل او لاړه د فراز خواته وروره څنگه يې

فراز وکتل هيڅ يې ونه ويل خپلي پښي ته يې اشاره وکړه او په مخ يې اوبښکي رواني شوي څانگه په سرو سترگو خکته شوه د مخ نه يې ښکل کړو اوبښکي يې ورته پاکي کړي مه خفه کيږه وروره خه به شې

زرغونه چې لا تر اوسه يې د فراز سر په غيږه کې ايښي وو د فراز په سريې لاس کش کړو فرازه خه کيږي تشويش مه کوه

فراز بره وکتل نازنين هغه نو ولي نيشته زما سر خکته کړه

زرغونې يې سر ورته په بالخت کيښود په سريې ورته لاس واخو

فراز يې لاس لري که نازنين خو زه يواځي نه پريښودم هغه څنگه نشته

زرغونې وويل هغه کور کې ده راځې تاته ډيري خبري خي نه دې لک ارام وکړه

نازنین نیشته نو ارام ځنگه وکم هغې ته ووايه چې راشي وي گورم کنه ما ورته يو سي

زرغونې وويل سمه ده تابه ورته يوڅو ته لک خه شي مونږ درسره يو کنه

نه نازنین نازنین او همدې سره يې اوبښکي روانې شوي

ډاکتر راغې مونږ ته يې وويل تاسو ووزي دپته د ارام ستن کو چې ارامه شي

ځانگي وويل ډاکتر صيب زه ورسره کينم

زرغونې وويل ځانگي ته لاره شه زه ورسره پاتي کيرم

زرغونه پاتي شوه ډاکتر فراز ته د ارام ستن وکړه او فراز ویده شو

په خوب کې يې د نازنین سره په خبرو وو همداسي ارامه شو

د څلورو ورځو تيريدو دومره شو چې ډاکترانو وويل تاسو نور دا کورته وړلي شي دوا يې ورکړه دا چې
گرزیدلي نه شو خپل په حال به يې ژپل نو بایسکل يې ورته واخيست په هغې کې يې کینو تر موټره او کور ته
يې حرکت وکړو

کورته چې ورسیدل او د کور په دروازه ننوت نو يو بل قیامت جوړ شو چغې شويژړاگاني شوي فراز چې د نازنین
دې کورني وکنه په ديره کې يې کتونه وکتل ديگونه يې وکتل چې د جمعې شپې په خاطر يې باندي کړي وو

چغه يې کړه نازنین چيرته ده دا خلک او دا ديگونه ديره دا څه دې

موري ستا دې قسم وي راته ووايه نازنین کومه ده ولي نه ښکاري نه هلته راغله نه دلته مې مخې ته راغله

او بيا يې چغه کړه نازنین چيرته يې

کور کې يوه غوغا جوړه شوه زرغونې وويل فرازه ارامه شه تاته خفگان خه نه دې

دې سره فراز د زرغونې لاس ته ټک ورکوه ورکه شه له خوانه مې

مورې نازنین چيرته ده زرکوه ووايه کنه اوس مې زړه چوي

مور يې وويل زويه نازنین نشته هغې مونږ ټول پريښودو او لاره

دې خبرې سره د فراز د خولې نه يوه چغه ووته وه خدايه ما هم واخلي او خپل زړه ته يې يو گوزار ورکو د بایسکل نه چې گوزاریدو زرغونې منډه کړه سلگو نیولي وه ترینه یې لاسونه تاو کړل او فراز یې پري نښود چې په ځمکه ولیږي کلک یې ونیولو

ورونو یې غیر کې که او هغه کوټه چې یې ددې واده لپاره جوړه کړې وه او هغه تختچې یې د واده لپاره اخستي وو هغې کې یې واچو

ژر لاپل نږدې ډاکتر وو هغه یې راوړو ډاکتر چې رسیدو فراز په هوش کې راغلې وو سلگي یې وهلي وه مورې زړه مې درد کوي ډاکتر ورته د ارام ستن وکړه ټول یې د کوټي نه ویستل.

زرغونه ورته کله په اشداره کې دریده او کله کیناسته د فراز څارنه یې کوله خیرات ختم شو ماښام او ماښستن شو ټول په ژړا ندې واي که فراز بیا وینس شي څه به کیري

مور یې دروازه خلاصه کړه کوټي ته یې ننوته د فراز سر ته کیناسته دوعاگانې یې کول او د زوي د صحت غوښتنه یې کوله

زرغونه هم ننوته د تخت پښوته کیناسته اوښکي یې رواني وي

شپه ناوخته شوه د فراز مور زرغوني ته وویل لوري ته لاړه شپه ځانگي سره ویده شپه زه فراز ته کینم

زرغوني ورته په ژړا کې وویل خیر دې تور جاني مه د فراز نه مه شپه ماته خوب نه رازي زه هم کینم

زرغونه پاسیده لمانځه ته ودریده لمونځ یې خلاص کړو او د نفل لمونځ یې شروع کړو

تر ډیر ناوخته پوري یې نفلونه وکړل او دعا ته یې لاسونه پورته کړل

خدايه ته فراز په داسي حال کې پورته کړي چې نازنین یې له یاده وتلي وي

خدايه فراز راته روغ کړي

خدايه وه خدايه که په فراز څه وشول زه هم ژوندې نه شم پاتي کیدی

اخيري دغا یې د فراز مور واوریده

ورته یې وویل لوري تا څه وویل ته بیا ووايه زرغونې ورته وویل چې دغسي خبره ده نازنین ماته دغه قول راکړي وو که په ما څه وشول نو زما د فراز خیال به ته ساتي

د فراز مور له غاړې تاوه کړه ښکل یې کړه

دواړو په ځمکه ځانونو ته ځايونه جوړ کړل او ویده شول

سترگي به يې نه وي ورغلي چې اذانونه شروع شول.

دواړه پاسيدل اودسونه يې وکړل د کورني نور غړي يې هم پاسول د فراز وروڼه او ميرويس کاکا لاپل جومات ته

کله چې زرغونه او د فراز مور کوتي ته دننه شول فراز پاسيدلي وو تخت ته تکیه وو او لمونځ يې کاوه

په لمانځه کې يې له سترگو اوښکي رواني وي

زرغوني او د فراز مور چې وليدو د ډيري خوشالي نه ددوي اوښکي هم رواني شوي

زرغونه يې لاره خواکي يې کيناسته

فراز سلام وگرزاهه لاسونه يې لپه کړل دعا يې کوله او وي ويل

هيڅوک د چا له غمه نه مري

نازنین تا رښتيا ويلي وو وگوره زه ژوندی يم

خو ته پوهیږي چې د هغې مرگ نه دا مرگ په زر واري سخت دې

هغه مرگ خو دې سترگي پټي کړي روح دې لاړ شي

خو دا مرگ دې زړه سوري کوي زړه دې سوزوي هره لحظه درباندي د مرگ سختي تیروي

دعا يې وکړه او وي ويل ما د نازنین قبر ته یو سي

مور يې وويل سمه ده زويه خو ځان کلک کړه د تقدير سره جنگ نه کيږي دا غمونه او دردونه به زمونږ په

نصيب کې وو بل په ځان به خلک هم نه خندوي

فياض راغلو چې فراز يې وکتو ورغي غاړه يې ورته ورکړه

فراز وويل ما د نازنین قبر ته یوسي

زرغونه هم ورسره شوه او د نازنین قبر ته ورغلل

هديرې ته په رسيدو او د يو تازه قبر په ليدو فراز په زړه کې سلگو ونيو

او د اوبښکو سیلابونه یې په مخ مات شول خپل زړه یې په لاس کلک کړ قبر ته ورسید زړه یې کلک نه شو او په چغو شو په قبر یې ځان گوزار کړو زرغونې منډه کړه چې کلک یې کړي فراز وویل ما پریږدي تاسو یوه شیبه لار شي

زرغوني دي ترینه لرې لارل ودریدل.

فراز خه وژړل زړه یې سپک کړ دعاوي یې ورته وکړي د لحت د قبر شناخته یې ونیوله ښکل یې کړه زرغونه او فیاض ورغلل چې روان یې کړي کورته

فراز دعا وکړه او راغلل کور ته

د نازنین دې کورني هم تیاري کړي وو تلل خپل کورته د نازنین مور او پلار راغلل د فراز کوتي ته فراز تخت کې خپل ناست وو اوبښکي یې روانې وي

د نازنین مور ورغله د سر نه یې ښکل کړو

زوي جانہ دا به ستا او د نازنین قسمت کې وو چې داسي پېښه وشوه

فراز خپلي شونډي غاښونو کې نیولي وو زړه یې سلگۍ وهل خو د خولي نه یې هیڅ غږ نه ویسته

زوي جانہ مونږ نازنین ستا په خاطر دلته راوړله ترڅو ستا د زړه تصلي پري کيږي مونږ خو زو خو زیه ته نازنین یواځي مه پریږده او پښتنه یې کوه ځکه زمونږ نه مسافره شوه

په دي سره فراز خپل سر په لاسونو کلک ونيو او خپل وینښان یې کش کړل

زرغونه نږدي شوه لاسونه یې ورته کلک کړل

زرغوني ما پریږده چې د زړه درد مي وباسم کنه مړ کیریم

نه فرازه خدای ته وگوره داسي مه کوه

د نازنین پلار ورته وویل فرازه بچیه زه لار شه مونږ سره هملته به دي علاج هم کوي او فکر به دې هم بدل وي

فراز خبري نه شول کولې زړکي یې د سمندر د چپو په شان سگیو چپي وځلې د سر په ایشاره یې وویل نه

زرغوني وویل فرازه زه به پاتي شم ستا خیال به ساتم

فراز هغې ته د اوبنکو ډکي سترگي واړولي نازنين

ټول په ژړا شول او په ژړا کې يې رخصت واخيست د کوټي نه ووتل

زرغونه په شا شا گوري او سلگۍ وهي

فراز خپلي شوندي په غابونو کلکي نيولي او مخ يې اړولې

لنډه دا چې د نازنين دي کورني روان شول خدای پاماني يې وکړه زرغونې خانگي ته وويل ستا دي قسم وي

چې ماته به هر ساعت د فراز احوال راکوي زه به هم احوال اخلم

دا ورځ په فراز ډيره سخته تيره شوه مازيگر يې بيا قبر ته لاړو

مانښام مابښتن شو زرغوني خانگي ته زنگ ووهو چې ته موبایل فراز ته يو څه

خانگه چې د فراز کوټي ته ننوته نو فراز همداسي په ژړا وو خانگي ورته وويل ورور جانه زرغونه درسره خبري کوي

فراز ايشاره وکړه چې خبري نه کوم

خانگي زرغوني ته وويل زرغونې وويل موبایل سپيکر کړه او بيا يې فراز باندې اواز وکړو

فراز جانه زما غږ اوري

فراز په سلگو شو تير وخت يې ياد شو او خانگي ته يې د وتلو وويل

دا شپه او سبا ورځ هم تيره شوه زرغوني بيا د شپې زنگ ووهو خانگي ته يې وويل موبایل سپيکر کړه

خانگه د فراز کوټي ته لاړه فراز ته يې وويل زرغونه ده

فراز غلي شو

زرغونې په ډير دردناک غږ ورته د فراز هغه سندره شروع کړه چې فراز نازنين ته ويلي وه

ستا د دو سترگو لپاره د هر چا خبري وږمه

ای زما رنځوره ياره د هر چا خبري وږمه

فراز په شور کې راغې سلگو ونيو نازنين همداسي ادامه ورکړه

چې د فراز له خولي يوه چغه ووته.

پاتي برخه بيا

د موبایل يارانۀ 26 برخه

ليکونکى: محمد غازي نوري

فراز چغه کړه او سلگو ونيو د خداى خاطر وکړه زرغونې نور بس کړه

زړه مې سوري ويني تري خاخي

د جانان ياد پکي منگولې بنځوينه

زرغونه ارامه نه شوه او په فراز يې غږ وکړ

د غم زويه هندو سترې خداى نارازه ما څومره بڼايسته سندرۀ وويله او ته راته وايي بس که

سمه ده نور زنگ نه وهم

فراز وويل زرغونې ته ولې نه پوهيږي ته ولې راته بار بار د نازنين يادونه تازه کوي ولې مې په دې کارونو زوروي

نه پوهيږم څومره به ژوندې يم پري ميږده چې مړ شم

زه ولې ژوندې پاتي يم

د زرغونې چې خپله هم حال خه نه دې د فراز د سلگيو سره يې زړه اړه اړه کيږي ځان زړه کلکوي او فراز ته د

ژوند کولو خبري کوي

غواړي چې د فراز فکر بدل کړي ورته وايي فرازه د ډاکتر کتلو وخت دې نږدې شوي سبا راشه فکر به دې هم

بدل شي او ډاکتر ته به هم لار شو

فراز ځانگي ته وويل خورجاني لږي اوبه راکړه

ځانگه اوبو پسي لار

زرغونې زما په فکر او ذهن نازنین داسې خوره ده چې زه هیڅ د هغې له یادونو بهر وتلي نه شم او نه غواړم چې د هغې یادونه هیر کړم

هغې ماسره خومره سختي تیري کړي خومره دردونه او کړاونه یې وزغمل

زما لپاره هغې کوم کارونه ونکړل

زما او د هغې وعدې چې مونږ د راتلونکي ژوند لپاره کړي وي نیمه خوا او نیمگړی پاتې شوي

زه نه غواړم چې دې بې وفا نړۍ ته راوگرزم نه غواړم چې د چا اسرې ته پاتې شم که نور څه نه وو نو خپل ژوند ته به خپله د پای ټکي کیدم او د خپلي نازنین خواته به لاړ شم

نه غواړم چې نور ژوند وکړم او نه یې کولي شم

که ژوندی هم پاتې شم نو هیڅ د چا په گټه به رانه شم

زرغونه چې د فراز خبرو پرېشانه کړې وه، څو شېبې چوپه پاتې شوه. په هغې کې یو ځیرک درد و، خو له ځان سره یې ژمنه کړې وه چې فراز به یوازې نه پرېږدي، که هر خومره هم ستونزمنه وي.

"فرازه، ته داسې خبرې کوې لکه چې هر څه ختم وي، خو ژوند تل همداسې نه وي. هو، درد شته، ډېر زیات شته. خو دې درد، او سلگیو کې، موږ دواړه یو. خو که ته تسلیم شې، نو زه به څه وکړم؟" زرغونې د زړه له کومي دا جملې وې چې داسې یې وویل لکه چې ځان ته هم باور ورکوي.

فراز د هغې خبرو ته په نیم زړه غوږ نیولی و، په سترگو کې یې تشې اوبښکې پاتې وې. "زرغونې، ته پوهېږې، نازنین مې یواځینې ارمان و. کله چې هغې پرېښودم، داسې مې احساس وکړ چې روح مې له بدن څخه وتلې دی. اوس، هره ورځ چې زه ژوندی یم، داسې ده لکه چې له خپل قبر څخه بهر پاتې یم. ته څنگه هیله لرې چې زه به بېرته ژوند ته راشم؟"

زرغونه یې خبرې اوري، خو د فراز د ژورې دردېدنې احساس ته تسلیم نه شوه. هغې فراز ته په نرمه لهجه وویل، "خو ته هېره وي چې زه دلته یم. زه ستا سره یم، فرازه. زه پوهېږم چې زه نازنین نه یم، او نه غواړم چې زه به یې ځای ونیسم. خو زه دې ملگرې یم، زه به تا هیڅ کله یوازې پرېښودم، زه به تر اخره هڅه وکړم چې تا بیرته له دې دردونو او تیارو وباسم."

فراز په ټيټ غبر کې يې وويل، "زرغونې، ستا مرسته او ملگرتيا مې له زړه منم، خو ځينې زخمونه نه رغېږي. زما زړه له ډېره وخته ټوټې ټوټې شوی دی، او اوس مې په دې ځمکه کې د پاتې کېدو هيله بايللې ده."

زرغونه ژر لا ناهيلي نه شوه. "ته يو ځل کابل ته راشه، د فکر بدلول دومره ستونزمن نه دی، لکه ته يې چې انگېري. دا وخت به هم تېر شي، باور وکړه. د ژوند لپاره يو دليل پيدا کړه، که نه هم، نو لږ تر لږه ما مه پرېږده چې يوازې پاتې شم."

د زرغونې دا وروستۍ خبرې فراز ته لکه د زړه له دننه څرېکه ورسيدې. که څه هم هغه په ځان کې د هيلو څرک نه احساساوه، خو د زرغونې نه ماتېدونکې ملاتړ او محبت هغه يو ځل بيا دې ته اړ کړ چې لږ تر لږه د سبا لپاره انتظار وکړي.

هغه ورو وويل، "زرغونې، د ځان لپاره نه، خو ستا لپاره به سبا درشم."

زرغونه چې په زړه کې يې يوه وړوکې هيله را ژوندۍ شوې وه، په خپلو اوښکو پټه موسکا وکړه. د دواړو تر منځ د درد او هيلې يوه نوې کيسه روانه وه، يوه داسې کيسه چې د ژوند کولو زخمونو ته، که په بشپړ ډول نه، لږ تر لږه يو څه درمل شي.

زرغونه ورته وايي فرازه يوه وعده وکړه چې نور به ژوند ته راگرزي زما په خاطر د نازنين په خاطر د خپلې مور خور او وروڼو په خاطر ته د ځانگړي حالات نه خبر يې چې د هغې په زړه څه تيرېږي ستا په دې رقم کتو

فراز وايي زرغونې دا کوم وړوکي درد او غم نه دې چې داسې په اسانه مې شاه پرېږدې کيدای شي د نازنين يادونه مې همداسې په زوریدو سره ختم کړي

يو خو ته د غم زوي نازنين او نازنين ته به وايي مونږ خفه نه يو

زه چې ژوندې پاتې يم فرازه صرف د نازنين سره د وعدې پوره کولو په خاطر ياد دې شي د نازنين قول چې ماته يې راکړي

والله که دي پلار هم رانه خلاص شي

فراز بيا په سلگو شي او خه زړه تش کړي

ځانگه راشي وروره نور ارام وکړه ها دا گولۍ دې تيري کړه

فراز وايې دا د غم لور پوهه کړه چې نور داسي خبرې نه کوي

زرغونه په ژړا کې وخاندې فرازه همدا خبره مې غوښتل چې ستا له خولي يې واورم

او بيا خانگي ته ووايي دوا يې پوره ورکه او سهار يې د فياض سره وليږه چې راشي کابل ته ډاکتر لپاره

فرازه په الله دې سپارم خو چې بيا زنگ وهم خير دې زړه مې مه ماته وه او په خندا راسره خبرې وکړه

خو سبا دې راتک هير نه شي

سهار و، د کور په انگړ کې چوپتيا خپره وه. فراز په خپل سوچ کې ډوب ناست و، د چای پيال يې په لاس کې نيولې وه. د کورنۍ غړو ورته په اندېښنه کتل. مور يې ورو ورو ورته وويل: "زويه، لاړ شه کابل ته، چې ډاکتران دې وگوري."

فراز يو ژور ساه واخيسته، چای يې پيال يې خلاصه کړه او په بېخيالي کې يې سر وښوراوه. له هغه څه چې په زړه کې يې تېرېدل، هيڅوک خبر نه و. د نازنين يادونه هره لحظه ورته تازه کېدله. هغې وعدې چې له ده سره يې کړې وې، اوس لکه د زخم په شان هره ورځ تازه کېدلې.

فراز د سفر تياری ونيو، فياض ورسره شو چې کابل ته ولاړ شي. په لاره کې هر څه خاموش وو، يوازې د موټر اواز او د فراز دننه سلگۍ وې.

کله چې شفخاني ته ورسيدل ډاکتران يې په ليدو ډير خوشاله شول روغې نه وروسته يې ورته مينعات وکړل

ډاکترانو وويل اوس بلکل څه دې ان شاء الله او لک وخت پاتي دې چې مکمل څه شي

او بيا يې فراز ته وويل فراز جانۀ نوې ژوند دې درته ډير ډير مبارک وي دا د الله يوه معجزه وگڼه چې ته روغ او ژوندي يې مونږ هيڅ طمعه نه درلوده خو دا به د چا دعا وه چې ته روغ شوي

فراز ترينه مننه وکړه ډاکترانو وويل دا ځل هم راشه چې يو ځل دې وگورو ان شاء الله بيا به د راتلو ضرورت نه وي

او خپلي کورني سره دې ډير په مينه وخت تيره وکړه ډيره سخته پري تيره شوه بيا هغه دوه خورگانو باندې چې هيڅ يې سترگي له اوښکو اوچي نه وي

فراز او فياض د ټولونه مننه وکړه رخصت يې واخيست او روان شول

هلته ورته د نازنين مور او پلار زنگونه شروع کړي وو چې راشي خو فراز زړه نه څه کوه چې هغه کورته ورشي

زرغونې ورته هم ټينگار او قسمونه وركول چې راشي

نو مجبور شو او لاړو

كله چې د نازنين دي كور ته ورسېدل، فراز ناخاپه ودرېد، سترگې يې له اوبښكو ډكې شوې. د هغې كور ته كتل ورته داسې سخت وو لكه په زخم يې چې ملگي شيندي.

په سلگو كې يې د نازنين په ياد له ځان سره وويل: "نازنين، تانه شم هيرولې، هره لحظه دې يادوم. هغه ژمنې، هغه وعدي..." فراز خپل مخ په لاسونو كې ونيو، او په غمجن غږ كې يې خپل دروند زړه خالي كړ.

زرغونه چې د دې دردناكه حالت ننداره كوله، ورو يې خواته راغله له سترگو يې اوبښكي بهيدې لاس نه يې ونيو ورته وويل: "فرازه نور بس كړه ترڅو به له ځان سره مونږ ژپوي

د نازنين مور او پلار هم په ژړا كې له غاړې تاو كړو د سر نه يې ښكل كړه او كورته يې دننه كړو

زرغونې ورته ژر يخني گرمه كړه د حسنا ورته راغله فراز په غيږ كې ونيوله او په ژړا شو حسنا او صدف يې د غاړې تاو شول او دريواپو خه وژړل

ددي حالات په ليدو د ټولي كورني سترگي له اوبښكو ډكي شوي

زرغونه راغله او په غوصه شوه هلې لالا ته مو اوبه راوړي چې لاسونه وينځي

حسنا اوبه راوړل او صدف يې په غيږ كې سرايخي وو

ډوډۍ وخوړه

زرغونې فياض ته وويل: كه ته وظيفي ته ځې لاړ شه فراز به همدلته وي دا خلوښتي به تيره كړي بيا به لاړ شي

فراز وويل ما مه پاتې كوي پري مېردي چې لاړ شم

زرغونه او د نازنين كورني ورسره كلك شول چې پاتې شې فياض وويل سمه ده چې كله يې زړه تنگ شو رابه شم فياض لاړ

مازيگر شو زرغونې صدف او حسنا ته وويل چې تاسو فراز دلاسه كړي او مجبور يې كړي چې لاړ شو چكر ته

حسنا او صدف راغلل د فراز د غاړې نه تاو شول يو د يو مخ نه ښكل كه او بلې د بل مخ نه ورسره كيناستل په څنگونو يې ورته سرونه كيښودل او ورته يې وويل لالا مونږ چكر ته يوسه زړه مو تنگ دې

د فراز سترگي بيا له اوبښکو ډکي شوي

د نازنين مور غوسه شوه زي لاري شي د فراز زړه نه کيږي چې چيرته لاړ شي

فراز چې دوي ته وکتل ورته يې وويل سمه ده زو

دواړه خوشاله شول او وي ويل لالا دريوآړه به زو نور څوک نه وړو

زرغونې وويل زه به درسره لاړه شم زما هم زړه تنگ دې

څلور واړو حرکت وکړو او چکر ته لاړل

په لاره کې زرغونې کوبښن کاوه چې فراز ته د ژوند کولو هڅه وکړي، خو د فراز سترگې لا هم د غم په سيوري کې وې. هر قدم ورته داسې ښکاره کېده لکه بوج. زرغونې وخنډل، د غم په منځ کې يې د ژوند کولو رڼا وربښکاره کړه: "فرازه، ژوند بيا هم پر مخ ځي. د نازنين يادونه دې تل وي، خو هغې به هم هيله درلوده چې ته خوشاله ژوند وکړې."

فراز ورته يوه غمجنه موسکا وکړه، په زړه کې يې د نازنين غم بيا راوخوځېد، خو د زرغونې خبرو ته يې سر وښوراوه. دې لحظه کې يې احساس وکړ چې شايد ژوند ته بېرته ورگرځېدل يو څه وي چې نازنين به هم غوښتل.

زموکه او اسمان غلي وو، خو د فراز په زړه د سلگيو نه غير نور څه نه وو

زرغونې ته يې وويل

زرغونې څو وارې د فراز خواته وکتل، د هغه ژوره غميزه يې په خبره کې لوستلای شوه، خو زړه يې غوښتل چې يو څه ووايي، يو څه داسې چې د فراز زړه بېرته ژوند ته راوگرځوي.

زرغونې په نرم غږ کې وويل: "فرازه، ولې نه غواړې چې ژوند ته بېرته راشي؟ ولې نه غواړې چې يو ځل بيا مېنه تجربه کړې؟"

فراز ودرېد، خپل سر يې تپت کړ او په دردناکه لهجه يې ځواب ورکړ: "زرغونې، زه نور نه غواړم چې بيا مټين شم. زما په زړه کې يوازې نازنين وه او ده. له هغې سره مې د ژوند ټوله مينه وه، او اوس چې هغه راسره نشته، دا به ظلم وي چې په زړه کې مې څوک ځای ونيسي. زه له ځوانيمرگي نازنين سره داسې ظلم نه شم کولای."

زرغونه خاموش او چپ شوه. هغه پوهېده چې د فراز زخمونه ژور دي، خو زړه يې غوښتل چې د هغه لپاره د ژوند نوې دروازه خلاصه کړي. د چکر په منځ کې لا هم د فراز درد نه وو کم شوی، زرغونې خپل احساسات په زړه کې وساتل او يوازې د هغه په څنگ کې روانه وه.

ناڅاپه، صدف په ځمکې پریوته، لاسونه يې په وینو شول. فراز په وارخطايي کې ورته وویل: "ژوبله خو به نه یې؟"

صدف په ژور درد کې وځنډل او ځواب يې ورکړ: "دا ژوند همداسې دی، فرازه لالا. کله چې گوزار شي، ته باید خپله پورته شي. چاته انتظار نه کوي چې څوک به راشي او تابه پورته کړي. دا زخمونه به وخت سره جوړېږي، خو د وخت خیال به ساتې. که دې وخته پام ونه کړ، هر زخم تلپاتې کېږي."

فراز ته د صدف خبرې د یوې بلې نړۍ پیغام راوړ. هغه پوه شو چې شاید زرغونه هم ورته د ژوند هغه اړخ ښيي چې ده تر اوسه نه و منلی. صدف د خپلو زخمونو پروا ونه کړه، هغې په خپل درد کې د ژوندي پاتې کېدو هنر فراز ته وویل.

زرغونې د فراز سترگو ته وکتل: "فرازه، نازنین به دي تل په زړه کې وي، خو هغه به هم غوښتل چې ته بېرته ژوند وکړي د هغې هغه وعده دي له یاده ویستلي."

فراز غلی و. هغه پوهېده چې د زرغونې او صدف خبرې د هغه د راتلونکي په اړه دي. په زړه کې يې د راتلونکي لپاره هیلو ورو ورو وده کوله، خو درد يې هم لا تازه و. په دې لحظه کې د هغه لپاره ژوند بیا هم یو مبهم سیوری و، خو د صدف او زرغونې خبرې ورته د ژوند نوې معنا ورکړه: ژوند ته بېرته ستنېدل ممکن دي، که وخت ته د زخمونو په جوړېدو وخت ورکړي.

فراز، زرغونه، صدف، او حسنا له چکره ستانه شول. د ورځې رڼا ورو ورو د ماښام په تیاري بدلېدله، او هوا یو ارامه غږ درلود چې د ټولو فکرونه له ځان سره وړي. په موټر کې خاموشي وه، هر یو په خپل سوچ کې ډوب و، خو زرغونه د فراز په څنگ کې ناسته وه او د هغه په اړه يې فکر کاوه. هغه پوهېده چې د فراز زړه لا هم د نازنین له یادونو ډک دی، خو هغې د خپل زړه احساسات نور په ځان کې نه شوای ساتلای.

کله چې موټر کور ته نږدې شو، زرغونې ورو د فراز خواته وکتل. په زړه کې يې یو جرئت پیدا کړ، او په آرام غږ کې يې وویل: "فرازه، زه ستا د اظهار یا د مینې د پیغام په انتظار یم. زه پوهېږم چې ستا درد تازه دی او د نازنین له لاسه تا ډېر څه له لاسه ورکړي دي. خو زه درته انتظار کوم، هر څومره وخت چې وغواړې. زه پوهېږم چې وخت ته اړتیا لرې ترڅو هغه زخمونه چې د نازنین مرگ درکړي، کم شي."

هغې ژوره ساه واخيسته او خپله گوتې يې په گوتو کې ورکړې. "فرازه، ته چې هر څومره وخت غواړې، زه به درته صبر کوم. خو د خدای لپاره، زړه مې مه ماتوه. زه نه غواړم چې د بل ځل لپاره همدا زخموڼه وگورم. ته ډېره معنا لرې زما لپاره، او زه باور لرم چې د ژوند په دې اوږده لاره کې به موږ دواړه يو بل سره مزل وکړو."

فراز سر تپت کړ، سترگې يې په ځمکه ولگېدې. هغه په ژور غم کې وو، خو د زرغونې خبرې يې زړه ته رابښته شوې. هغه احساس وکړ چې زرغونه يوازې يو څوک نه ده چې د هغه تر څنگ ولاړه ده، بلکې يو څوک ده چې غواړي د هغه زړه بيا ژوند ته راوگرځوي. فراز پوهېده چې زرغونه په خپل زړه کې ډېره مينه لري، خو هغې لا هم د نازنين په خاطر د ژوند پرېکړې کولې.

په يوه ژوره ساه سره يې زرغونې ته په غمگين، خو صادقانه لهجه کې وويل: "زرغونې، زه ستا احساسات درک کوم او پوهېږم چې ته زما لپاره ډېر ارزښت لرې. خو زما زړه لا هم د نازنين له لاسه په غم کې ډوب دی. زه نه غواړم چې بيا مېنې ته لاس ورکړم او بيا له هغه درد سره مخ شم چې له نازنين سره مې وليد."

زرغونه غلې شوه، خو هغې ته د فراز خبرې معنا لرلې. هغه پوهېدله چې د فراز دردونه ژور دي، او هغه به وخت ته اړتيا لري ترڅو خپل زخموڼه جوړ کړي. خو هغې بيا هم په موسکا کې ځواب ورکړ: "فرازه، زه پوهېږم. زه درته صبر او انتظار کوم. هر وخت چې ته تيار شوي، زه دلته يم. خو د خدای لپاره چې نا اميده مې نکرې. "زما ټول اميدونه تاپوري تړلي دي.

په دې لحظه کې د زرغونې غږ د محبت څخه ډک و. هغه پوهېده چې فراز وخت ته اړتيا لري، خو هغه يې هېڅکله نه پرېښود. د دې خبرې سره، کور ته ورسېدل، خو د دواړو په زړه کې د اميد يو نوی څرک بل شو.

مانېام ډوډۍ وخوړل شوه. د نازنينې کورنۍ غوښتل چې د فراز فکر بدل کړي، نو ټولو خبرې کولې. صدف راغله او د فراز په څنگ کې کښېناسته. فراز يې له غاړې لاس تاو کړ او ويې ويل:

"زما نانځکې ته لاس وخايه، څنگه دي اوس؟"

صدف وويل:

"لالا، ښه يم او ښه به شم، ته اندېښنه مه کوه. زه له دې ډېر خوږېږم، خو بيا ښه شم. دا به هم تېر شي."

فراز د هغه له سر څخه ښکل کړه او ځانته يې نږدې کړه:

"حسنا چېرته ده؟ په کوټه کې نه شته."

صدف وويل:

"صبر وکړه، غږ به پرې وکړم، هغه درس لیکي."

فراز وویل:

"ښه ده، پرېږده چې درس ولیکي. او ته به څه کوي؟ د درس لیکلو سره، ستا لاس خو درد کوي."

صدف وویل:

"لالا، نن یې ته ما ته ولیکه. تر سبا پورې به مې لاس ښه شي، بیا به خپله ولیکم."

فراز وویل:

"ورشه، کتاب راوړه."

فراز د صدف سره بوخت شو. زرغونه په زړه کې خوشاله وه چې د فراز فکر بدل شو. دوی تر ناوخته ناست وو. زرغونې فراز ته وویل:

"فرازه، دوا دې راوړم، تیروي یې."

فراز وویل:

"هو، تیروم یې."

زرغونه لاره، دوا او اوبه یې راوړې، په خپل لاس یې دوا ورکړه او بیا یې ځای ورته جوړ کړ. شپه ناوخته وه، فراز هم لاړو چې ارام وکړي. زرغونه هم ورسره کوټې ته تر دروازې پورې ملگرې وه. فراز چې کوټې ته ننوت، حالات یې خراب شول.

زرغونه یې مخې ته ودریده:

"گوره، فرازه! نور بس کړه. زه پوهېږم چې بیا دې تېر وخت در په زړه شو، خو خیر دی. زما لپاره نور بس کړه."

فراز خپلې اوبنکې پاکې کړې او پریوتو. زرغونې پرې روژه واچوله او کمپل یې ورته پښو ته کېښوده.

زرغونې وویل:

د غم، زویه! ماته هېڅ ست نه کوي. که غواړې چې درسره پاتې شم."

فراز خپلې شونډې په غاښونو کې ونیولې او وېې ویل:

"ته لاره شه، خم. خو گوره، د شپې به ستا خواته راخم چې ونه وېرېږي. چې وايي به پيريان دي."

فراز په شونډو کې مسکي شو او ورته يې وويل:

"زه ارام کوم، مه راځه."

خو زرغوني خبره ختمه کړه:

"زه به راخم!"

فراز پرېوت او په تېر وختونو کې ډوب شو. هغه شپه يې په ياد شوه چې نازنين دلته راغله، غوښتل يې چې دی وډار کړي، بيا يې يو ځای پوچکان لوبه کوله. د فراز په مخ لپه لپه اوبښکې روانې وې او خوب يې له سترگو کړه کړې وه.

په همدې وخت کې، زرغونه هم د فراز په خيالونو کې ډوبه وه. هغې ځان سره ويل: "څنگه به فراز له دې حالته وباسم؟" زړه يې صبر ونه شو. لږ وخت وروسته د خپل ځای څخه پاڅېده او د فراز کوټې ته لاړه. گروپ يې روښانه کړ، گوري چې د فراز په مخ د اوبښکو سيلاب روان دی. ژر يې ځان ورساوه، سر ته يې کښېناسته او د هغه اوبښکې يې پاکې کړې.

زرغوني وويل:

"فرازه! ته لا نه يې ویده شوی؟ دا ژړلي دي ولې؟"

فراز په غمجن آواز ځواب ورکړ:

"زرغوني، هغه تېر وختونه مې ياد شول، هغه لوبې او ستاسو په بالښت گوزارونه. بيا د نازنين هغه خبره چې 'فرازه، ته زما خاوند يې، او تاسره يوځای لوبې کول زما حق دی.'"

زرغوني په نرمه ژبه وويل:

"ياره، د غم زويه، نو ته به په دې ژړا ځان خراب کړې؟ که په تا څه وشي، زه به څه کوم؟"

فراز ورته ځواب ورکړ:

"زرغوني، کوشش مه کوه چې ماسره دې زړه وتړي. زه ډېر بدبخته يم. يوه ورځ به ته هم همداسې ژاړې. زه نه غواړم چې نور د چا ژوند تبا او زړه يې مات کم."

زرغونه لږه غلې شوه، بيا يې فراز له تندي نه ښکل کړ:

"بس، زما دا د تباهي ژوند تا سره قبول دی. او کوشش مه کوه چې مانه ځان لرې کړي."

فراز وويل:

"زه پوهېږم چې ته غواړي ژوند ته بيرته راستون شي، خو دا ډېر سخت دی. زه وخت ته اړتيا لرم."

زرغونې په توگه کې وويل:

"نو ما کله ويلي چې ژر زو ملا ته او نکاح تړو؟ کله چې تا راته وويل تر هغې درته انتظار کوم."

او بيا زرغونې ورته وويل:

چې تر څو دلته يې، ماته به هېڅکله نه وايي چې له تانه لرې شم. "ځکه چې زه بيا هلته ستاسو کور ته نه شم راتلی، نو زورېږم به درته."

فراز په آرامه وويل:

"سمه ده، نه وایم، خو اوس لاړه شه، څوک رانه شي، ډېره بده خبره ده."

زرغونې په ځواب کې وويل:

"که څوک راشي، ورته وایم چې دا مې خاوند دی."

فراز وويل:

"نه زرغونې، نه غواړم چې د دې کورنۍ په وړاندې زه سر ټیټي شم، هيله کوم."

زرغونې وويل:

"سمه ده، زه به لومړی تا ويده کړم، بيا به ځم."

هغه د فراز په څنگ کې کښېناسته. فراز خپلې سترگې پټې کړې او زرغونې د فراز په ويښتانو کې لاس واه. هوا سپر وه، د زرغونې ساړه وشول او رپېده.

فراز پوه شو چې زرغونې ساړه شوي. اوس به لاړه شي خو

زرغونې د فراز کمپل په ځان کش کړه او د دېوال سره يې ډډه ووهله.

زرغونه لگيا وه، د فراز په وينتانو کې يې گوتې وهلې،

او دا سندره يې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پيل کړه، چې فراز يې د خيالونو دنيا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زني، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مينې دښته کې بښي، ابله د ازغو په څوکو

د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي

ما د هر څه په بدل، ستا د مينې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي

د گلونو خوشبويانې، د چمن ښکلا دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مينې تهمتونه او دردونه ماله راکه

زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم

خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي

زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترگو اوښکې روانې وې، ژړل یې،

او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.

یوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، وینس شو.

گوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.

فراز د زرغونې سترگو ته وکتل. د زرغونې معصومي سترگې له اوښکو ډکې وې.

فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.

او په خپلو لاسونو یې د زرغونې اوښکې پاکې کړې.

زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز یې خپل ځان ته نږدې کړ.

لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې یخني او لږزه راغله، ټول وجود یې ریږده. د بیدارۍ احساس یې وکړ، خو زړه

یې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان یې نه درلود.

خپل سر یې د فراز سینې ته نږدې کړ.

د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته یې نږدې کړه.

فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې گرم پوکي یې د زرغونې مخ او

گریوان ته وکړل.

دواړه په لږزه شول. فراز ټکان وخوړ، کیناست او زرغونې ته یې په غلي غږ وویل:

"زرغونې... زرغونې!"

زرغوني په لږزیدلي غږ سترگې وغږولې: "خه دې، فرازه؟"

"زرغوني، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."

د زرغوني چې فکر شو، ځان ته یې وکتل، بیا فرازه ته او د خوب ځای ته.

د وجود ټول ساړه یې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترگې یې ټیټې کړې او ویې ویل:

"فرازه، وښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وویل: "الله دې وښې، زرغوني، خو اوس لاپه شه، څوک را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا لیدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بیا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم رېیم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لارم حجري ته. هلته په انگر کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې یواځې ناست یې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تیارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وویل: "حسنا جاني، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تیارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ویل یې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وویل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جاني څلوېښتي ده، بیا نه شو تللی.

زه بیا د نازنین په سوچ کې ډوب شوم او غلی پاتې شوم. حسنا وویل: "لالا، ولې غلی یې؟ یو څه ووايه، چکر ته ځو؟"

ما وویل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې یو ډار وو، هر څه مې هر وو.

په دې وخت کې د نازنین مور راغله. "فرازه زویه، راځه، چای تیار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترگې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنين پلار وويل: "فرازه زويه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنگ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لخيره خيرات دی."

ما هيڅ ونه ويل. سر مې ټيټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنين مور وويل: "زويه جان، موږ منو چې نازنين زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودرديدلی يې او درډېرې لا."

"خو زويه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان يې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هيلې دي. که ته داسې خفه يې، هغوی به څنگه خوشاله شي؟ نو د خپل فاميل لپاره همت په ځان کې پيدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خندا راوړه. په دې کار سره به نازنين درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن يې هيڅ نه ويل. زما هم زړه درزېده.

ما وويل: "مورجاني، زه څنگه د نازنين يادونه هېر کړم؟ د هغې هر ياد مې په زړه او ذهن کې نيغ ولاړ دی. هر څه چې گورم، هغه راته ياديري."

مورجاني وويل: "پوهيرم، زويه، خو خير. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پيدا کړې."

حسنا وويل: "مورجاني، ته لالا ته وايه چې موږ چکر ته يوسي مازيگر."

د نازنين مور وويل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تير شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنين د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وويل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وويل: "نه، نن مېلماڼه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړې."

زرغونې وويل: "مېلماڼه مازيگر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لارو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بيل شول. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وويل: "زرغونې، څنگه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فراهه، د بېگانې کار بښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وږي ومه."

"خیر دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وږي وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وويل: "فراهه، شکر دی چې تا راوېښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فراهه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترگې له اوبښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپېدلي وو.

زرغونې ورته وويل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترگو اوبښکې پاکې کړې.

"فراهه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وويل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنۍ ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فراهه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابېلده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وويل: "فراهه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وويل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله

کړه. تا زه بېرته ژوند ته راوگرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راگرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه ونه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هر یو غم به درنه لر کم

خوشالۍ به در پسر کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راټولومه لکه پانې د گل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیگر کم

تابه رنگ د مازیگر کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه در کم

چې دنيا به شي حيرانه

خوشبويي ستا د ساگانو به ملگري د خپل سا کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلي ټول ورخطا کم

تا به گل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بيت يې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنگه چې نازنين هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ويلي وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خيالونو نړۍ پنگه کړه او وويل:

"د غم زويه، ما په څومره مشکله درته سندره وويله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاينه وکړه."

فراز موسکې شو او ورته وويل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واورې، نو خاموشه کېږي او د خيالونو په دنيا کې ورکيږي."

مننه، نن دې خو د خولې نه يو ځل يوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخنډل او ويې ويل: "هله، پاڅه چې څو. غرمه نږدې ده."

فراز وويل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بيا به لاړ شو."

زرغونې وخنډل: "پاسې، د غم زويه، اوس نو راته غرمه د حيواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وويل: "لالا، وږې شوې يم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخيستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازيگر شو او د فراز کورنۍ هم راوړسېده. څانگه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره یې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل یې کړ.

"وروره، اوس څنگه یې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درېسې خفه وم. یوه ورځ مې د خفگان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکۍ شو او ویې ویل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډیر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې څانگې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنگ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنگ وواځه، خو هغه ځواب ور نه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د څلوېښتي خبرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خبرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "موږ به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډیر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خبرات پروگرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاپړ کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

زرغونه لگیا وه، د فراز په وینستانو کې یې گوتې وهلې،

او دا سندره یې په ډېر خوږ، نرم او غلي آواز کې پیل کړه، چې فراز یې د خیالونو دنیا ته بوتلو.

ما تصور دا ستا د زني، ستا د خال کړی دی

د زړه کعبه کې مې طواف، ستا د وصال کړی دی

د مینې دښته کې بښي، ابله د ازغو په څوکو
د عشق منزل ته مې مزل، څه په کمال کړی دی

خلک لاس پورته کړي دعا، د جنتونو غواړي
ما د هر څه په بدل، ستا د مینې سوال کړی دی

زما هر سحر دې ستا شي، زما هر بېگا دې ستا شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

ستا د ژوند د هرې لارې، ټول ازغې دې تل زما وي
د گلونو خوشبویانې، د چمن ښکلا دې ستا شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا د مینې تهمتونه او دردونه ماله راکه
زما زړه کې دا دعا ده، پوره هر ارمان دې ستا شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

دا دنیا مې پکار نه ده، نه جنت درنه زه غواړم
خدایه یو سوال مې قبول که، چې زما جانان زما شي
زما ټول عبادتونه، زما هره سا دې ستا شي

د دې سندرې سره د زرغونې له سترگو اوبښکې روانې وې، ژړل يې،
او فراز ویده شو، او په زرغونه هم د خوب چپه راغله.
يوه شېبه وروسته چې فراز فکر شو، وينې شو.
گوري چې زرغونه په خواږه خوب، مخامخ ورسره ویده ده.
فراز د زرغونې سترگو ته وکتل. د زرغونې معصومې سترگې له اوبښکو ډکې وې.
فراز زرغونه له تندې ښکل کړه.
او په خپلو لاسونو يې د زرغونې اوبښکې پاکې کړې.
زرغونې په خوب کې د فراز نه لاسونه تاو کړل او فراز يې خپل ځان ته نږدې کړ.
لږه شېبه تېره نه وه چې په زرغونې يخني او لږزه راغله، ټول وجود يې رپېده. د بيدارۍ احساس يې وکړ، خو زړه
يې داسې ټکانونه خوړل چې د پاڅېدو توان يې نه درلود.
خپل سر يې د فراز سينې ته نږدې کړ.
د فراز هم پرې زړه درد وکړ او ځان ته يې نږدې کړه.
فراز غوښتل چې د زرغونې ساړه په خپل تنفس سره ختم کړي، نو د خپلې خولې گرم پوکي يې د زرغونې مخ او
گريوان ته وکړل.
دواړه په لږزه شول. فراز ټکان وخور، کيناست او زرغونې ته يې په غلي غږ وويل:
"زرغونې... زرغونې!"
زرغونې په لږزيدلي غږ سترگې وغږولې: "څه دې، فرازه؟"
"زرغونې، پاڅه چې اذان ته لږ وخت پاتې دی، څوک را نه شي."
د زرغونې چې فکر شو، ځان ته يې وکتل، بيا فراز ته او د خوب ځای ته.
د وجود ټول ساړه يې ختم شول، خوله پرې ماته شوه، خپلې سترگې يې ټيټې کړې او ويې ويل:

"فرازه، وېښه، خوب وړې وم، په ځان نه پوهېدم."

فراز وويل: "الله دې وېښې، زرغونې، خو اوس لاره شه، څوك را نه شي."

زرغونه پاڅېده او روانه شوه.

د فراز زړه درزېده چې هسې نه چا ليدلي وي.

په همدې سوچونو کې پروت وم چې اذان وشو. د لمانځه وخت شو، پورته شوم، لمونځ مې وکړ، بيا راغلم خپل ځای کې کښېناستم او کرم ريېم. له ځان سره خجالت وم.

په کراره مې له کوټې ووتم او لایم حجري ته. هلته په انگړ کې کښېناستم چې کتل مې، حسنا راغله.

"لالا، دلته ولې يواځې ناست يې؟ راځه، دننه لاړ شو. چای هم تيارېږي، هلته به کښېنو."

ما ورته وويل: "حسنا جاني، راځه دلته کښېنه، ترڅو چې چای تيارېږي، دې تازه هوا نه به خوند واخلو."

هغه هم راسره کښېناسته. ويل يې: "لالا، نن به چکر ته ځو؟"

ما ورته وويل: "نه، نن نه، سبا به لاړ شو."

خو سبا مې د خور جاني څلوېښتي ده، بيا نه شو تللی.

زه بيا د نازنين په سوچ کې ډوب شوم او غلې پاتې شوم. حسنا وويل: "لالا، ولې غلې يې؟ يو څه ووايه، چکر ته ځو؟"

ما وويل: "سمه ده، مشوره به وکړو."

نن مې فکر بلکل بدل وو. زړه کې مې يو ډار وو، هر څه مې هېر وو.

په دې وخت کې د نازنين مور راغله. "فرازه زويه، راځه، چای تيار دی. چای وڅښو."

ما حسنا د لاسه ونيوله او روان شوو. کوټې ته لاړو. زرغونې چای راوړ، خو نن هغه هم خجالته وه او سترگې يې ټيټې وې. نه يې راته کتل. چای يې راته واچو، چای مو وڅښو.

د نازنين پلار وويل: "فرازه زويه، ستاسو کورنۍ ته مو پرون زنگ وهلی وو. نن هغوی هم راځي. سبا لڅيره خيرات دی."

ما هيڅ ونه ويل. سر مې ټيټ کړی وو او خاموش ناست وم.

د نازنين مور وويل: "زويه جان، موږ منو چې نازنين زموږ لور وه، خو ته پرې زموږ نه ډېر ودرديدلى يې او درديږي لا."

"خو زويه، دا به قسمت وو. نور دې خپل ژوند ته فکر وکړه. ځوان يې، ستا د کورنۍ له تا ډېرې هيلې دي. که ته داسې خفه يې، هغوى به څنگه خوشاله شي؟ نو د خپل فاميل لپاره همت په ځان کې پيدا کړه. د خپلې مور، خور او وروڼو په مخونو کې خدا راوړه. په دې کار سره به نازنين درنه په قبر کې خوشاله شي. هغې هم ستا خوشالي غوښتله."

زرغونه همداسې خاموشه ناسته وه، نن يې هيڅ نه ويل. زما هم زړه درزېده.

ما وويل: "مورجاني، زه څنگه د نازنين يادونه هېر کړم؟ د هغې هر ياد مې په زړه او ذهن کې نيغ ولاړ دی. هر څه چې گورم، هغه راته ياديږي."

مورجاني وويل: "پوهيږم، زويه، خو خير. هڅه وکړه چې ځان کې قوت پيدا کړې."

حسنا وويل: "مورجاني، ته لالا ته وايه چې موږ چکر ته يوسي مازيگر."

د نازنين مور وويل: "اوس لاړ شئ. نن مکتب ته مزي لاړ شئ، چکر ووهوئ، ساعت به مو تير شي."

حسنا خوشاله شوه. د نازنين د مور مطلب دا وو چې زما فکر بدل شي. زرغونې وويل: "امه، زه به هم ورسره لاړه شم."

ما وويل: "نه، نن مېلمانه راځي. ته کور ته پاتې شه چې د مورجاني سره کومک وکړې."

زرغونې وويل: "مېلمانه مازيگر راځي، او موږ به غرمه بېرته راشو."

بس، زرغونه هم راسره روانه شوه او لاړو باغ وش ته. حسنا او صدف له موږ نه بيل شول. زه او زرغونه يواځې پاتې شوو.

زرغونې ماته نه کتل. ما وويل: "زرغونې، څنگه نن غلې يې؟"

هغې وويل: "هيڅ، همداسې."

"خو فراهه، د بېگانې کار بښنه غواړم. هيڅ پوهه نه وم چې خوب وږي ومه."

"خیر دې، زرغونې، زه پوهېږم چې ته خوب وړې وې، خو شکر دی چې څوک پر مونږ راغلي نه وو. کنه، قسم دی، چې له دې شرمه به مړ وای."

زرغونې وویل: "فرازه، شکر دی چې تا راوېښه کړم او فکر دې وکړ. بل نږدې وو چې د زړه د درزا او ساړه له لاسه مې زړه له خولې وتلی وای."

"دا څه وو، فرازه؟ داسې کار خو په ما مخکې هېڅ نه و شوی."

د فراز سترگې له اوبښکو ډکې شوې. هغه ته د نازنین سره د لومړي ځل لیدل یاد شول، چې دواړه همداسې یخ نیولي او رپیدلي وو.

زرغونې ورته وویل: "ته راځه، دلته کښېنه." بیا یې د فراز له سترگو اوبښکې پاکې کړې.

"فرازه، ولې؟ څه دې یاد شول؟"

فراز وویل: "زرغونې، ماته زما او د نازنین لومړنۍ ملاقات یاد شو. هغه شپه چې په هوټل کې وو، زه او هغه همداسې یخ نیولي وو."

زرغونې پوښتنه وکړه: "فرازه، دا ولې داسې کېږي؟"

فراز ځواب ورکړ: "زرغونې، نور نه پوهېږم. خو شاید کله چې دوه نابنده روحونه یو بل ته نږدې کېږي، نو داسې کېږي."

زرغونې وویل: "فرازه، نه پوهېږم، خو چې ستا سره یم، زړه مې ډېر ارام او راحت وي. خوشاله یم. او ته؟"

فراز ورته وویل: "زرغونې، ته پوهېږې چې زما حال اوس ښه نه دی. زما له ژوند نه زړه موړ شوی، هر څه نه راته نفرت راځي. خو د تېرو ورځو په پرتله یو څه بدل شوی یم. ستا نه مننه کوم، چې زما د ژوند لاره دې لږه بدله کړه. تازه بېرته ژوند ته راوگرځولم. که ته نه وای، شاید دا ورځې به ډېرې سختې وې. خو ته یې چې بیا د ژوند هیله راکوي. د دې هر څه نه مننه."

"که زه بیا ژوند ته راگرځم، نو شاید بیا دا هر څه هېر کړم، او بیا مینه ونه کړم. نه یې شم کولی."

زرغونې ورته وویل:

هر یو غم به درنه لږ کم

خوشالی به در پسر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا خندا به راتولومه لکه پانې د گل لختي

په څه چل به ځان ځایومه ستا خندا کې شوخي مستي

تا به زړه تابه ځیگر کم

تابه رنگ د مازیگر کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

ستا اوتر اوتر نظر له به د مینې د لاسه شم

ددې ژوند د غم لښکر له به زړوره تلوسه شم

په غماز به سم محشر کم خپل نصیب به زورور کم

زه به دومره مینه درکم

چې دنیا به شي حیرانه

خوشبویی ستا د ساگانو به ملگري د خپل سا کړم

په وړمو او په زلفانو به سپرلې ټول ورخطا کم

تا به گل ځان به ډنډر کم اور به بل په لر او بر کم

زه به دومره مينه درکم

چې دنيا به شي حيرانه

د زرغونې خوږ غږ ته فراز په سوچ کې ډوب وو. هر بیت يې په زړه کې لارې جوړولې، لکه څرنگه چې نازنین هم دا سندره په ډېر دردناک او ښکلي غږ کې ويلې وه.

سندره پای ته ورسېده، خو فراز لا هم خاموش او په فکرونو کې ډوب و. زرغونې د هغه خيالونو نړۍ پنگه کړه او وويل:

"د غم زويه، ما په څومره مشکله درته سندره وويله، تا نه راته ډاډ راکړ او نه دې ستاينه وکړه."

فراز موسکې شو او ورته وويل: "زرغونې، الله درته ډېر ښکلی غږ درکړی دی. که هر څوک دا غږ واورې، نو خاموشه کېږي او د خيالونو په دنيا کې ورکيږي."

مننه، نن دې خو د خولې نه يو ځل يوه خوږه جمله زما لپاره راووتله."

زرغونې وخنډل او ويې ويل: "هله، پاڅه چې څو. غرمه نږدې ده."

فراز وويل: "زرغونې، که غواړې، غرمه به همدلته تېره کړو، بيا به لاړ شو."

زرغونې وخنډل: "پاسې، د غم زويه، اوس نو راته غرمه د حيواناتو او ځناورو سره جوړوې؟ زو، کور ته."

په دې وخت کې مو کتل چې صدف او حسنا هم راغلل. صدف وويل: "لالا، وږې شوې يم، ماته بولاني واخله."

ټول د بولاني والا خواته لاړو، بولاني مې واخيستل او بېرته روان شوو. لنډه دا چې مازيگر شو او د فراز کورنۍ هم راوړسېده. څانگه، چې د فراز په جدایي ډېره خفه شوې وه، د لیدو سره يې فراز ته غېږ ورکړه او ښکل يې کړ.

"وروره، اوس څنگه يې؟ دلته راغلی موږ دې هېر کړو. څومره درېسې خفه وم. يوه ورځ مې د خفگان له امله ډوډۍ هم ونه خوړله."

فراز موسکې شو او ويې ويل: "واه، زما لیونې خورې! ما خو کومه میاشت یا کال نه دی تېر کړی، یوازې دوه ورځې مې تېرې شوې دي."

د فراز مور هم د هغه په لیدو ډېر خوشاله شوه، غېږ کې یې ونیو او دواړه مخونه یې ښکل کړه. فراز هم د مور لاسونه ښکل کړل، بیا یې ورور ته غېږ ورکړه. ټول ډېر خوشاله وو، فراز ډیر بدلون موندلی و.

شپه شوه، ډوډۍ وخوړل شوه، خبرې ختمې شوې. میرویس کاکا او ریاض، د فراز ورور، په حجره کې پرېوتل، او فراز خپلې پخوانۍ کوټې ته لاړ. زرغونې خانګې ته وویل: "راځه چې ورور دې لږ تنګ کړو."

خو کله چې لاړې، فراز دروازه بنده کړې وه. دواړه ناهیلې بېرته راغلل. زرغونې فراز ته زنگ وواځه، خو هغه ځواب ور نه کړ.

شپه تېره شوه او د نازنین د څلوېښتي خبرات پیل شو. د نازنین ټول خپلوان راغلي وو. خبرات ختم شو، نو د فراز مشر ورور، میرویس کاکا ته وویل: "مور به لاړ شو."

میرویس کاکا او میرمن یې ډیر کلک وو چې پاتې شئ، خو دوي وویل: "کلي ته لاړ شو، هلته هم د خبرات پروګرام نیسو، او بیا به تاسو ټول راشئ. کوم خپلوان چې مو دي، هغوی هم دعوت کړي چې راشي."

په همدې خبرو یې خدای پاماني وکړه او لاړل کلي ته.

فراز زرغونې ته وویل زرغونې یوه خبره درته وکم...

فراز زرغونې ته وویل:

"زرغونې، له تا ډېره مننه کوم چې په دې سختو وختونو کې دې زما ملتیا وکړه. تا زه په دې غمونو او کړاوونو کې یوازې پرېښودې، سختۍ دې راسره تېري کړې. تا زما رټل او بد چلند وزغملو، نه پوهېږم چې زه به ستا دا ښکې څنګه جبران کړم او دا پور به څنګه پرې کړم."

زرغونې وویل:

"فرازه، ما هېڅ ښکې نه ده کړې او مه ورته د ښکې او احسان نوم ورکوه. له هغه لومړۍ ورځې چې مونږ درېواړه په هوټل کې د غرمې ډوډۍ خوړله، کله چې په ناښايي کې دې ماته عزت او احترام راکاوه، او په تېرو وختونو کې دې په ما څومره باور کولو. زما ښکې د هغې په مقابل کې لکه د سمندر په منځ کې د باران یو څاڅکی په اندازه هم ده. که یو دوست د خپل دوست په سختۍ کې ورسره ولاړ نه شي، نو بیا هغه دوستي نه شوه."

خو، فرازه، زه ستا د ځواب په انتظار یم. او دا هم واوره، که اوس منفي ځواب راکړې هم، زه به خفه نه شم.

دا چې ته بیرته ژوند ته راګرځېدی، دا ماته هرڅه دي. ما صرف دا غوښتل چې تا یو ځل بیا خوشاله ووينم، او

بس

فراز د زرغونې په دې خبرو حيران پاتې شو. هغه په زړه کې احساس کړ چې زرغونه له څومره خلوص سره د هغه په ژوند کې شريکه وه، خو بيا هم نه پوهېدو چې څنگه دې پوروي احساس ته ځواب ورکړي. د زرغونې د خبرو اخري جمله چې "زه اوس نه خفه کېږم که منفي ځواب هم راکړې"، د فراز زړه ته لاره وکړه. هغه ځان سره وويل، "دا څومره سپېڅلې او زړوره ده."

فراز په ټيټه لهجه کې ورته وويل: "زرغونې، زه تر اوسه دې خبرو ته اوزگار شوي نه يم. نازنين ته مې ژمنې ورکړې وې، خو ژوند راته يوه نوې لاره خلاصه کړې ده، چې ته يې برخه يې. زه نه غواړم چې تا خفه کم او ستا احساساتو سره لوبې وکړم."

زرغونه له فرازه مخ اړوي او په آرامه وايي: "فراز، زه پوهېږم چې ستا زړه کې د نازنين ځای خالي دی، او دا ځای هيڅوک نه شي ډکولی. ما د ملگرې په توگه ومنه، او که ژوند مونږ لپاره څه نوي پلان لري، نو زه به په تمه يم. خو که نه، نو هم دومره ماته کافي دي چې ته بيرته ژوند ته راستون شوي."

فراز د هغې نرۍ موسکا وليده، چې د هغې د زړه ژورې خبرې يې پټې کړې. هغه ځان سره ژمنه وکړه چې د زرغونې دا لوی زړه به هيڅکله نه ماتوي. "زرغونې، زه به ضرور درته ځواب درکړم. د نازنين د خيرات څخه وروسته به له تاسره خبرې وکړم."

زرغونې په سترگو کې د خوشالۍ اوښکي راغلي، خو ژبه يې ارامه وه. "هر څه به خپل وخت ته پرېږدو، فرازه. زه انتظار کوم."

فراز کلی ته ناوخته ورسيد. هغه په مستقيم ډول هديرې ته لاړ او د نازنيني د قبر ترڅنگ کيناست.

"نازنين، نه پوهېږم څنگه در ته ووايم. ما ته خو دا ډېره سخته ده چې تا سره کړې ژمنې ماتې کړم او په خپل ژوند کې بل څوک شريک کړم. زرغونه ډېره معصومه ده. ستا له تلو وروسته، هغې له ما سره ډېرې سختې تيرې کړي دي. زما بد چلن، کنځلې، او رټل يې يوازې د دې لپاره زغمل چې زه بيرته ژوند ته وگرځم."

اوس هغه هم نه پوهيږي. خپل زړه يې ما پورې تړلی، او مانه يې ځواب غواړي. زه ورته څه ووايم؟ زه ستا مرستې ته اړتيا لرم، نازنين.

خير دی، نن شپه راته دا مشکل حل کړه. راته ووايه چې زه زرغونې ته څه ووايم. زه به دې په طمعه يم، زما شهيدې مينې، زما د غم ملگرې."

په دې سره فراز په هديره کې په چغو او سلگو شو، ښه يې وژپل، زړه يې سپک کړ. بيا خاموش روان شو او کور ته ستون شو. ډوډۍ يې وخوړه، خپلې کوټې ته لاړ او پريووت.

په دې وخت کې زرغونې ورته زنگ ووهه. فراز ډېر خفه و، او فکر يې بيا بدل شوی و. هر څه ورته له پامه بد راتلل.

زرغونې سلام وکړ. "څنگه يې، فرازه؟"

فراز وويل: "زرغونې، ښه نه يم. اړيکه بنده که."

زرغونې وويل: "يوه خو ته د غم زوی يې، کله هم خوشاله نه يې."

په دې سره فراز اړيکه بنده کړه. زرغونې بيا زنگ ووهه، خو فراز ځواب ورنه کړ.

زرغونې مسج وکړ: "فرازه، که دې ځواب رانکړ، نو يو ساعت پس به مې خپل ژوند ته د پای ټکی کېږدم."

فراز بيا ځواب ورنه کړ. زرغونې بيا زنگ ووهه، خو فراز په خپلو غمونو کې ډوب پروت و او ژپل يې.

يو ساعت تير شو. زرغونې حسنا ته وويل: "ته به د مور جانې په موبایل فراز ته زنگ ووهې، په ژړا کې به ورته ووايې چې زرغونې زهر خوړلي او مړه پرته ده، هسي يې تنگو

حسنا لاړه، د مور جانې نه يې موبایل واخيست او د زرغونې ترڅنگ راغله.

زرغونې د فراز نمبر وهي او زنگ ورته وهي.

فراز چې موبایل وکتو، گوري د نازينې د مور نمبر دې. په ويره کې کټ کې کيناستو او موبایل اوکي کړو. "سلام مورجانې!"

ورسره سم د حسنا د ژړا غږ شو: "فراز لالا! فراز لالا!"

فراز په وارخطايي کې وايي: "څه خبره ده، حسنا؟ ته ولې ژاړې؟ کور ته خو خير دی؟"

حسنا په ژړا کې بيا وايي: "فراز لالا... زرغونه... زرغونه..."

"څه شوي زرغونې؟ به وهلي نې؟"

"نه لالا، زرغونې زهر خوړلي او په کوټه کې مړه پرته ده!"

دی وخت کې د فراز له خولې يوه سخته چغه راوځي، او په زوره زوره وژاړي. مور يې کوټې ته ننوزي:

"فرازه، فرازه! پاسه زويه، څه خبره ده؟ څه شوي؟"

فراز ټکان وځوري، له خوبه پاڅي. سترگې يې له ژړا ډکې او زړه يې په بې واره درزيري.

"مورې، زرغونه هم د نازنين په شان مړه شوه، او زه يې پرېښودم!"

فراز په سلگو شي. مور يې ورته وايي:

"فرازه، دا ته څه وايي؟ خدای دې نه کړي! تا بد خوب ليدلی، ځکه د شپې دې لمونځ نه دې کړی."

فراز د مور نه غبر تاو کړي او په سلگو شي. شاوخوا ته گوري، هر څه بدل وي.

ټوله کورنۍ يې راشي. ورور يې وايي: "دا څه غوبل مو جوړ کړی؟ چغې وهی، څه خبره ده؟"

فراز د ورور نه غاړه تاوه کړي. "نازنین او زرغونه دواړه مړه شوې!"

ورور يې ورته وايي: "دا څه د خرو خبرې کوې؟ هغوی خو ژوندی دي!"

بيا ژر موبایل واخلي او نازينې ته زنگ ووهي. نازين موبایل اوکي کړي:

"سلام فرازه!"

فراز په ژړا کې چغې کړي: "خدایه، ستا ډېر شکر دی!" او بيا موبایل مچ کړي.

نازین ورته په حیراني سره وايي: "فرازه، څه خبره ده؟ ولې ژاړې؟"

فراز خبرې نه شي کولی، سلگۍ وهي: "زرغونه... زرغونه چیرته ده؟ څنگه ده؟"

زرغونه چغه کړي: "فرازه، څه خبره ده؟ زه دلته یم!"

فراز شکر وباسي. کله د مور نه غاړه تاو کړي د خوشالۍ نه، کله د ورور نه، کله د خور نه، او کله د وریندار نه.

مور يې وايي: "راځه فرازه، راځه!" او ټول له کوټې نه وځي. دوی د ناستې کوټې ته ځي او هلته کيني.

مور يې بيا وايي: "فرازه، څه خبره ده؟"

فراز ټولو ته کیسه وکړه او ژاړې، ټول خفه شي.

فراز خانگې ته وویل: "ماته جامې راکړه، زه زم نازنین گورم."

مور او ورور يې وويل: "نه، اوس مه څه، دلته مو واده پسر پورت دې. نه غواړو چې څه درباندي وشي."

فراز وويل: "نه، زه واده نه كوم. زه بايد نازنين وگورم، كنه زړه مې چوي."

هلته نازنين او زرغونه په انديښنه كې شول چې ولې فراز داسې بې واره سلگۍ وهل او ژړل يې. هغوی فراز ته زنگ ووايه.

"فرازه، څه خبره ده؟ څه شوي دي؟ ستا حالات ولې داسې دي؟ ولې ژاړې؟"

فراز ځواب ورکړ: "نازنین، درځم، له نږدې دې گورم. زړه مې صبر نه کوي. ټوله کيسه به درته وکړم."

فراز جامې بدل کړې، د مور نه يې دعا واخيسته، او د کابل په لور روان شو. دومره خوشاله او ورخطا و چې غوښتل يې وروونه وکړي او والوزي، د ناوزنين خواته ځان ورسوي.

په ټوډي موټر کې کيناست، ټوله لار يې شکرونه ويستل او دعاگانې يې کولې.

هلته نازنين چې خبر شوه فراز راځي، ځان يې لکه د ناوې سنگار کړ او په طمعه کيناسته. ټوله لار يې فراز ته زنگونه وهل.

د نازنين پلار خپل ولايت او کلی ته تللی و، او مور يې هم خپلوانو ته د واده دعوتونه ورکولو لپاره تللي وه.

لنډه دا چې فراز د نازنين کور ته نږدې شو. زنگ يې ووايه: "نازنین، ور خلاص پرېرده. يو سيکنډ انتظار هم نه شم کولی، کنه نور به مړ شم."

نازنین هم د کور ور خلاص پرېښود، خو زرغونه ورسره د کور په انگر کې ولاړه وه.

فراز سا نيولي او سترې گوگل کور ته ننوت. څنگه چې يې په نازنين سترگې ولگېدې، منډه يې کړه، سلگۍ ونيوه او نازنين نه يې کلکه غاړه تاوه کړه. لکه د لېونو، په غاړه يې پرېوت او ښه يې وژړل. بيا يې ښه ډېره ښکل کړه. ځمکې ته ښکته شو، د شکر سجدي يې وکړې.

بيا پورته شو، د زرغونې نه يې هم غاړه تاوه کړه، او اوښکې يې روانې وې. ژړل يې او زرغونه يې هم ښکل کړه. نازنين د لاس نه ونيوه:

"راځه، فرازه، کوټې ته لاړ شو."

درې واړه روان شول، کوټې ته لاړل او کيناستل. نازنين ته يې وويل: "خواکې مې کينه." نازنين کيناسته، او فراز يې سر په زنگون کېښود. نازنين يې اوښکې پاکې کړې او ورته يې وويل:

"فرازه، زما زړه دې له خفگانه اوچو. څه خبره شوې؟ ولې داسې ژاړې؟"

فراز کیناستو نازنین یې بیا ښکل کړه او کیسه یې ورته شروع کړه

نازنین هم خفه شوه خو کله چې یې د خپل او زرغونې اړیکې په اړه وویل نازنین غوصه شوه

فرازه دومره ژر بیوفا شوي وي چې زما د قبر کبل لا اوچه شوي نه وه زما د خلویښتي خیرات شوي نه وو او تا بیا د زرغونې سره اړیکه جوړه کړي وه

زما مینه دومره کمزوره وه

او بیا نازنین زرغونې ته مخ واړو ته خو مې دستي میراث ته بلېوې ناسته یې اوس به هم دعا کوي چې زه مړه شم چې فراز درته پاتي شي

زرغونې خاندل نو زما څه گناه ده داخو د فراز خوب وو څه رښتیا خو نه وو

او کله مې چې نازنین ته د زرغونې د هغې شپې کیسه وکړه چې ماسره ویده شوي وه نو نازنین بالښت پورته کړو او دوه بالښته یې ووهلم د غم بچیه ته صبر ټوپک راوړم په خپلو لاسونو دي مړ کوم تا لا دې سپيري سره شپه کړي او په ژړا شوه

لاس مې ترینه تاو کړو گراني ته پوهيري چې ما ستا په مرک دومره ژړلي وو چې نور مې سترگو کې اوښکي نه وي

که دا زرغونه نه وای ما ځان وژنه کوله خو دي بیچاره زما له غمه چې ما ورته انکار وکړو زهر وخوړل او ځان یې مړ کړو

نازنین وویل که زه وای ما ورته خپله یو چارک زهر ورکول

ما د نازنین نه لاس تاوکړي وو زرغونه پاسیده چای پسي لاره

ما نازنین ته وویل گراني زه ډاریرم چې دا خوب مې رښتیا نه شي او تا په رښتیا د لاسه ورکم

نازنین وویل نو حل لاره څه ده فرازه څه وکو زه ته مه رازه ما پسي زه به درشم

زه د غم لوري که په تا څه وشي خو بیا همدا خبره شوه

څه نو څه وکړو

داسي به وکړو چې مه ته رازه او نه زه واده به وکړو زه به کله کله په چکر درزم

کنه پیدا دي وړم

کینه د غم زویه مه ته رازه او نه زه

چې همدا اوس مړه کیرم زه درم

نازنین مې غیږي ته جوخته کړه زرغونې چای راوړو گلاسونه یې ډک کړ کیناسته

زرغونې وویل خه فرازه بیا هغه شپه نور خه وشول

ما ویل بیا په ما او تا لږه دي وخت کې مې نازنین په خوله لاس کیښود او په تشي کې یې وڅکونللم د غم زویه

بله خبره دې له خولي وانه ورم زرغونې وځانډل ته خو غلې شه میراث خوري

ما بیا وویل نازنین ته پوهیږي زرغونه او زه داسي رپیدو لکه هغه هوټل کې چې زه او ته رپیدو

نازنین د غوږ نه تاو کړم نور بس کوي کنه

چای مو اوڅښو ډوډۍ نه وروسته مې وویل زرغونې زه به نور لاړ شم په ما خو مرک تیر شوي وو اوس مې

سترگي خوږي شوي ته مې ولیدې هیڅ یقین مې نه کولو

او بل سبا نه بل سبا هسي هم درپسي درزو وړو دې

نازنین وویل پاتي شه شپه وکړه پلار مې هم نشته کور یوازي دې

ما ویل نه یوازي ستا او د زرغونې لیدل مې ارمان وو هو لک به انتظار وکم چې حسنا او صدف هم وگورم

چې کتل مو هغوې هم راغلل مندې یې کړل له غاږي مې تاوي شوي دواړه مې ښکل کړل او حسنا مې له

غوږونو تاوه کړه چې تا ولې ویلي چې زرغونې زهر خوړلي

هغه حیرانه شوه لالا ما کله ویلي زه خبره نه یم

ولي هغه خوب کې دې راته زنگ نه وو وهلې

زرغونې او نازنین وځانډل

رخصت مې ترینه واخیسته او روان شوم په تلو کې نازنین راته اواز وکړو

ای د غم زویه ته کوتی ته راشه یو څه درکوم دا هم یوڅه نازنین مخکي او زه ورپسي کوتی ته دننه شوم

څنگه چې کوتی ته دننه شوم، نازنین د گریوانه ونیوم او په غوسه یې وویل، "ته چېرته داسې په اسانه راڅخه تللی شې؟ تا خو د ژړا او دوکې په بهانه د زرغونې په مخکې زه داسې ښکل کړم او داسې غاړه دې رانه واخیسته، ته به وایې زه دې په کور کې نکاح شوې ناسته یم!"

ما په ارامۍ وویل، "نازنین، ته څه کوې؟ اوس به څوک راشي او وبه مو گور که چا ولیدو پوزه به مې پري شي، موږ به په لوی شرم کې اخته شو!"

نازنین په خندا وویل، "ته دي د خپلي پوزو غم خورې؟ دا زما لکه پوزه نه وه، د جوارو توبه وه!"

دې خبرې سره مې خدای خدا راوسته او په لوړ اواز مې وخنډل. نازنین په غوصي سره راته وویل، "ته لا راته خاندې؟" او بیا یې د غوږه ونیولم او کش یې کړم.

ما ورته په عاجزی وویل، "نازنین، غوږ مې پرېږده، سور کېږي او بیا به زرغونه پوهه شي!"

نازنین په موسکا کې وویل، "پوهه دې شي، څه پروا لري؟ بیا یې غاړه راکړه."

راته یې وویل، "خو د غم زویه، پاتې شه، شپه وکړه او سهار وختي لاړ شه."

ما ورته وویل، "نه نازنین، واده ته یوازې دوه ورځې پاتې دي. هلته د واده تیاریانې کوو، نه شم پاتې کېدلی."

نازنین څه کلک نیولی وم او څه ډیر ډېر یې ښکل کړم. ما ورته وویل، "نازنین، زړه دې اوس سم شو؟"

نازنین په خندا کې راته وویل، "نه، دا مې دې دې خوا کړه!" او بیا یې په مټ داسې کلکه چکه ولگوله چې د هغې غاښونه مې په مټ کې دننه شول. ما د شرم او ویرې له کبله چغه نه شوه کولی، ځکه چې څوک پوهه نه شي، خو د درد له لاسه مې له سترگو اوښکې راغلې.

بیا یې راته وویل، "د غم زویه، دا یاد ساته، زه به دې یادېږم."

موږ دواړه ووتلو. زرغونه او نازنین تر دروازې پورې راسره راغلل. ما زرغونې ته وویل، "ته لږ نږدې شه." نازنین په بېړه وویل، "زه، زه، ناوخته کېږي."

ما زرغونه له سره ښکل کړه او ورته مې وویل، "شکر چې خوب و. د نازنین په اړه خو زه خفه نه وم، هغه خو مړه وه، خو ستا په اړه ډېر خفه وم."

نازنین له شا خوانه کش کړم خا زه خیر دیته خفه وي زه به دې خوبښه شم دا دوه ورځې ځي په خوشالي سره
تیري کړه نوره خوشالي دې ختمیږي دومره به دې وکړوم چې دا میراث خوره دې له یاده اوباسم

ما وویل نازنین ته مې یوځل بیا پریږده چې زرغونه د سر نه ښکل کم

نازنین د لاس نه کش کړم هله زه چې بیا درباندي شپه راځي

مخه څه مو وکړه او ترینه روان شوم

زرغونې نازنین ته وویل د امه لوري کوشش وکه چې د همیشه لپاره فراز او د هغې کورني خوشاله اوساتي د فراز
کورني ډیره مینه ناکه او څه کورني ده فراز خو دې هسي هم خاوند دې ته به کوشش وکړي چې د کورني او
خپلوانو زړونه یې خپل کړي نو ته به بیا خوش قسمته اوسي

داسي نه وي چې یواځې فراز خپل کړي او نور شاته کړي دې کار کې ته خوشالي نه شي ترلاسه کولي

ژوند او سکون د ټولي کورني په موجودید کې وي

که خبره شوم چې هغوي دې خفه کړي نو د امه لوري زما خبره په خلاصو غوږونو واوره چې رازم او د بني په
سره در باندي کینم

زما خبره دروغ ونه گڼي

نازنین وځانډل او وي ویل هو نو ته خو په ترپ ناسته یې زما میراث ته او ته بي غمه شه دا موقه به درته در نکړم
او دا ارمان به دې په زړه کې پاتي کم

زرغونې وویل زه هم همدا غواړم خو خبره اوسه دواړه لاپل کوټي ته

فراز کلی ته ناوخته ورسیدو په ټوله لاره کې یې کلیوالو ورته زنگونه وهل چې هلکه شپي ته مو درله د نگریزو
پروگرام جوړ کړي چې وختي راشي

فراز چې ورسیدو ورونیو یې حجره جوړه کړي وه څراغونه یې په کې روښانه کړي وو د چایو انتظام یې کړي وو

لږه شیبه وروسته د کلی هلکان سره د نکریزو منگي او رباب سره راغلل

پروگرام جوړ شو هلکانو گډاگاني او سندري شروع کړي

کلیوال ځوانان خو داسي پروگرامونو ته بهانه گوري چې ټول سره یو ځای شي

فراز به کله کله د خپل لیدلي خوب فکر کې لاړو ټکان به یې وخوړو

دي وخت کې نازنین زنگ ووهو فراز موبایل اوکي کړو

نازنین چې د خلکو شور چکي سندري او د ساز اواز واوریدو فراز ته یې وویل ني ني ماته به سندره وايي
موبایل دې مخامخ جیب کې واچوه مه یې بندوه

فراز د حجري نه ووتو او نازنین ته یې وویل د غم لوري شرم دې دا خلک به څه وايې

بس خلک چې هرڅه وايې زه یې کیسه کې نه یم ماته به سندره وايې

فراز وویل ته یې څه کیسه کې یې شرم ته ما جوړوي خو زما خبره هم یاد لره چې بیا زه هم درباندي یو کار کوم

نازنین وویل بس ماته قبول دې ستا هر شرط خو ماته سندره ووايه

فراز وویل سمه ده خبري به نه کوي

حجري ته لاړم مجلس شروع وو هلکانو کش کړم چې فرازه یو دوه سندري ووايه ما هم بهانه غوښتله خو د شرم
لپاره به مې ویل هلکانو څه خبره نه ده بده ده چې زه سندري ووايم خو کش یې کړم

زه هم کیناستم او سندره مې شروع کړه

ستا مینې دیوانه کړم مجنو یې مستانه کړم

ستا مینې دیوانه

لیلا د رنگه توره مجنونه ورته گوره

لیلو خمارو سترگو زه ورک په بیابانه کړم ستا مینې دیوانه

مجنون ویلي لیلی نور مه کوه گيلي

زما سره پخلا شه چې جوړه یارانه کړم ستا مینې دیوانه

لیلا ویل مجنونه لک راشه جیگر خونه

یو ساعت راسره کینه چې ځان مې مستانه کړم ستا مینې دیوانه

چې محبوه دې ځنگوینه وا د غاړې لونگینه نن دي دوران دې

دا دوه سندري مې وویل نور ترینه شاته شوم موبایل مې له جیبه غلې ویسته او په ارامه له حجري ووتم

نازنین او زرغونې وویل مننه کوم ډیر خوند یې وکړو

ما ورته وویل نازنین زما شرط ته هم امله اوسه او یاد یې لره

ویل یې سمه ده خو خیر دې اوسي نه یې ووايه چې ځان امله کم

ما ویل اوس یې نه وایم پیا یې چې وخت راغې درته یې وایم

زرغونې غږ کړه فراهه که ستا شرط یې ونه منلو نو بیا ماته ووايه چې په زور یې ورباندې ومنم

ما وویل سمه ده زه ځم حجري ته تاسي ویدي شي

لاړم حجري ته هلکانو نکریزي واخیستي او راته یې ووهل

هلکانو خپلو ځانونو ته هم ووهل پروگرام ختم شو څه هلکان لاپل او څه حجره کې ویده شول

ما ترینه اجازه واخیسته فیاض مې ورسره پریښودو او زه کور ته دننه شوم ویده شوم

سهار وختي پاسیدم د لمانځه نه وروسته مو د واده لپاره پروگرام برابر کړو چې باید نن دا کارونه ټول ختم کړو

ځکه چې سبا سهار د ناوې پسي تک دې واپس ایله ماښام ته ورسیرو نو د ماښام نه واده شروع کیږي او بله ورځ غرمه ختمیږي

ټوله ورځ مو په منډو تیره کړه ماښام ته بیا د نکریزو پروگرام شو د تره زامنو او لورگانو پروگرام نیولي وو بیا تر نیمي شپي کیناستو

سهار شو موټري مو وغوښتل د تک لپاره څلور موټري شوي د کلی څه ځوانان او مشران مو هم واخیستل خپلوان هم شول

دلته مو د ماښام پروگرام لپاره فیاض سره د تره ځوي مې ماما دوه زامن یو څو کلیوال پاتي شول

مور مې راسره شوه ځانگه او وريندا مې پاتې شول چې ميلمان وو کور کې او بل مازيگر څه خپلوان او کليوالي
ښځې او انجونې هم راتلل نو دوي مو د کور لپاره پريښودي

ورور مې ميرويس کاکا ته زنگ ووهو چې مونږ حرکت وکړو دومره نفر يو

روان شولو تر غرمې مو ځان ورسو ډوډۍ مو وخوړه

ميرويس کاکا ته مو وويل چې مونږ ته رخصت راکړه چې مونږ لاړ شو

زه او نازنين يې کور کې جوړه کينولو ترڅو د نازنين خپلوان ما وگوري

د تره زوی مې موټر کور ته دننه کړو نازنين زرغونه او مور مې شاته سيټ کې کيناستل

دا چې نوره کيسه په خوب کې تيره شوي نه غواړم چې بيا يې تکرار کم نو حرکت مو وکړو

مور مې نازنين ته قران کريم غيږه کې ورکړو چې لوري دا واخله

ورور مې په تره زوی ډير ټينگار وکو چې په لاره کې ډير په ارامه زه همداسي وشول قضا مازيگر کورته ورسيدو

کلی ته په رسيدو زوانانو وسلې ويستلي او په ډزو شول

د کلي ماشومانو مو مخي ته په منډه شول يو چغه او د خوشالۍ شور جوړ شو

کليوالو ښځو هم کورونو نه حرکت وکړو زمونږ نه مخکي زمونږ کور ته ورسيدې ترڅو ناوې وگوري

موټر چې د کور په دروازه ننوتو د ماشومانو او د ښځو غوږل جوړ وو دننه شولو د شيرينيو او چاگليتونو باران
جوړ شو لپې پلي راوړيدله

د موټر نه ښکته شوم نازنين ته مې دروازه خوشي کړه نه ښکته کيده غوښتل يې ما وزوروي ما خپل دستمال
ځانگي ته ورکړو ته دا ونيسه چې په غيږه کې ښکته کړم

نازنين پوهه شوه رو يې راته وويل صبر وکړه د غم زو اوس مې شرموې لاس يې را اوږد کړو د موټر نه راووته او
بيا د ميو باران شو ما لاس د نازنين مخ ته نيولي وو چې ونه لگيري

لاړو د ناستي ځای يې جوړ کړي وو هلته کيناستو امپيټري چالانه شوه او گډاگانې شروع شوي

زرغونه او ځانگه راغلل زه يې هم کش کړم او نازنين يې هم پاخوله

دواړه په گډا شولو ټولو ښځو او انجونو خندل

گدا مو ختمه کړه د کیک او شربت مراسم ختم شول ما نازنین ته وویل زه به لار شم بیرون چې د واده پروگرام روان دې

نازنین غلې شانتې زما غوږ کې وویل گوره چې ډیر وخت تیر نه کړي ما ویل سمه ده

بهر ووتلم هرڅه سم روان وو د شپې ډوډۍ مو ورکړه د سیل پروگرام هم شوي وو

ما پسي مې ورور راغې ته راشه کور ته چې ملا صیب مو راوړي نکاح دې وټري

لارم د نکاح مراسم هم خلاص شول بیرون سیل شروع شو ما غوښتل یو ځل نازنین وگورم

کله چې د کوتي مخي ته ورسیدم نو کوټه له انجونو ډکه وه زرغونه ووتله او راته یې وویل شا صیب اوس لپاره تاسو نه شي کولي چې خپلي کور وداني سره وگوري تاسو به د هغې لیدلو لپاره کم څه کم دري څلور ساته انتظار کوي

ما سټ وگرو زرغونې خیر دې دروازي نه یې یوځل گورم

زرغونې راته اجازه رانکړه او بهر ووتلم

سیل څه په گرمه کې وو گداگانې سندري خوشالي لارم د ملگرو سره کیناستم

نه پوهیږم چې هیڅ خوند یې نه راکو زړه مې درزیده او یوه ویره راسره وه ملگرو به خندل خبري به یې راسره کولي خو زما فکر کې نازنین وه

یو وخت ملگرو نکريزي تیاري کړي د هنرمندانو مخې ته یې چوکي او میز کینود زه یې کینولم د نکريزو سندره چالانه شوه ملگرو راته نکريزي ووهل هلته کور کې هم د تخت شاني مراسم جوړ شول لارم کور ته نازنین په چوکي ناسته وه زه یې هم خوا کې کیناستم نازنین په خپلو نرمو لاسونو زما لاس ونيوه د شرم نه یې نه کتل ساه یې اخیستله او په لاس کې راته نکريزي ووهل ټولو چغې او چکي کړي خو نازنین ډیره ورخطا ښکاریده لکه زما یې زړه بي واره درزیده

ما ورته غوږ کې وویل د غم لوري ولي داسي ورخطا یې

هغې وویل لاري شه هیڅ نشته

ما ویل څه خبره خو شته زما هم زړه درزیږي ویل یې لرې شه کنه چغه وهم

زرغونې مونږ ته خندل راغله ویل یې فرازه دا څه پخ پخک کوي څه خبره ده

ما ويل هيڅ هسي دينه مې پوښتنه كوله چې مور او پلار ته دې ويلي چې زه دلته يم دي سره نازنين مسكي شوه
او زرغونې خه وخاندل

د نكړيزو پروگرام ختم شو بهر ووتم سيل هماغسي په درز كې شروع وو
شپه نيمې ته رسيدلې وه كور كې ارامي شوه خو ديره كې لا شور جوړ وو نيت مې وكړو چې نور لاړ شم كور ته
لاړم كور ته مور دې مې ناست وو د كلي ښځې تللي وي يواځې خپلوان پاتي وو
يوه شيبه ورسره كيناستم موبايل مې راويست زرغونې ته مې ميسج وكړ

كه تاسو نور مهرباني وكړي زما د خوب وخت پوره شوي غواړم ارام وكړم كه تاسو له كوتي نور راوړي
لږه شيبه وروسته د كوتي نه د خدا اواز راغې زرغونې دومره په زوره وخاندل چې ټول انگړ يې پسر واخيست
ميسج يې وكړ

گرانه فراز جانده د قانون له مخي نن شپه دا كوټه زمونږ ده تاسو كولې شي د مور په كوټه كې ارام وكړي سر له سبا
ستا حق جوړيږي

ميسج يې وكړ او بيا يې خدا پورته شوه

ما ورته وليكل سمه ده تاسو ته خه شپه غواړم زه لاړم د فرهاد دې حجره كې ارام كوم
پاسيدم انگړ كې مې ټوخي وكړ او د دروازي په طرف مې د تك تمثيل وكه

دې وخت كې مې كتل څانگه له كوتي ووته

فرازه وروره خه خو دې پكار نه وو

ما ويل نه هيڅ مې پكار نه دې

زرغونې اواز وكړ رازه ارام دې وكړه مونږ ووتلو

ما ويل نه مننه زه ځم د ملگرو خواته تاسو ته خه شپه

همداسي ووتلم زرغونې ډيري چغې كړي زما فكر يې خراب كړو

يوه شيبه حجره كې كيناستم كتل مې نازنين ميسج وكه

د غم زويه زه دې دلته د مور سر لپاره راوډي يم ژر راشه كنه خپله درپسي درځم

ما ورته ميسج وكړه ته پوهه شه زرغونه او څانگه پوهه شه زه نه درزم

وي ليكل شرم دې د غم زويه ژر راشه

ما وويل ورته چې بس فكر مې خراب شو نور موبايل بندوم قرارې ویده شي

موبايل مې بند كړه

گورم چې راپسي يې راته د ماما وړه لور وليرله راغله ويل يې كور كې درته اواز كوي

زه هم روان شوم دننه شوم كور ته توخي مې وكړ انجونې له كتوي ووتل څانگه د دروازي مخكې ولاړه وه ويل

يې اول به روپي راكوي بيا به دننه زي

ما ويل دا رواج خو والله كه په يوگاندا كې هم اوسي دا كوم رواج دې

ويل يې بس دا زما رواج دې

زما جيب كې د شلو روپو كاڼې ټوله مې ورته وركړه رانه په خوشالي سره روانه شوه

ما په ځان كلمه وويله دروازه مې ټك ټك كړه او په قراره ننوتم

نازنين لكه د څوارلسمې سپوږمۍ ناسته وه په ليدو مې زړه په ټوپونو شو

منډه مې كړه او كلكه مې په غيږه كې ونيوله په ټوله كوټه كې مې وگرزوله بيرته مې تخت كې كينوله او خه ډيره

مې ښكل كړه

نازنين وويل بس كه نور د غم زويه څه چيرته خو درنه ځم نه چې ځان نه دې ليونې جوړ كړي نور به ترمرگه

درسره يم مه ورخطا كيږه

ما ويل نازنين زړه مې غواړي چې دې وخورم ته لا وايې صبر وكړه سر مې پخپل غيږه كې كينود او ورته مې

كتل

نازنين په خدا شوه او وي ويل خدايه زما دې توبه وي څه نادیده سره مې سر شو كله يې جلی نه دې لیدلې

همداسي راته گوري

او هغه ملگرې چې خپل مرام ته نه دې رسيدلي رب دې ورته صبر نصيب کړي

ملگرو د يو چا په تک ژوند نه ختميري کوشش وکړي د ژوند لپاره لاره ولټوي ژوند نوري ډيري خوشالي هم لري همدا ژوند نه دې چې بس ختم شو يقين لرم چې داسي يو وخت به درباندي راشي چې په نوي ژوند کې به مو پخواني يادونه بلکل ورک شي

رب مو ټول خوشاله لره ترڅو چې د يوي بلي نوي کيسې سره ستاسو حضور ته رازم تاسو په لوی خداى ج سپارم د الله پامان

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library